

Felkészülés a vég idejére

*„Vigyázzatok,
hogy meg ne tévessen
valaki titeket!”*

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2018/2.

Felkészülés a vég idejére

*„Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen
valaki titeket!” (Mk 13,5)*

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2018

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (4.)
Kovács Zoltán (Paks) (12., 13.)
Nagy Sándor (8., 9.)
Prancz Zoltán (5.)
Somogyi Lehel (2., 3.)
Soós Attila (7., 10.)
Vankó Zsuzsa (1., 6., 11.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A borítón id. Pieter Brueghel *Tájkép a magvető példázatával* (1557)
című festményének részlete látható

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ Mobil: +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-64-3

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés.....	7
I. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 7. Bibliai kijelentések a végidő korszakának kezdetéről	8
II. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 14. Miért nincs kijelentés Jézus visszajövetelének időpontjáról? Érkezése kiket ér váratlanul, és kiket nem?	24
III. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 21. Miről ismerhető fel a „vajúdási fájdalmak kezdete”? Mi minden történik még ezután Jézus megjelenéséig?	38
IV. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 28. Bátorító ígéretek a végső válságot és a nyomorúságos időt átélő hívőknek.....	52
V. TANULMÁNY ■ MÁJUS 5. Miért elengedhetetlen a felkészüléshez a Szentírás alapos ismerete?	63
VI. TANULMÁNY ■ MÁJUS 12. Milyen segítséget ad „Jézus bizonyágtétele” a végidőben élő maradék egyháznak?	78
VII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 19. Miért kell elnyernünk a Szentlélek „korai esőjét” még a „késői eső” kiárasztása előtt?	88
VIII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 26. Miért szükséges elvégezni a magvetés munkáját a „késői eső” kiárasztása előtt?	102

IX. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 2.

Miért kell megtanulni igazán imádkozni
és „hitből élni” még a végső események előtt? 117

X. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 9.

Figyelmeztetés és bátorítás 130

XI. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 16.

A vízözön előtti világ mint előkép 145

XII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 23.

Mire tanítanak Jeremiás próféta küzdelmei
és tapasztalatai? 157

XIII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 30.

Jeruzsálem i. sz. 70-ben történt pusztulása
mint előkép 171

Igék minden napra

ÁPRILIS 183

MÁJUS 184

JÚNIUS 185

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a *Felkészülés a vég idejére* címmel dolgozzák fel az előkészület témáját szombatiskolai tanulmányaink. Ha az idők jeleit felismerjük és komolyan vesszük, akkor mindennél fontosabbnak látjuk a Biblia-tanulmányainkban foglaltak átgondolását, valamint a gyakorlati következtetések levonását ezekből a mindennapi életünkre vonatkozóan. Az alábbi idézet kíváncsodik e tanulmánysorozat élére:

„Szálljanak forró imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, amíg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legodaadóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően. [...] Az Úr talán halasztást engedélyez népének, hogy felébredjen és előragyogtassa világosságát. Ha tíz igaz ember megóvta volna a síkság gonosz városait [*futalás Sodomára és Gomorára: 1Móz 18,32–33*], akkor az is lehetséges, hogy Isten népének buzgó imája visszatartja azok törekvését, akik semmissé tennék a Teremtő törvényét. Alázzuk meg magunkat mélyen Isten előtt, meneküljünk a kegyelem trónjához, kérjük hatalmas erejének kinyilvánítását. Fel kell ráznunk népünket. [...] Az őrállók érezzék át a vigyázás sürgető szükségességét, nehogy elmulasszák a válság felismerésére kapott lehetőségeket. [...]

Testvéreim, eszetekbe veszitek-e, hogy üdvösségünk, de mások sorsa is azokon az előkészületeken múlik, amelyeket most teszünk az előttünk álló megpróbáltatásokra?” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., A rövidesen bekövetkező válság c. fejezetből)

Bibliai kijelentések a végidő korszakának kezdetéről

1 Mi az oka annak, hogy napjainkban nem jellemző a Biblia időmeghatározó próféciáinak kutatása, sőt a keresztyének közül is sokan előítélettel és ellenérzéssel viszonyulnak ezekhez?

- „Az utolsó időben gúnyolódók* támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak. Ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pt 3,3–4)
- „A fügefáról vegyétek pedig a példát: amikor az ága már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár, azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzedék,** mígnem mindezek meglesznek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Mt 24,32–36)
- „Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. Megtisztulnak, megfehérednek, meg-

* Pontositott fordítás szerint.

** Pontositott fordítás szerint.

próbáltatnak sokan, de akik a bűnnek szolgálnak, bünt cselekszenek, és a bűn szolgálói közül senki sem érti, de az értelmesekek értik.”* (Dn 12,9–10)

.....

.....

.....

Hogyan viszonyul az emberiség Krisztus visszajövele ígérétehez a nagy esemény előtt? Milyen két dolgot állít határozottan Mt 24,32–36? Mit tudhatunk és mit nem tudhatunk meg Krisztus eljövételéről? Meglepetésként érhet-e bennünket, hogy ma (kevés kivétellel) a keresztények sem fordítanak figyelmet az időmeghatározó próféciaakra?

A 18. századtól kibontakozó felvilágosodás pozitívumai mellett negatív vonása volt az a hozzáállás, hogy csak azt lehet elfogadni valóságnak, amit az ember tudományosan bizonyítani, értelmezni tud. Ez erőteljesen hatott a keresztény teológiára. A protestáns teológusok körében is uralkodóvá vált az a nézet, hogy jövőbe mutató prófécia nem létezhet. (Ez nyilvánvalóan csakis természetfeletti forrásból, Istentől származhat, a jövő előre ismerésének egyedülálló isteni képességét pedig emberileg lehetetlen megmagyarázni.) A korszellem hatására – éles ellentétben a 16. századi reformátorok gyakorlatával – a protestáns teológusok is mellőzni kezdték a prófécia kutatását, tanulmányozását.

Nem érhet ez minket meglepetésként, hiszen a Péter apostol leveléből és Dániel próféta könyvéből idézett ígék előre szóltak erről a

* Pontosított fordítás szerint. Az „istentelen” fordítás is lehetséges, mert a héber szó bűnnek elkötelezett embert jelöl. Félreérthető azonban, mivel az ateistákra gondolhat valaki. Ugyancsak félreérthető lenne a „gonoszoknak” fordítás is, mert esetleg csak az elvetemült, megbélyegzett gonosztevőkre gondolnánk.

jelenségről, Isten előre ismerő bölcsességének a bizonyóságaként. Az Úr szava azokat mondja értelmesnek a végidőben, akik kutatják és értik a próféciaikat. A közeljövő fogja megmutatni, milyen előnyt, segítséget fog jelenteni a próféciaik ismerete azoknak, akik értelmes módon foglalkoztak velem, és hittel fogadták el tanúságtételüket.

Tanulságos az alábbi, 1890-ből származó bizonyágtétel:

„Amikor a gúnyolódó, az igazság elvetője önteltté lesz, amikor a mindennapi munkában csak a pénzszerzési lehetőséget látják, és nincsenek tekintettel a becsületesség alapelveire, amikor a tudós buzgón igyekszik megszerezni minden lehetséges ismeretet, kivéve a Bibliát – akkor jön Krisztus tolvajként.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fejelet.)

Ma az az általános meggyőződés protestánsok körében is, hogy Krisztus visszajöveteléről – ha egyáltalán megvalósul is szó szerinti értelemben – semmit nem lehet tudni. Csak a sektek és az eretnekek foglalkoznak ezzel – mondják –, ők találgatnak és csalódnak ismételtelen. Valóban abszolút semmit nem lehet tudni Jézus eljövételéről? A dátumáról kétségtelenül semmit. De a közelségét sem lehet és szükséges tudni (vö. 1Thess 5,4)? Milyen kifejezést használt Jézus ezzel kapcsolatban a fent idézett második igeszakasz szerint?

2 Milyen magyarázati kulcsot adott Isten az időmeghatározó próféciaik megértéséhez, az összes ilyen próféciaira vonatkozóan?

- **„Egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked.”** (Ezék 4,6)
- Vö. Jel 2,10: **„Íme Sátán egynéhányat közületek tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok, és lesz tíz napig tartó nyomorúságotok.”**

Rendkívül egyszerű magyarázati kulcs ez. A történelem igazolja, hogy a napokban megadott időszakok valójában éveket jelöltek. A Jelenések könyvéből idézett profetikus kijelentés például a pogány római birodalom legsúlyosabb, Diocletianus császár által indított keresztényüldözését jövendölte meg, amely 303–313-ig tartott.

Az időszak átélője, Euszebiosz írja: „Az üldözés teljes tíz éve alatt egyetlen pillanatig sem szünetelt számunkra az összeesküvés és a harc. [...] Ilyen események folytatódtak állandóan az egész üldözés ideje alatt, amely a tizedik évben Isten kegyelmével teljesen megszűnt.” (*Egyháztörténet, Ókeresztény írók 4. köt.*, szerk. Vanyó László, Bp., Szent István Társulat, 1983, 372–373. o.)

3 Mikor, ki által közölte Isten először kinyilatkoztatásokat a végidő korszakának kezdetéről?

- „Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, megigazítatik, helyreállítatik a szenthely...* Értsd meg, embernek fia, mert az utolsó időre szól ez a látomás! (...) Imé, megmondom neked, mi lesz a haragnak végén, mert a végső időre szól. (...) Estéről és reggelről való látomás, amely megmondott, igazság, te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való.” (Dn 8,14–26)
- „Mikor lesz végük e csudadolgoknak? Hallottam a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyóvíz felett volt, hogy felemelte jobb kezét meg a bal kezét az ég felé, és megesküdött

* Pontosított fordítás szerint.

az örökké Élőre, hogy egy évig, két évig és fél évig,* mikor elvégzik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek. Én hallottam ezt, de nem értettem, és mondtam: Uram, mi lesz ezeknek vége? Ő mondta: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig." (Dn 12,6–9)

- Vö. Dn 7,25: „[A kis szarv] sokat szól a Felséges ellen, a magasságos egkek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt, és az ő kezébe adatnak egy évig, két évig és fél évig.”**
 - „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen, aki olvasa, értse meg!...” (Mt 24,15)
-
-
-

Hol találkozunk a Szentírásban az este és a reggel kifejezéssel egy 24 órás nap jelöléseként? Miből következtethetett Dániel arra, hogy a 2300 nap a valóságban ugyanannyi esztendő? Milyen „csudadolgok” megvalósulásának az idejére kérdezett rá Dániel a szövetségösszefüggés szerint? Hogyan tanúskodik Jézus Mt 24,15-ben foglalt kijelentése arról, hogy tévednek azok, akik előítélettel és ellenérzéssel viszonyulnak általában történelmi próféciákhoz és különösképpen a profetikus időmeghatározásokhoz?

* Pontositott fordítás szerint. Az eredeti szövegben nem többes, hanem kettes szám található az „időkig”-nek fordított kifejezésnél, amely esztendőkre utal. A kettes számot, a párost ugyanis egy külön nyelvtani alak jelöli a többes szám mellett, mind az arám, mind a héber nyelvben. (A 7. fejezet ugyanis arám nyelven íródott.) Az 1975-ben kiadott, majd 1990-ben revidált új protestáns fordításban is 1+2+fél évről van szó.

** Pontositott fordítás szerint.

A zsidó történetíró, Josephus Flavius ezeket írta Dániel próféta könyvéről az i. sz. 1. században: „[Dániel próféta] iratait nálunk még ma is olvassák, és ezek bizonyítják, hogy Dániel Istennel társalkodott. Mert nem csupán a jövődő eseményeket mondja meg előre, mint a többi próféta, hanem megmondja az idejüket is, hogy mikor következnek be. (...) Irataiban jövődölései változatlanul és hitelt érdemlő alakban megmaradtak. (...) Tehát tekintettel Dániel jövődöléseire, úgy vélem, hogy messze esnek az igazságtól azok, akik azt hiszik, hogy Isten nem törődik az emberek dolgaival, mert nem lehetnék tanúi annak, hogy jövődölései mind beteljesültek, ha a világon mindent csak a véletlen irányítana.” (A zsidók története, Bp., Európa Könyvkiadó, 1980, 241–243. o.)

Az isteni kinyilatkoztatás 2300 naphoz, illetve 2300 esztendőhöz fűzött megjegyzései egyértelművé teszik, hogy ez az időperiódus „az utolsó időig, a végső időig” vezet el. Dániel korában azonban nem volt még itt az ideje annak, hogy Isten feltárja a próféta előtt, hogy milyen időponttól számít és meddig terjed ez az időszak, illetve hogy mire vonatkozik.

A másik időmeghatározásra a három és fél évre vonatkozóan azt a kijelentést hallotta Dániel, hogy ez az az időszak, amikor pusztítják Isten népét, de amint lejár, befejeződnek az üldözések. Előzőleg egy korábbi látomásában is kapott már kijelentést arra vonatkozóan, hogy ebben az időszakban egy antikrisztusi hatalom fog uralkodni, amely „véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt”, és „a magasságos egek szentjei (...) az ő kezébe adatnak” (Dn 7,25). Ennyi időt szabott meg, ennyi ideig érvényesülhetett a középkori pápaság tejhatalma. Ennyi ideig engedte meg, hogy „a pokol kapui” megpróbáljanak „diadalt venni” az ő népén, de erkölcsi vereséget szenvedtek, mert a hívő mártírok legyőzték őket „a Bárány véérért, az ő bizonyágtételük beszédéért, és mert az ő életüket nem kímélték mindhalálig” (Jel 12,11).

Amikor Dániel próféta kérdezősködött látomásában, hogy mikor következnek be a vég „csodadolgai”, amelyekről ő kijelentést kapott (lásd Dn 12,1–3), akkor azt a választ kapta, hogy amikor „be-

fejezik a szent nép erejének rontását”, azaz befejeződnek a középkori üldözések, mindezek meglesznek. További kérdezősködésére azonban ezúttal sem kapott bővebb magyarázatot, mivel Isten ezt a végidőben élők számára tartotta fenn.

Jézus határozottan felszólítja mindazokat, akik a végidő, az ő visszajövetele felől tudakozódnak, hogy „olvassák és értsék meg Dániel könyvét”. Ez a könyv értékes kinyilatkoztatásokat tartalmaz a végidőben élőknek. Isten feltárja előttük a szóban forgó kijelentéseknek teljes értelmét, rávezeti őket az időmeghatározások beteljesedésének felismerésére is.

4 Hányszor szerepel a három és fél évre vonatkozó időmeghatározás Dániel könyvén kívül még a Szentírásban?

- „A tornácot, amely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne mérd, mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapossák negyvenkét hónapig.” (Jel 11,2)
- „Adom az én két tanúbizonyosságomnak, hogy gyászruhákba öltözve prófétáljanak, ezerkétszázhatvan napig.” (Jel 11,3)
- „Az asszony pedig elfutott a pusztába, ahol Istentől készített helye van, hogy táplálják őt ott ezerkétszázhatvan napig.” (Jel 12,6)
- „Adatott az asszonnak két nagy sasszárny, hogy elrepüljön a kígyó elől a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott egy évig, két évig és fél évig.” (Jel 12,14)
- „Imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak. (...) Adatott néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló szája, és adatott néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” (Jel 13,4–5)

Mi a jelentősége annak, hogy háromféle formában adja meg a Szentírás a szóban forgó időperiódust? Felismerhető-e, hogy ugyanarról a hatalomról szól minden kijelentés, amely az 1260 évet említi?

Jelentősége van annak, hogy összesen hétszer szerepel ez az időmeghatározás a Szentírásban. Ez volt az az időszak, amikor Sátán mintegy kikérte az egyházat (mint egykor Jóbót vagy Jézus tanítványait, vö. Jób 1–2. fejezet; Lk 22,32), hogy a pokol kapuival, azaz a démoni erővel legyőzni próbálja. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten korlátlanul kiszolgáltatta volna egyházát az ősellenségnek, mert mint a fenti igék közül egyesek tanúsítják, szemé őrkdött rajtuk, újra és újra „megsegítettek kicsiny segítséggel” (Dn 11,34). A szabad választásuk azonban megmaradt ebben az erkölcsi küzdelemben, ők döntötték el, hogy hűek maradnak-e akár a halál vállalása árán is Krisztushoz és az ő evangéliumához. Ha a Dániel könyvében található két igehelyet és a Jelenések könyvében található öt igehelyet egybevetjük – figyelembe véve szövegösszefüggésüket is –, akkor egyértelmű, hogy ugyanarról a középkori antikrisztusi hatalomról szólnak ezek a kijelentések, amely üldözte, nyomorgatta, de erkölcsileg le nem győzhette Isten népét.

Itt válik egészen egyértelművé az is, hogy a Dániel 7,25-ben, valamint 12,7-ben szereplő kifejezés három és fél esztendőre utal. Mivel napban és hónapban is megadja a Szentírás ugyanezt az időszakot, nyilvánvalóvá válik, hogy a profetikus időmeghatározások kerek 360 napos évekkel és kerek 30 napos hónapokkal számolnak. Az 1260 esztendő időszak történelmi kezdő és befejező dátumokkal való azonosítását (538–1798), a vonatkozó történelmi dokumentumokkal (lásd Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, III. köt., 228–241. o.).

Az 1260 esztendő időszakhoz kapcsolódó két kiegészítő időmeghatározásra (1290 és 1335 nap, illetve év, lásd: Dn 12,11–12) vonatkozóan lásd e tanulmányhoz kapcsolódó függelék.

5 Hogyan határozza meg a hatodik kürtszó (vagy trombitaszó) végét Jelenések 9,13–15?

- „A hatodik angyal is trombitált, és hallottam egy szózatot az arany oltár négy szarvától, amely Isten előtt van, amely így szólt a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el azt a négy angyalt, amelyek a nagy folyóvíznél, az Eufrátesznél vannak megkötve. Eloldatott azért a négy angyal, amelyek el voltak készítve órára, napra, hónapra és esztendőre, hogy megöljék az emberek harmadrészét.” (Jel 9,13–15)

.....

Miről szólnak a kürtszók? Lásd Jel 9,20–21, vö. 8,13. Miről szól az 5. és 6. kürtszó? Mivel azonosítható az „Eufrátesznél megkötözött négy angyal”? Hol találkozunk a Szentírásban hasonló szimbólummal (lásd Jel 20,1–3)?

Ha a profétai napév elvet alkalmazzuk kulcsként, valamint azt is figyelembe vesszük, hogy a profetikus időmeghatározások 360 napos évvel és 30 napos hónapokkal számolnak, akkor a fenti meghatározás a következő eredményt adja: Egy óra, azaz egy profetikus év 1/24 része = 15 nap. Egy nap = egy esztendő. Egy hónap = 30 nap, illetve ugyanannyi év, vagyis 30 év. Egy esztendő = 360 nap, vagyis ugyanannyi esztendő, tehát 360 esztendő. 360+30+1 év = 391 év, és ehhez jön még 15 nap.

Arra vonatkozóan, hogy mivel azonosítható a hatodik kürtszó, továbbá mikor és milyen eseménnyel kezdődött a 391 év és 15 nap, és mikor, milyen eseménnyel végződött lásd Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, III. köt., 59–67. o. (a teljes megértéshez ajánlatos az 5. és 6. kürtszóról szóló teljes fejezetet elolvasni: 36–74. o.).

Ez az időmeghatározás 1840. augusztus 11-ét jelöli meg a 6. kürtszó végeként, amely után már csak a 7. kürtszó következik, amiről viszont ez a kijelentés olvasható Jel 10,7-ben: „A hetedik angyal szavának napjaiban, mikor az trombitálni fog,* elvégeztetik (célba érzékelik**) az Isten titka, amint megmondta szolgálóinak, a prófétáknak.” Arra vonatkozóan, hogy a hetedik kürtszó valóban a végidőt szimbolizálja, továbbá hogy milyen események kapcsolódnak ehhez az időszakhoz, lásd Jel 11,15–19. (Erre vonatkozóan is lásd Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, III. köt., 146–155. o.)

6 Hogyan tárult fel a leghosszabb profetikus idő, a 2300 év titka? Kik és hogyan értették meg, hogy mikor jár le ez az időszak, továbbá, hogy mire vonatkozik?

- „Az estéről és reggelről való látomás, amely megmondott, igazság, te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. Én, Dániel, elájultam és beteg voltam néhány napig, de felkeltem és a király dolgát végeztem, álmélkodtam ezen a látáson, de senki sem értette.” (Dn 8,26–27)
- „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig, akkor tudakozzák majd sokan, és nagyobb lesz a tudás.” (Dn 12,4)
- „A szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nekem: Menj el, vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van! Elmentem azért az angyalhoz, és mondtam neki: Add nekem a könyvecskét! Ő mondta nekem: Vedd el és edd meg! Megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem. A számban olyan édes volt,

* Pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint.

mint a méz, de miután megettem, megkeseredett a gyomrom. Ekkor mondta nekem: Ismét prófétálnod kell neked sok nép és nemzet, nyelv és király előtt.** (Jel 10,8–11)

.....

.....

Valóban úgy történt-e, hogy a 2300 éves prófécia értelme nem tárt fel hosszú évszázadokon át? Mikor teljesedett be Dániel 12,4 kijelentése látványos módon? Hogyan teljesedett-e be a Jel 10,8–11-ben foglalt kijelentés?

A 16. századi reformáció idején és nyomán, valamint részben már azt megelőzően is foglalkoztatta a Biblia kutatóit a 2300 éves prófécia, de nem voltak képesek megérteni sem azt, hogy mikor kezdődik, azaz mikortól kell számítani ezt a Szentírásban található leghosszabb profetikus időperiódust, sem azt, hogy mire vonatkozik. Dániel 12,4 kijelentése tehát pontosan teljesedett a vég idejéig való bezárást illetően, de arra vonatkozóan is, hogy a vég idején majd sokan tudakozódnak utána, és megnövekszik a próféciaértésének a tudománya. A 19. század első felében Európában és Amerikában létrejött nagy ébredési mozgalmak idején igen sokan kutatták ezt a jövődölést, és szinte valamennyien 1843–47 közé tették a hosszú, profetikus időszak lejártát.

A legpontosabb azonosítást és számítást az észak-amerikai adventmozgalom elindítója, William Miller végezte. Az esemény mi-benlétét azonban, amire vonatkozik, csak a Miller-mozgalom nagy csalódása után ismerte fel a Szentlélek különleges megvilágosító munkája nyomán Edson Hiram, 1844. október 23-án.

A mozgalom csalódás után és annak ellenére is kitartó hívei bizonyásgtétele nyomán kezdték kutatni az erre vonatkozó igei

* Pontosított fordítás szerint.

kijelentéseket, és megértették a nagy jelentőségű új világosságot. Pontosan úgy történt tehát, ahogy Jelenések 10,9–11 próféciája előre kijelentette: először nagy boldogságot jelentett az időszak lejártának felfedezése, mivel azt hitték, hogy Jézus visszajövetelét jelöli a profetikus időszak végpontja. Csak a mozgalom nagy csalódása nyomán jutottak az esemény mibenlétének megértésére.

Tévedésük, ami a csalódást okozta, nem egyszerűen a saját hibájuk volt, hanem Isten nem háritotta el, mert jóra tudta fordítani. Isten szemében nem kudarc volt a csalódásuk, és a hitelüket sem veszítették el Őelőtte emiatt, hiszen további megbízatást kaptak: ismét profétálniuk kell sok nép, nemzet és király előtt.

Az időszak történelmi azonosítására és a végpontjában bekövetkező eseményre vonatkozóan, valamint a kutatás és megértés történetét illetően lásd Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, III. köt., 189–227. o. (A teljesebb megértés érdekében célszerű már a 159. oldaltól elolvasni a kötet 1–5. függelékét.)

E profetikus kijelentés értelmében 1844 óta Jézus főpapi szolgálatot végez, amelyet a nagy engesztelési nap jelképezett az őszivetségi ünnepkörben. A főpapi szolgálattal szorosan összefügg és vele párhuzamosan folyik a végső egyetemes ítélet első szakasza, az úgynevezett vizsgálati ítélet (lásd Dn 7,9–10; Jel 11,18–19 stb.). Jel 10,6 ünnepélyes esküvel megerősített kijelentése szerint nincs többé meghatározott idő ezután. Isten népe ezt követően már nem kap időmeghatározást tartalmazó kijelentést. Ettől fogva időszerű és szükséges a Jézus dicsőséges megjelenésére való éber várakozás, a szüntelen vigyázó figyelem és a folyamatos készülés.

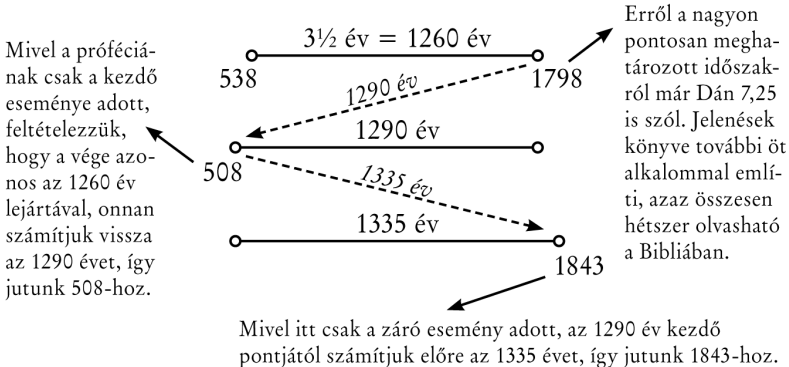
Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

– Hozzájárulás a vendégházban folyó egészségügyi-lelki missziómunka költségeihez.

FÜGGELÉK

Utolsó látomásában Dániel próféta kijelentést kapott arról, hogy az 1260 éves időszak lejárta után végbemennek azok a „csodadolgok”, amelyekről előzőleg hallott, melyek a végidőhöz és „Mihály fejedelem” közbelépéséhez kapcsolódnak. A próféta így reagált a hallottakra: „Én hallottam ezt, de nem értettem, és mondtam: Uram, mi lesz ezeknek a vége? Ekkor mondta: Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig.” (Dn 12,8–9)

A próféta azt az alapvető választ kapta tehát a kérdésére, hogy a végső dolgok teljesebb ismerete az utolsó nemzedékeknek van fenntartva. Ugyanakkor a gyolcsba öltözött férfi mégsem utasította el egészen a próféta további magyarázatra irányuló kérését. Két időmeghatározással egészítette ki az előzőleg esküvással megerősített időmeghatározást. Ez a két időszak érzékelhetően az alapvető időmeghatározáshoz kapcsolódik. Erre mutat az a tény, hogy az egyiknek csak a kezdő, a másiknak pedig csak a záró eseményét határozza meg Jézus. Ebből következően nem önálló időmeghatározások ezek. Továbbá a próféta nap-év elv (Ezék 4,6) ugyanúgy érvényes ezeknél a meghatározásoknál, mint a három és fél évnél. Így ábrázolhatjuk a Dániel könyve 12. fejezetében adott három időmeghatározás egymáshoz való viszonyát:

Ezekben az időpontokban történt-e olyan esemény, amely megfelel Dn 12,11–12 kijelentésének?

A naponkénti szolgálat elvétele és a pusztító utálatosság kifejezés a római hatalmi intézmény jelölésére szolgáló meghatározás a Szentírásban. Valóban történt 508-ban egy olyan esemény, amely a pápai intézmény alapkötetételének tekinthető. A római katolikus hitre térő első barbár király, Klodvig döntő győzelmet aratott az ariánus (eretnek keresztény irányzatú, Róma püspökével szemben ellenségesen viselkedő) nyugati gótok felett. „Klodvig [507-ben] [...] kivonult II. Alarik nyugati gót király ellen. [...] Fegyverét diadal kísérte, maga a gót király, II. Alarik is elesett a döntő ütközetben, s a nyugati gótok területe a Loire és a Pireneusok között Klodvig birtokába jut.” (Félegyházi József: *Az egyház a korai középkorban*, Budapest, Szent István Társulat, 1967, 132. o.) Ami a következő évben, 508-ban történt, kapcsolatban volt Klodvig győzelmével. A történetíró a következőképpen ismerteti és értékeli ezt az eseményt: „Az sem jelentéktelen a frank császárság 300 év múlva bekövetkező kialakulására, hogy a bizánci császár, Anastasius a nyugati gótokon aratott győzelem után a birodalom »tisztetlembeli konzuljának« címét és jelvényét küldte meg Klodvignak, aki azokat nagy ünnepélyességgel öltötte magára a tours-i Szent Márton-bazilikában. Ezzel a gall római őslakosság szemében uralma császári hitelesítésben részesült, s benne a »romanitást« törvényesen folytatódottnak látták.” (133. o.)

Nemcsak a később kialakuló frank császárság szempontjából volt azonban jelentős ez az esemény, hanem a pápaság kialakulása szempontjából is. Ugyanis a frankok tették világi hatalommá Róma püspökét a 8. században, az ő területi adományozásuk révén jött létre az egyházi állam 756-ban. A frank király ekkor már a Római Birodalom törvényes folytatója és képviselője volt Nyugaton, a keletrómai császár által 508-ban neki adományozott cím és jelvény által. A pogány Római Birodalom tehát a frankok közvetítésével ruházta át világi hatalmát Nyugaton a pápaságra. (Emlékezzünk arra, hogy Dániel könyve próféciáiban mindig ér-

vényesül az a nézőpont, hogy a pápai Róma a pogány Róma jogutóda, hagyományát és hatalmát továbbvivő örököse.)

Ezt a nem annyira szembetűnő történelmi mozzanatot azért is szükséges ismerni, mert magyarázza az 1798-ban történt esemény jelentését és jelentőségét: azok a frankok, illetve franciák fosztották meg világi hatalmától a pápaságot az 1260 esztendő időszak végén, akik egykor ezt a hatalmat neki adományozták a pogány Római Birodalom világi, politikai hatalmának képviselőiként.

Az 1335 év lejárta 1843-hoz vezetett. Erről az időről azt mondja a prófétikus kijelentés, hogy „boldog, aki várja és megéri”. Az 1843-as esztendő a Dn 12,4 teljesedéseként feltárult 2300 éves prófécia nyomán kialakult nagy ébredési mozgalom, adventvárakozás boldog időszaka volt, elsősorban Észak-Amerikában. Amint megértették a 8. és 9. fejezet összefüggését, illetve ezzel együtt a 2300 nap és a 70 hét egymáshoz való viszonyát, eljutottak az 1843-as évhez. (Csak röviddel a prófétikus idő lejárta előtt ismerték fel, hogy az ősztől ősziig számítandó évek miatt bizonyos időeltolódás keletkezik, és a 2300 év ténylegesen 1844 ősziéig terjed.) Akik Isten hívő népének tagjai közül megérték, átélték ezt az időszakot, azok valóban boldogok voltak. Ez volt az az időszak, amikor a Dániel megnyitott könyvecskéjéből nyert ismeret „édes volt a szájukban, mint a méz” (Jel 10,9–10).

„Azok, akik elfogadták az üzenetet, kimondhatatlan vágyakozással várták Megváltójuk jövetelét. [...] Nyugodt szívvel gyönyörködtek az Istennel való áldott közösségben. Ez záloga volt annak a békességnek, amelyben Isten dicsó országában lesz részük. Akik ilyen reménységgel és bizalommal várták, nem tudják elfelejteni a várakozás drága óráit. [...] Nem volt kétely, sem kérdés. [...] Abban az időben olyan volt a hit, amely az imára választ nyer. [...] Mint a szomjas földre hulló záporosó, úgy szállt alá a kegyelem Lelke a buzgó könyörgőkre. Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szemben áll-

nak Megváltójukkal, olyan ünnepélyes boldogságot éreztek, amelyet nem lehetett szavakkal kifejezni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 1985-ös kiadás, 332–333., 359–360. o.)

A megadott két kiegészítő időmeghatározás a következő okokból fontos tehát:

- Az első megmagyarázza az 1260 év végét jelző esemény hátterét, általa megértjük, mi a jelentősége annak, hogy éppen Franciaország szüntette meg a pápaság világhatalmát 1798-ban.
- A második összekapcsolja a végidő korszaka idői meghatározására vonatkozó két fontos időszakot, az 1260 évet és a 2300 évet.

Miért nincs kijelentés Jézus visszajövetelének időpontjáról?

Érkezése kiket ér váratlanul, és kiket nem?

1 Hogyan fejezi ki a Szentírás, hogy Jézus második eljövetelének időpontja ismeretlen számunkra? Ki tud egyedül erről az időpontról?

- „Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” (Mk 13,32, vö. Mt 24,36)
- „Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdezték őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izraelnek? Mondta pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” (Ap csel 1,6–7)
- Vö. Móz 29,29: „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvénynek minden igéjét beteljesítsük.”

.....
.....

Mi lehet annak oka, hogy a második advent időpontját nem közli Isten? Jogos volt-e a tanítványok kíváncsisága az ország

helyreállításával kapcsolatban? Mire akar bennünket tanítani Isten az időpont elrejtésével?

A második advent pontos ideje a megváltás tervének olyan részlete, amelyet titok övez. Szokatlanul hangzik, hogy sem az angyalok, sem Krisztus nem ismeri ezt az időpontot. Biztosak lehetünk azonban abban, hogy bölcs isteni megfontolás áll e mögött a tény mögött is. Isten minden számunkra hasznos és az üdvösségünkhöz feltétlen szükséges információt közöl velünk érthető módon.

Noha a földi történelem lezárulásának időpontja jogosan kelteti fel érdeklődésünket, Jézus a tanítványoknak adott válaszában világossá teszi: nem a mi dolgunk erről tudni. Nem szolgálna lelki fejlődésünket és a mennyei életre való felkészülésünket a „napnak és az órának” ismerete. Óhatatlanul is az időpont lenne állandóan a gondolatunkban, szükségtelen izgalmakat okozva. Mindez elterelné a figyelmünket a felkészülés más, létfontosságú területeiről.

„Jézus Krisztus nem fedte fel eljövételének napját és óráját. Világosan megmondta tanítványainak, hogy nem tudathatja velük második eljövételének pontos idejét. Ha közölhette volna, akkor miért buzdította volna őket állandó éberségre? Vannak, akik azt állítják, hogy tudják Urunk megjelenésének pontos napját és óráját. A legnagyobb határozottsággal állapítják meg. Az Úr azonban óva int ettől a magatartástól. Az ember Fia második eljövételének pontos ideje Isten titka.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejj.)

„Sem a Szentlélek kitöltésének, sem Krisztus eljövételének a pontos idejét nem tudhatjuk. (...) Miért nem hozta Isten ezt a tudomásunkra? Ha ezt megtette volna, nem élnénk vele helyesen. E dátum ismerete csak olyan helyzetet eredményezne, amely nagyban hátráltatná Isten művét az eljövendő nagy napon megállni képes nép előkészítésében. Nem építhetjük

életünket arra, hogy állandóan egy-egy kitűzött időpont miatt izgulunk. (...) Nem mondhatod, hogy egy, kettő vagy öt év múlva jön el, de nem is késeleltetheted Jézus Krisztus jövetelét, mondván: csekély a valószínűsége, hogy mindez tíz vagy húsz éven belül bekövetkezik.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. március 22.)

2 Mire lennénk még inkább hajlamosak az időpont ismeretében?

- „Kiment azért Lót, és szólt az ő vőinek, akik az ő leányait elvették, és mondta: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost, de az ő vőinek úgy tetszett, mintha tréfálna. És mikor a hajnal feljött, sürgették az angyalok Lót, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne vessz a város bűne miatt. Mikor pedig késedelmeskedett, megragadták a férfiak az ő kezét, az ő felesége kezét és két leány kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivitték őt: és otthagyták a városon kívül.” (1Móz 19,15–16)
- Vö. Mt 24,48: „Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogattja még az én uram a hazajövetelt...”

.....

.....

.....

Mit tudott Lót a Sodoma feletti ítélet közelségéről? Hogyan reagáltak vői? Mi okozhatta Lót késlekedését? Milyen közbelépésre volt szükség? Milyen általános emberi gyengeségre mutat rá a gonosz szolga magatartása? Számíthatott-e arra, hogy ura hamarosan megérkezik? Volt-e mentsége viselkedésére?

Lót példája egy általános emberi gyengeségre mutat rá: hiába közölték vele az angyalok a közelgő ítéletet, sem Lótot, sem családját nem rázta fel és nem készítette azonnali cselekvésre. Ehelyett a késlekedés és halogatás magtartását láthatjuk. Milyen megdöbbenő, hogy ez kis híján a vesztüket okozta!

Hogy a halogatás mekkora veszély, jól mutatja a gonosz szolga viselkedése is. Bár tudhatta, hogy ura hamarosan megérkezik, mégis inkább a kényelmesebb utat választotta: meggyőzte magát arról, hogy még sok ideje van. Nem tagadta, hogy ura haza fog jönni, de a távolabbi jövőbe helyezte érkezését, inkább a szórakozást és a dorbézolást választva.

Előfordult-e velünk, hogy egy határidőre elvégzendő feladatot az utolsó pillanatra halasztottunk? Kísértés volt-e ilyenkor a kapkodás és az idegesség? Ha a második advent ideje ismert lenne előttünk, nagyon valószínű, hogy mi is a késlekedés hibájába esnénk, Lóthoz hasonlóan. A legfontosabb előkészületeket az utolsó pillanatra halasztanánk. Kérjük Istent, hogy szabadítson meg bennünket e fogyatékoságunktól.

„Az angyalok feltárták Lót előtt küldetésük célját: »Mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt, és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt.« Az idegenek, akiket Lót igyekezett megoltalmazni, most megígérték neki, hogy megvédik őt és családtagjait, akik vele együtt el akarnak menekülni a bűnös városból. A tömeg időközben kimerült és eloszlott, Lót pedig kisietett, hogy gyermekeit figyelmeztesse. Megismételte az angyalok szavait: »Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszíti az Úr e várost.« De úgy tűnt nekik, mintha csak tréfálna. Nevettek »babonás félelmén« – ahogy ők mondták. Elég jól éltek ott, ahol voltak. A veszély semmilyen jelét sem látták. Minden éppen úgy folyt, mint azelőtt. Lót vejeinek nagy birtokai voltak, és nem tartották lehetségesnek a gyönyörű Sodoma elpusztulását. Lót szomorúan tért vissza otthonába, és beszámolt útja sikertelenségéről. Ekkor az an-

gyalok felszólították, hogy induljon, vigye magával feleségét és a még otthon lakó két lányát, s hagyja el a várost. Lót azonban késlekedett. Noha naponta terhelte lelkét az erőszakos tettek látványa, mégsem volt helyes fogalma a város romlott és utálatos bűneiről. Nem fogta fel Isten büntető ítéleteinek szükségességét, amelyek gátat kell hogy vessenek a bűnnek. A többi gyermeke ragaszkodott Sodomához, felesége pedig nem akart nélkülük távozni. Az a gondolat, hogy otthagyja azokat, akiket e földön a legjobban szeret, elviselhetetlennek tűnt Lót számára. Kényelmes, fényűző otthonát is nehéz volt otthagynia, mindazt a gazdagságot, amelyet élete munkájával szerzett, hogy azután mint nincstelen vándor induljon a világnak. A bánattól kábultan még késlekedett, vonakodott távozni. Ha Isten angyalai nem lépnek közbe, az egész család Sodomával együtt pusztult volna el. A mennyei küldöttek kézen fogták Lótot, feleségét és lányait, s kivezették őket a városból.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sodoma pusztulása c. fejelet)

„A gonosz szolga, aki így szólt szívében: »késlekedik a gazdám« (Mt 24,48), Krisztus-várónak vallotta magát. Szolga volt, tehát külsőleg Isten szolgálatára szentelte magát, de a szívében Sátánnak hódolt. Az ilyen ember nem tagadja nyíltan az igazságot, mint a gúnyolódók, de élete elárulja szíve gondolatát: késik az Úr eljövetele. Önteltsége közömbössé teszi az örökkévaló dolgok iránt. Elfogadja a világ elveit, átveszi szokásait. Úrrá lesz rajta az önzés, a nagyravágyás és a büszkeség. Mivel tart attól, hogy testvérei lelkileg magasabb színvonalat érnek majd el, ezért becsmérlni kezdi igyekezetüket, kétségbe vonja indítékaikat. Ezáltal »veri« a szolgatársait. Amilyen mértékben elidegenül Isten népétől, ugyanolyan mértékben egyesül a világgal. A »részegesekkel« eszik és iszik, elvegyül a világ fiai közé, s átveszi lelkületüket. Így ringatja magát csalóka biztonságba, így vesz erőt rajta a hanyagság, a közöny és a restség.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 101. o.)

3 Főként kik számára lesz váratlan Jézus érkezése, és miért?

- „Amiképpen Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24,37–39)
- „Nem is tudja az ember az ő idejét, mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben, miképpen ezek, azonképpen megfogatnak az emberek fiai a gonosz idején, mikor az eljön rájuk hirtelenséggel.” (Préd 9,14)
- „Amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekednek.” (1Thess 5,3)

.....
.....
.....

Mi mindenben hasonlít a vízözön előtti és a mai emberiség? Bűn-e önmagában az „evés, ivás, házasodás”? Mit jelent az, hogy „nem vettek észre semmit”? Mi mindent kellett figyelmen kívül hagyniuk? Mit jelent az, hogy az emberek „megfogatnak”? Mit tükröz a „békesség és biztonság” jelszava?

Nehéz elképzelni Jézus szavainál találóbb jellemzést mai világot illetően. Noé napjainak és a végidőnek a párhuzamba állítása több szempontból is jogos: (1.) az „erőszakoskodás” elterjedése (vö. 1Móz 6,11), (2.) a mértéktelen életmód és (3.) a földi boldogság keresése jellemzik mindkét időszakot. Jézus nem önmagában

az „evést, ivást, házasságot” itéli el, hiszen ezek a létfenntartás szükséges, Isten által elrendelt eszközei. Önuralmat gyakorolva mások áldására fordíthatók. Azonban még e dolgok is könnyen Sátán törévé válnak, ha figyelmünket, gondolatainkat túlzott mértékben lekötik, és életünk fő céljaivá válnak. Ehhez hasonló kísértés lehet a karrierépítés, pénzszerzés, a tudomány és technika bővítése stb. Mennyire igazak Jézus szavai a mai tömegekre nézve: bár a világ egyre inkább válságba süllyed, „nem vesznek észre semmit”. A világ vezetői és az emberek jó része egy földi paradicsom építésén fáradoznak. Megrázó belegondolni, hogy mekkora meglepetés lesz az emberek számára a történelem lezárása. Kérdés: szájalom fakad-e a szívünkben a világ iránt mindezeket ismeretében!

„Ugyanazok a bűnök, amelyek kihívták Isten haragját az özönvíz előtti világra, ma is megtalálhatók. Az emberek szívéből kiveszett Isten félelme, törvénye iránt közönyösek, megvetik azt. A mai nemzedék nagyfokú világiassága utolérte az özönvíz előttiét. (...) Isten nem azért ítélte el az özönvíz előtti embereket, mert ettek és ittak, hiszen Ő adta számukra nagy bőségben a föld gyümölcseit, testi szükségleteik betöltésére. Bűnük abban állt, hogy az Adományozó iránti hála nélkül vették el az adományokat, és lealacsonyították önmagukat étvágyuk mértéktelen kielégítésével. Isten megengedte a házasságot: a teremtés rendjéhez tartozott, intézményeinek egyike, amelyet az elsők között iktatott be. Ehhez a rendelkezéséhez még különleges irányelveket is fűzött, szentséggel és szépséggel ruházva fel ezt a köteléket, azonban utasításait elfeledték, a házasságot megrontották és szenvedélyeik szolgálatába állították.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. feje.)

„Világunk nagy erkölcsi romlottságának oka a falánkságban és a mértéktelenségben gyökerezik. Sátán tudatában van ennek, és állandóan kísérti az embereket, hogy egészségük, sőt életük rovására is kedvezzenek érzékeiknek. Az evés-ivást

és az öltözködést tették életcélá ezen a világon. Éppen ilyen állapotok uralkodtak az özönvíz előtt is. A kicsapongás mai mértéke a föld történelme közeli lezárulásának egyik szemmel látható bizonyítéka.” (Ellen G. White, 34. levél, 1875)

4 Mit tesz Isten annak érdekében, hogy a benne bízókat ne érje meglepetésként e nap?

- „Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak.” (Ámos 3,7)
- „A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: Azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.” (Mt 24,32–33)

.....
.....
.....

Milyen titkokat „jelent meg” Isten a prófétákon keresztül? Milyen jelekre utalt Jézus a „mindezeket” kifejezéssel? Mit jelent az, hogy „közel van, az ajtó előtt”?

Isten szava prófétai beszéd, amelyben előre közli velünk „titkait”, vagyis számunkra is felfogható terveit és szándékait. Isten munkatársasainak, „barátainak” tekint minket (Jn 15,15), ezért tudatja velünk a megváltás tervének számos részletét. Jövendölések sokasága segít bennünket a tájékozódásban, továbbá az „idők jeleit” is megadta számunkra. Mindezek mérőkövekként mutatják az eddig megtett „utat”. Milyen fontos, hogy egyrészt az Igében tanulmányozzuk e támpontokat, másrészt vegyük észre megjelenésüket és beteljesedésüket! Kérdés, hogy saját terveinket, életcéljainkat

ezeket figyelembe véve határozzuk-e meg. Vigyázzunk, nehogy a figyelmetlenség, restség vagy közömbösség hibájába essünk.

„A Megváltó közölte eljövételének jeleit. Kijelentéseiből tudhatjuk meg, mikor van már közel, az ajtó előtt. Így szólt azokról, akik látják ezeket a jeleket: »Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a nemzedék, mígnem mindezek meglesznek.« (Mt 24,34) Ezek pedig bekövetkeztek. Most már teljes bizonyossággal tudjuk, hogy az Úr eljövetele itt van.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejj.)

„A vihar közeledik, és nekünk készen kell állnunk annak tombolására az Istentől nyert bűnbocsánat és a Jézus Krisztusban való hit által. Az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet. Mindenfelé csapásokat látni. Hajók ezrei, sőt egész flották süllyednek a tenger mélyére, és milliók esnek áldozatul. Váratlan tüzek törnek ki, és semmilyen emberi igyekezet nem tudja azokat eloltani. Dühöngő lángokban tűnnek el a föld palotái. A vasúti szerencsétlenségek egyre gyakoribbá válnak. Zűrzavar, karambolok sorozata és hirtelen halál uralodik a főbb útvonalakon. A vég közel, a próbaidő lejár. Ó, keressük az Urat, amíg megtalálható, hívjuk segítségül, amíg közel van! (Ésa 55,6).” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Krisztus közeli visszajövetelének jelei c. fejj.)

5 Mi a mi részünk a felkészülés folyamatában?

- „Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szöveteknek, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.” (1Pt 1,19)
- „Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzátok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.” (Mk 13,33)

- „Mondta pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölc sáfár, akit az úr gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jön, ilyen munkában talál!” (Lk 12,42–43)
 - „Az eszesek pedig a lámpásaikkal együtt olajat vittek az ő edényeikben.” (Mt 25,4)
-
-
-

Mire utal az „igen biztos” kifejezés? Könnyű-e figyelmezni a prófétai szóra? Mi minden teszi ma próbára figyelmünket? Mi lesz a kitartó figyelem eredménye? Miért kapcsolódik össze a vigyázás és az imádkozás? Miben mutatkozott meg a sáfár hűsége? Milyen élelemmel látta el házanépét? Honnan vette a tartalék olajat az öt okos szűz?

A próféciák tanulmányozása, rendszeres imaélet és odaadó szolgálat a körülöttünk élőkért – ezek a felkészülés legfontosabb területei. Ezek gyakorlása utat nyit a Szentlélek előtt, hogy jellemünket átformálja és felkészítse a mennyei életre. Fontos hangsúlyozni, hogy az ima és az igeolvasás csak akkor válik hasznunkra, ha a másokért végzett szolgálattal kötjük össze. Gondoljuk át, hogyan fordíthatunk még több időt ezeknek a dolgoknak a gyakorlására. Ne engedjük, hogy Sátán jelentéktelen dolgokkal kösse le energiánkat, és rabolja időnket!

„Népünknek meg kell értenie Isten jövődöléseit. Szükséges a kinyilatkoztatott igazság alapelveinek rendszerezett ismerete, amely alkalmassá tesz arra, ami e földre jön, és megóv attól, hogy a tanítások mindenféle szele ide-oda sodorjon. (...) Akik felvértezték értelmüket a Szentírás igazságaival, azok majd áll-

hatatosan kitartanak az utolsó nagy küzdelemben. (...) Építs falat magad körül az Írásból, és meglátod, a világ nem tudja lerombolni azt! Rögzítsd az ígéket emlékezetedben, és azonnal utasítsd vissza Sátánt, amikor megjelenik kísértéseivel: »Meg van írva!« Urunk is így találkozott az ördöggel, és képessé lett az ellenállásra. (...) Egy napig, de még egy óráig sincs senki biztonságban imádság nélkül. (...) A gonosz elleni egyetlen védekezés módja, ha a Jézus Krisztus igazságába vetett hit által a Megváltó a szívben lakozik. Ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellen a szentségtelen hatásoknak: az önszeretetnek, a saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való csábításnak. Lemondhatunk számos rossz szokásunkról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nem vagyunk közösségben Istennel és nem vetjük alá magunkat akarátának percről percre, vereséget szenvedünk. Az Üdvözítővel fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség nélkül kiszolgáltatottak leszünk az ellenség kényének-kedvének, míg végül az ő parancsainak engedelmeskedünk. (...) A cselekedetek nélkül imádkozó ember hamarosan megszűnik imádkozni is.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A maradék lelki élete c. fejj.)

„Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Akik vigyázva várnak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazság iránti engedelmisségük által. Az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy együtt munkálkodjanak a mennyei lényekkel a lelkek üdvösségéért. Ezek azok a hűséges és bölcs sáfárok, akik időben adják meg az Uruk házanépének járó bért (vö. Lk 12,42). Azt az igazságot hirdetik, ami a jelen időben a legszükségesebb. Ahogyan Énok, Noé, Ábrahám és Mózes hirdették a koruknak szóló igazságot, úgy kell Krisztus szolgáinak ma is átadni a jelen kornak szóló különleges figyelemztetést.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejj.)

„Tapasztalatunk egyik szakaszában sem nélkülözhetjük az Úr segítségét, aki az első lépések megtételére képesít. Végig szükségünk van a korai eső alatt elnyert áldásokra. (...) Istenhez fordulunk a Szentlélekért – mert Ő majd kialakítja a szelidséget és az értelem alázatát bennünk, és a tudatos függést Istentől –, hogy küldje el a tökéletessé tévő késői esőt. A késői eső el fog jönni, és Isten áldása majd mindenkit betölt, aki megtisztított a szennytől. Ma kell átadnunk magunkat Jézus Krisztusnak, hogy alkalmassá tehessen az Úr színétől jövő felüdülés idejére – alkalmassá a Szentlélek keresztségére.” (Eilen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A kései eső c. feje.)

6 Miért szükséges állandóan készen állnunk erre az eseményre?

- **„Ti is azért legyetek készek: mert amely órában nem gondoltok, abban jön el az embernek Fia.”** (Mt 12,40)
- **„Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.”** (Jel 3,3)
- **„Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön.”** (Rm 9,28)
- **„És lesz azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal.”** (Ámos 8,9)

.....

.....

*Mit jelent az, hogy Isten „rövidre metszi” művének befejezését?
Mit jelent a nap lenyugtatása délben?*

Mivel sem a próféciák, sem az idők jelei nem konkrét időpontra mutatnak, az egyetlen helyes magatartás Isten népe részéről az állandó készenlét. A világot váratlanul éri Isten ítélete – ennek okait

láthattuk a korábbiakban. Félő azonban, hogy bizonyos mértékig a hívőket is meglepetésszerűen éri majd a végső események. A „rövidre metszés” és „a nap lenyugtatása délben” azt sugallják, hogy a végidő egyes szakaszai rendkívüli mértékben lerövidülhetnek.

Gondoljuk át, hogy az élő hit megszerzése és az Szentlélek olajával való feltöltekezés nem a pillanat műve, hanem egy hosszú, egész életen át tartó folyamat. Kérdés: hol tartunk e tekintetben és lesz-e elegendő időnk e létfontosságú tapasztalatok megszerzéséhez az egyre gyorsuló események során?

Imádkozzunk, hogy „boldog reménységként” várjuk a mi Urunk megjelenését (Tit 2,13). Készüljünk naponta e rendkívüli találkozásra!

„A keresztényeknek fel kell készülniük arra, ami nemsokára meglepetésszerűen szakad a világra. Isten Igéjének szorgalmas tanulmányozásával készülhetnek fel erre, s azzal, hogy igyekeznek életüket az Ige előírásaival összhangba hozni. Az örökkévalóság végtelenül súlyos kérdései elméleti vallásosságánál többet követelnek tőlük, többet a szavak és formások vallásánál, amelyből kimaradt az igazság. Isten megújítást és reformációt kíván.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Lelki megújulás c. fejelet)

„Világunkban hamarosan nagy változások történnek, és a végső események hirtelen következnek be.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A föld végső válsága c. fejelet)

„A válság fokozatosan telepszik ránk. A nap ragyog az égen, miközben bejárja szokásos körútját, és a menny még mindig hirdeti Isten dicsőségét. Az emberek még mindig esznek és isznak, ültetnek és építenek, megnősülnek és férjhez mennek. A kereskedők még mindig vásárolnak és eladnak. Az emberek egymás ellen küzdenek, versengenek a magasabb helyért. Az élvezetek kedvelői még mindig özönlenek a színhá-

zakba, a lóversenyekre, a szerencsejátékok poklaiba. A legnagyobb izgalom uralkodik, a kegyelmi idő azonban a vége felé közeledik, és minden sors hamarosan örökre eldől. Sátán látja, hogy ideje rövid. Minden eszközt beveti annak érdekében, hogy az embert becsaphassa, megtéveszthesse, megkötözhesse és megigézhesse, amíg a kegyelmi idő le nem telik, és az irgalom ajtaja örökre be nem zárul.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejezet)

„Légy béketűrő keresztény harcos. Egy kevés idő még, és az Úr eljön, nem késik. A gyötrelmes várakozás, az éber vigyázás és a gyász éjszakájának hamarosan vége. A jutalmat nem sokára megkapjuk, örök világosságra virradunk. Nincs most idő az alvásra – nincs idő arra, hogy átadjuk magunkat a haszontalan sajnálkozásoknak. Aki most netán elszenderedik, az a jó cselekvésének drága alkalmait mulaszthatja el. Adva van nekünk a drága kiváltság, hogy a nagy aratásban kévéket gyűjthessünk, és minden egyes megmentett lélek újabb és újabb csillag lesz Jézus – a mi imádandó Megváltónk – koronáján. Ki akarná hát most levetni magáról a páncélját, amikor már csak egy kevés ideig kell kitartani a háborúban, újabb diadalokat arathatunk, és újabb győzelmi jelvényeket szerezhethetünk az örökkévalóságra?” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1881. október 25.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Miről ismerhető fel a „vajúdási fájdalmak kezdete”?

*Mi minden történik még ezután
Jézus megjelenéséig?*

1 Mit nevezett Jézus a „vajúdási fájdalmak kezdetének”?

- „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglás-
sátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell
lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nem-
zet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek és dögha-
lások, és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a vajúdási
fájdalmak kezdete.” (Mt 24,6–8)
 - Vö. Mk 13,7–9; Lk 20,9–11
-
-

*Milyen kérdésre válaszolva beszélt Jézus az „idők jeleiről”? Mi a
jelek fő célja? Milyen négy fő jelenséget említ Jézus? Lehet-e ezek
között kapcsolat? Mitől óvott Jézus? Mit jelent, hogy „ez még nem
itt a vég”? Mire utalt Jézus a „vajúdási fájdalmak” kifejezéssel?*

Jézus a Máté 24–25. fejezetében lejegyzett beszédében a tanít-
ványok kérdésére válaszolt: „Mikor lesznek meg mindezek [a

Tempлом és a város pusztulása], s micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?” (Mt 24,3) A tanítványok tehát tudtak Jézus második eljöveteléről, de ezt összekapcsolták Jeruzsálem pusztulásával. Válaszában Jézus nem választotta szét a két eseményt, mivel a tanítványok még nem álltak készen ennek megértésére. Másrészt a két esemény hasonlósága lehetővé tette, hogy egyszerre beszéljen a város pusztulását és a „világ végét” megelőző jelekről, egy kettős prófécia formájában.

A jelek fontos célt szolgálnak a hívők életében. Amint egy út melletti jelzőtábla tájékoztat a közelgő veszélyről, vagy utasítást ad valamire, ugyanúgy e jelek a felkészülésünket segítik Jézus második eljövetelére.

Jézus a „szülési fájdalmak kezdetéről” beszélt. Arra utalt ezzel, hogy a végső időkben élőknek egy „fájdalmas”, megpróbáló időszakon kell áthaladniuk, amelynek lezárása azonban a gyermekszületéshez hasonló örömteli esemény lesz. Ahogy e fájdalmak után hamarosan bekövetkezik a szülés, úgy ez az időszak sem nyúlik hosszúra.

Jézus a jelek közül a háborúkra, nemzeti konfliktusokra helyezi a hangsúlyt, emellett éhségeket, járványokat, földrengéseket említ. E jelenségek halmozottan, globális méretekben tűnnek fel egy széthulló, válságba jutott civilizáció „betegségi tüneteiként”. Feltételezhető, hogy a háborúk, éhségek, járványok szoros összefüggésben állnak, egymást gerjesztő problémák. Jézus szerint ezek feltűnése olyan mértékű lesz, hogy a hívőkön eluralkodhat a félelem és a pánik.

Fel kell tennünk a kérdést: hogyan tekintünk a sokasodó jelekre? Inkább riadalmat keltenek, vagy a „boldog reménységet” erősítik meg bennünk?

„A föld történelmének utolsó jeleneteiben háború dúl. Éhség, járványok, ragályos kórok lesznek tapasztalhatók. A mélység vizei átlépik határukat. Tűz és áradat pusztít el életet és vagyont. Készen kell lennünk ama hajlékok szá-

mára, melyeket Krisztus készített az őt szeretőknek. (...) A tüzek, az árvizek, a földrengések, a tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek mind arra figyelmeztetnek, hogy Isten Lelke nem küzd örökké az emberért. (...) Isten csapásai már hullnak a földre, és mennyből jövő tüzes lehetésként sodorják el a legdrágább épületet is. Talán ezek az ítéletek sem ébresztik fel a hitvalló keresztényeket? A Teremtő céllal engedi meg a szerencsétlenségeket. Ezek az eszközök az emberek figyelmeztetését szolgálják. A természet szokatlan megnyilvánulásai által mint világos kinyilatkoztatásokkal szólítja meg Isten a kételkedő emberiséget.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Krisztus közeli visszajövetelének jelei c. fejj.)

„A föld lakosait a legnagyobb zavarodottságban láttam: háborút, vérontást, nyomort, nélkülözést, éhínséget és járványokat. Mikor ezek vették körül Isten népét, kezdtek öszszetartani, és félretették apró nézeteltéréseiket. Nem méltóságuk, hanem mély alázat uralta őket. A szenvedés, felfordulás és nélkülözés visszahelyezte trónjára az értelmet. A szenvedélyes, dühödt és ésszerűtlen emberek kijózanodtak, megfontoltan és bölcsen cselekedtek. Azután másra terelték figyelmemet. A béke rövid időszakát láttam. Újra megmutatták nekem a föld lakosait, és újra minden a legnagyobb zűrzavarban volt. A harc, a háború éhínséget okozott. A nyomor és vérontás járványokat idézett elő.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., 268. o.)

2 Mi idézi elő e válságos időszakot? Mi a hívők legfőbb kötelessége ebben az időszakban?

- **„A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget.”** (Ésa 24,5)

- „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélküliek, kérelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét.” (2Tim 3,1–5, vö. Mt 24,12)
 - „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)
-
-
-

Mit jelent a Föld „megfertőztetése”? Milyen folyamatra utal a „szeretet meghidegülése”? Milyen „diagnózt” állít fel Pál a vég-idők emberiségéről? Mi lehet az első számú „betegség”, ami miatt válságba kerül a Föld? Hogyan tekintenek az emberek a kereszténységre ebben az időben? Mit jelent „fényleni” Jézus szerint?

Nyilvánvalóan nem ok nélkül jelennek meg a civilizáció eddig tárgyalt válságtünetei. A föld „megfertőződésének” említése egyértelműen emberi tevékenységre utal: gondoljuk csak környezeti válságára, a talaj, a levegő és a víz elszennyeződésére, a globális felmelegedésre. Mindez egyértelműen a természet törvényeit figyelmen kívül hagyó, fogyasztói szemlélet elterjedésének következménye. Pál apostol szerint a „nehéz idők” legfőbb oka az ember erkölcsi elfajulása. Az önszeretet, büszkeség, a mások iránti szeretet hiánya, illetve „meghidegülése”, és a mértéktelen életmód a legfőbb jellemzői e kornak.

Mindez érdekes módon egy látszólag vallásos, a „kegyesség lát-szatát” mutató világban valósul meg.

Milyen fontos, hogy keresztényként tiszteletben tartsuk a természet törvényeit, és ne járuljunk hozzá sem a föld, sem a tes-tünk pusztításhoz. Megfontolandó, hogy milyen helyszínt vá-lasztunk életterünként ebben az időszakban: a városi körülmé-nyeket, vagy a látszólag több kényelmetlenséggel járó vidéki életet. Kérdés az is, hogy a személyes életpéldánkkal, életmó-dunkkal jó irányba tereljük-e a körülöttünk élőket, világítanak-e jó cselekedeteink számukra?

„Az önzés az a bűn, amelyet a legtöbben eltűrünk magunk-ban, a bűn, mely elszigetel Istentől, és kitermeli a legtöbb ra-gályos lelki betegséget. Kizárólag lemondással térhetünk visz-sza az Úrhoz. Magunktól ugyan mit sem tehetünk, de ha Isten megerősít bennünket, akkor mások javára tudunk élni, s ezzel letérünk az önzés útjáról. Nem kell messzi pogány országok-ba mennünk, hogy bebizonyítsuk óhajunkat, hogy hasznos, önzetlen élettel mindent Istennek szentelünk. Tegyük ezt a családi körben és a gyülekezetben, baráti körünkben és mun-kahelyünkön. A hétköznapi életben legyünk lemondók, ott győzzük le önzésünket. Pál el tudta mondani magáról: Na-ponta meghalok. Az tesz minket győztessé, ha az élet apró ügyeiben naponta meghalunk önzésünknek. Az a kívánság feledkeztessen meg magunkról, hogy másokkal jót tegyünk. Sokából hiányzik a mások iránti szeretet. Ahelyett, hogy megbízhatón végeznék kötelességüket, csak a maguk köny-nyebbségét keresik. (...) Világosságot nyertem arról, hogy a városok zűrzavarral, erőszakkal és bűncselekményekkel tel-nek meg, amelyek a földi történelem végéig egyre növeksze-nek. A nagyvárosok az egész világon a bűn melegágyaivá lesznek. Mindenfelé látható és hallható a gonoszság. Minde-nütt tékozlásra késztető és az érzékekre ható csábítás tapasztalható.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., 132. o.)

3 Mi lesz úrrá az embereken ebben az időszakban? Mit tesz Isten a válság megfékezése érdekében? Ugyanakkor milyen törekvések erősödnek meg?

- „Amikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várára miatt, amik e föld kerekéjére következnek: mert az eget erősségei megrendülnek.” (Lk 21,26)
- „Ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy szegletén, a föld négy szelét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára.” (Jel 7,1)
- „Ezeknek egy a szándékuk, erejüket és hatalmukat is a fenékvadnak adják.” (Jel 17,13, vö. Dn 2,43–44)
- „És mondták: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén.” (1Móz 11,4)

.....

.....

.....

Mi lesz a félelem közvetlen kiváltó oka? Mit jelképez a szelek visszatartása? Kik jutnak közös nevezőre a végidőben? Milyen párhuzam vonható a bábéli toronyépítés és a végidők egységtörekvései között?

Földünk válsága olyan megrázó lesz, hogy tömegeken uralkodik el a félelem és a reménytelenség. A sokasodó jelek ezt még inkább táplálják. Érdekes belegondolnunk abban, hogy mi lenne, ha Isten nem fékezne e folyamatot. Kegyelmének megnyilvánulása, hogy időt akar adni mind a világnak, mind a hívő népének a felébredéshez és a felkészüléshez.

A terjedő félelem és a biztonság utáni vágy táptalajt ad a hitető eszmék elterjedéséhez. A próféciaik szerint a politikai és vallási ve-

zetők összefogását fogjuk látni a Dániel könyvében vassal jelképezett Róma vezetésével. A bábéli toronyépítőkhöz hasonlóan „a menny kapujának” tekintik majd szövetségüket.

„Nagyon rövid az idő, s amit kell, gyorsan meg kell tennünk. A négy angyal még visszatartja a négy szelet. Sátán kihasználja az alkalmat mindazok ellen, akik ingadoznak a hitben. Minden ember sorra kerül a próbán. A jellem minden hibája a pusztulás eszközévé válik, ha Isten Lelke segítségével le nem győzzük. Tudom, soha nem volt ekkora szükség arra, hogy az igazság lelkülete ébressze fel népünket. Mert az ellenfél mindenkit elejt, akinek nem Isten az erőssége. Az Úr nagyszerű munkája vár ránk – ha azzal foglalkozunk, amit ránk bízott, akkor a segítségünkre siet, hogy el is tudjuk végezni.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 573. o.)

„Milyen kevesen ismerik meglátogatásuk óráját! Még akik állítják is, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, kevesen ismerik fel az idők jeleit, s hogy min kell majd átmenniük a vég előtt! Nem tudjuk, hogy Isten angyalai meddig tartják vissza a szeleket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., 426. o.)

„Egy lesz a gondolatuk. Egyetemes szövetség jön létre, amely hatalmát és erejét a fenevadnak adja. Így fog megnyilvánulni ugyanaz az erőszakos elnyomó hatalom a vallásszabadság ellen – annak szabadsága ellen, hogy a kelkiismeretünk parancsa szerint imádjuk Istent –, amelyet a pápaság a múltban tanúsított, amikor üldözte azokat, akik vissza merték utasítani a római vallás szertartásait. (...) Az utolsó napok küzdelmeiben Isten népével szemben összefognak az öszszes romlott hatalmak, amelyek elpártoltak Isten törvényétől. Ebben a harcban a negyedik parancsolat szombatja lesz a fő kérdés: mivel a törvény szerzője a szombatparancsban nevezi magát az egek és a föld Teremtőjének.” (Ellen G. White, 24. kézirat, 1891)

„Korunkban is vannak toronyépítők: hitetlenek, akik a tudomány feltételes következtetéseiből felépítik saját elméleteiket, és elutasítják Isten kinyilatkoztatott Szavát. Merészelik elmarasztalni Isten erkölcsi kormányzatát, semmibe veszik törvényét, és büszkélkednek az emberi tudással. (...) A kereszténynek tartott világban sokan elfordulnak a Biblia világos tanításaitól, emberi spekulációkból és tetszetős mesékből szerkesztenek hitvallást, és rámutatnak saját tornyukra mint a mennybe vezető útra. Az emberek csodálattal csüggnék az ékesszóló ajkakon, amelyek azt tanítják, hogy a törvényszegő nem hal meg, és az üdvösség megszerezhető az Isten törvénye iránti engedelmesség nélkül.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Babel tornya c. fejelet)

4 Mi történik ez idő alatt Isten népe körében? Mire válik alkalmassá?

- „Íme, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, amint a rostával rázogatnak, de nem esik a földre egy szemecske sem.” (Ámos 9,9)
- „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik.” (Dn 12,10)
- „Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.” (Lk 21,17)
- „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,14)

.....

.....

.....

Milyen ígéret kapcsolódik Izráel „szétrázásához”? Milyen hatása lesz a próbatételeknek Isten népére nézve? Mi az Isten országáról szóló evangélium tartalma? Mit jelent bizonyosságul hirdetni az evangéliumot?

A civilizáció mélyülő válsága és az egyre erősödő vallási türelmetlenség egy fájdalmas, de jótékony folyamatot indít el Isten népe körében, amelyet a Biblia rostálásnak nevez. Nagy ígéret, hogy „egy szemecske sem esik a földre”, vagyis Isten személyesen felügyeli e folyamatot. Isten csak a felszínes hívőket, a Szentlélek olajával nem rendelkezőket távolítja el népe köréből. Egyszóval azokat, akik eddig „konkolyként” lejáratták, gyengítették népét. A rostálás eredményeként megmaradt hívők alkalmassá válnak a munka befejezésére, a kései eső fogadására. Olyan jellembeli tisztaságra jutnak el, amely az evangélium hiteles képviselőivé teszi őket.

„Az egyházban szakadások jönnek létre, ezáltal két csoport alakul ki. De a búza és a konkoly együtt növekedik az aratásig. (...) A jólét megszaportítja a hitvallók tömegét – a viszontagságok pedig kitisztítják őket az egyházból. (...) A munkát, amit az egyház nem végzett el a béke és jólét idejében, rettenetes válságban, a legriasztóbb és legfélelmetesebb körülmények közepette kell majd befejezni. A világhoz való alkalmazkodás kedvéért elhallgatott vagy visszatartott figyelmeztetéseket a hit ellenségeinek leghevesebb ellenállása mellett kell továbbadni. Abban az időben meg fogja tagadni a hitet a felszínes és óvatoskodó réteg, amely befolyásával eddig állandóan hátráltatta a munka előrehaladását. (...) Sátán látja, hogy az Úr megáldja népét, és felkészíti őket a csalások felismerésére, emiatt mesteri erővel kezd dolgozni, hogy egyfelől behozza a fanatizmust, másfelől a rideg szertartásosságot, és így lelek tömegét takaríthassa be csűrjeibe az aratás napján.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A rostálás c. fejj.)

„Amint a próbák sűrűsödnek körülöttünk, sorainkban egyaránt látható lesz a különválás és az egységre jutás. A harci fegyverzetet most még készséggel felöltők közül néhányan az igazi veszedelem idején kinyilvánítják, hogy nem a rendíthetetlen sziklára építettek, és engednek a kísértésnek. Mondva-csinált ürügyekkel hagynak el minket azok, akik nagy világossággal és drága kiváltságokkal rendelkeztek, de életükben nem volt növekedés tapasztalható.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., 400. o.).

„A vihar közeledtével sokan azok közül, akik megvallották a harmadik angyal üzenetébe vetett hitüket, de nem szentelődtek meg az igazság iránti engedelmisséggel, elhagyják helyüket, és átlépnek az ellenség soraiba.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelemztetés c. fejl.)

5 Mi lesz az eredménye e nagyerejű evangéliumhirdetésnek? Mit tesz Isten ekkor?

- „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. (...) A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.” (Ésa 60,1–4,22)
- „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertilemes, legyen fertilemes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.” (Jel 22,11–12)

- „Hallottam nagy szózatot a templomból, amely mondta a hét angyalnak: Menjetek el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát.” (Jel 16,1)
-
-
-

Honnan és kik jönnek Isten népéhez? Mi vonzza őket elsősorban? Milyen számbeli növekedés lesz ekkor Isten népe között? Milyen döntést hoz meg Isten az evangéliumhirdetés befejeztével mindenkire nézve? Mi szűnik meg ekkor a mennyben? Mi történik közvetlenül ezután?

Rendkívüli és felemelő időszak lesz ez, amit „hangos kiáltásnak” is szoktunk nevezni. Számtalan ószövetségi prófécia teljesedik ekkor Isten népe felemelkedéséről. Isten népe „hegyen épített városá” válik, „megáldatnak benne a föld minden nemzetségei”. Miután mindenki sorsa eldőlt, befejeződött Krisztus főpapi szolgálata és a vizsgálati ítélet, lezárulhat a megtérésre adott kegyelmi idő. A világ elmélyülő gonoszságára, Isten népének üldözésére Ő az egész földet érő hét csapással válaszol.

„A harmadik angyal üzenete tehát hangozni fog. Amikor a legnagyobb erővel kell azt hirdetni, az Úr alázas eszközök által fog dolgozni, befolyásolva azok értelmét, akik szolgálatára szentelik magukat. A munkásokat inkább a Lélek kenete fogja felkészíteni, mint az oktatási intézmények. A hit és az ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az

egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébresztetni az embereket. (...)

Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hang szólaltatja meg majd a figyelmeztetést. Csodák történnek, a betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodálatos események kísérik.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. fejelet)

„Sok ember hagyja ott a világ sorait és az egyházakat – még a katolikus egyházat is –, akiknek buzgalma messze túlhaladja azokét, akik eddig zárt rendben álltak, hogy hirdessék az igazságot. (...) Ezek lesznek, akik a tizenegyedik órában ismerik meg és fogadják el az igazságot. (...) Olyan hirtelen térnek meg, hogy még a gyülekezet is meglepődik rajta, és ezért egyedül a Mindenható nevét illeti dicsőítés.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A hangos kiáltás c. fejelet)

6 Mi zárja le a „nagy nyomorúság” időszakát? Hogyan szabadul meg Isten népe?

- „Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok az égről lehullnak, és az eget erősségei megrendülnek. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az ember Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24,29–31)
- „És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig. És ab-

ban az időben megszabadul a te néped, aki csak beírva található a könyvben. És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.” (Dn 12,1–2)

.....

.....

.....

Milyen természeti jelenségek előzik meg közvetlenül Jézus eljövételét? Hogy fogadják Jézust a „föld nemzetségei”? Mit fejez ki sírásuk? Mi következik be Jézus megjelenésével egy időben?

A „nyomorúságos idő” tetőpontján a természet világa is az összeomlás jeleit mutatja. Ekkor már mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy a vég elkerülhetetlen. A sok próbatételen átesett Isten népe számára a szabadulás, a célba érkezés örömteli ideje következik.

„Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfia jelét. Ünnepeyes csendben figyelik a föld felé közeledő, egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, míg nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szivárványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem »fájdalmak férfiak«-ként jön, hogy kiigya a szegény és a szenvedés keserű poharát, hanem a menny és a föld győzteseként, élők és holtak bírójaként, aki »hiv és igaz«; aki »igazságosan ítél és hadakozik«. (...) A halottak olyan termettel támadnak fel, amilyennel a sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedé-

kektől. Ez is mutatja, mennyire elkorcsosult az ember. De az igazak az örök ifjúság frissességével és elevenségével támadnak fel. Isten kezdetben nemcsak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn azonban eltorzította Isten képmását, s majdnem kitörölte az emberből. De Jézus Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóná teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó, romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad. (...) Ó, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség!” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Isten népe megszabadul c. feje.)

Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott internetes televízió működését támogatja.

Bátorító ígéretetek a végső válságot és a nyomorúságos időt átélő hívóknak

1 Milyen jellemzést ad az Ige erről az utolsó időszakról?
Mit jelent mindez Isten népe számára?

- „Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig. Abban az időben megszabadul a te néped, aki csak beírva találtatik a könyvben.” (Dn 12,1)
 - „Akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindedig, és nem is lesz soha. Ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülhetne meg, de a választottakért megrövidítették azok a napok.” (Mt 14,21–22)
 - „Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet. Az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja, pusztításnak és pusztulásnak napja, sötétségnek és homálynak napja, felhőnek és borúnak napja.” (Sof 1,14–15)
 - „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, megfehérítették ruháikat a Barány vérében.” (Jel 7,14)
-
-

Az idézett igék nyilvánvalóvá teszik, hogy ezt a megpróbáló, küzdelmes időszakot átéli Isten gyermekei is, sőt ekkor lesz igazán nyilvánvaló, hogy mennyire kitartóak a hitükben. A végső időszak megpróbáltatásai többretűek. A fizikai nyomorúságnak az a háttere, hogy a földi élet teljes káoszba torkollik, felborul a természet rendje, szárazság, természeti katasztrófák, járványok, éhínség, háborúk szerte a világon, mindenhol előfordulnak. A világ megmentésére létrejött világméretű szövetség megszorító intézkedései a kitartó hívőkkel szemben, szintén nehezítik a hűséges maradék helyzetét (lásd Jel 13,17). Az emberi gonoszság tetőpontjára hág, az indulatok elszabadulnak, és különösen azok ellen támadnak, akik hűségesek maradnak.

Ez a végső próba hatalmas lelki küzdelmet is jelent azoknak, akik kitartanak hitükben (Jer 30,5–7). Egyrészt vállalniuk kell a túlnyomó többség részéről megnyilvánuló megvetést, haragot, hamis vádakat. Hatalmas lelki terhet jelenthet, hogy az utolsó üzenet képviselőit – akik minden erejükkel és teljes odaadásukkal mások megmentésén fáradoznak – az emberiség ellenségeiként, a béke és a jólét akadályaiként kezelik, kiközösítik, megbélyegzik, üldözik.

A legnagyobb hitpróba mégis az lesz, amikor tudatosan a maradék hívőkben, hogy nincs többé közbenjárás (a hét csapás idején), a múlt minden bűnét el kellett már rendezniük, a jövőben pedig teljesen Istenre kell támaszkodniuk, hogy a legnagyobb kísértések és a legnehezebb próbák idején is megállhassanak.

Mindazonáltal hatalmas tapasztalatokban és különleges kiváltságokban lesz részük azoknak, akik megérik ezt az időszakot, és felkészülhetnek a „Bárány menyegzőjére”. A következőkben azokat az ígéretekét gondoljuk át közösen, amelyeket az Úr bátorításul adott a végső válság idejére.

2 Milyen bátorító üzenetet küld Jézus a végső próbatétel idején élőknek, és milyen feltételhez kapcsolódik ez az ígéret (Jel 3,10)?

- **„Mivel megtartottad az én állhatatosságra* intő beszédemet, én is megtartlak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.”**
(Jel 3,10)
-
-

Mit jelent Jézusnak az az ígérete, hogy „megtart” bennünket a végidő súlyos próbái között is? Hogyan edzi meg hitünket?

Isten a múltban sem azt ígérte hűséges gyermekeinek, hogy minden veszedelmet elhárít útjukból, de a személyes jelenlétét, megerősítő kegyelmét tapasztalhatták mindazok, akik benne bíztak. Kitarásra, buzgó könyörgésre készítette a megpróbált hívőket, ahogyan Jézus is erre buzdította tanítványait (Jn 16,33; Jel 2,10; Lk 18,1–8).

„Ne áltassuk magunkat azzal, hogy miközben a világ gonoszsága nő, mi elkerülhetjük a nehézségeket! De éppen ezek a nehézségek űznek bennünket a magasságos Isten fogadótermébe. Attól kérhetünk tanácsot, akinek bölcsessége végtelen. Az Úr így szól: »Hívj segítségül engem a nyomorúság idején.« (Zsolt 50,15) Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van a segítségére. Arra szólít, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, fohászkodjunk hozzá őszinte, buzgó könyörgéssel! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyosságot, hogy

* Pontosított fordítás szerint.

szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent.

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért engedi meg a próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerüljünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, »felhossa a te igazságodat, mint a világo sságot, és a te jogodat, miként a delet« (Zsolt 37,6).

Nem kell félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással." (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A hamis bíró és az özvegyasszony c. feje.)

3 Milyen védelmet jelent Isten pecsétje a hűséges maradék számára a hét csapás idején?

- „És lesz, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, aki Jeruzsálemben az élők közé beiratott. Ha elmosta az Úr Sion leányai undokságát, ha Jeruzsálem vérét eltisztította belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével, akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel, mert ez egész dicsőségen oltalma lesz. Sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől." (Ésa 4,2-5)

- „Azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. Akkor megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, Isten szolgálja és aközött, aki nem szolgálja őt.” (Mal 3,17–18)
- Vö. Ezék 9,4–6

.....

Izráel népe is átélte a tízedik csapás alatt, majd a pusztai vándorlás során is ezt a tapasztalatot. Mielőtt az elsőszülöttek halála bekövetkezett volna Egyiptomban, nekik meg kellett jelölniük az ajtófélfát az áldozati bárány vérével, ezzel kifejezve hitüket a Megváltóban. „Mikor átmegy az Úr, hogy megverje az egyiptombelieket, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen: elmegy az Úr az ajtó mellett, és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitekba.” (2Móz 12,23)

Jel 16,2 verse szerint az első csapás csak a fenevad bélyegét viselőket sújtja, tehát a hét csapás kezdetétől fogva különbséget tesz Isten: az elpecsételteket megóvjá a fekélyek okozta szenvedésektől. A többi csapás többnyire egyetemes, ezeknek az egész földet érintő hatását a hűséges maradék is megérzi, de Isten oltalmát és gondoskodását tapasztalják majd ezek között a megpróbáló körülmények között is.

„Ha az emberek szeme mennyei látásra nyílna, rendkívüli erejű angyalok csoportjait látnák azok körül, akik megtartották Jézus állhatatosságra intő beszédét. Az angyalok együttérző gyöngédséggel figyelték Krisztus követőinek szorult helyzetét, és hallgatták imáikat. Parancsnokuk szavára várnak, hogy kiragadják őket a veszedelemből. (...) A drága Üdvözítő akkor küldi majd a segítséget, amikor éppen szükségünk lesz rá.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 630., 633. o.)

„Lehetetlen fogalmat alkotni Isten népének eljövendő tapasztalatáról, azokról, akik majd akkor élnek a földön, amikor a mennyei dicsőség és a múlt üldözéseinek ismétlődése keveredik egymással. Ők az Isten trónjától áradó világosságban fognak járni. Az angyalokon keresztül állandó kapcsolat lesz menny és föld között.” (Ellen G.White: *Az utolsó napok eseményei*, Az utolsó hét csapás és az igazak c. fejelet)

4 Mit ígért Isten az inség idejére azoknak, akik hiányt szenvednek? Hogyan gondoskodott a múltban is hívő gyermekeiről?

- „Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemét befogja, hogy gonoszt ne lásson, a magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. A Királyt ékes-ségében látják szemeid, látnak széles országot.” (Ésa 33,15–17)
- „Az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bízokat, hogy kimentse lelküket a halálból, és az éhségben is el-tartsa őket. Lelkünk az Urat várja, segítségünk és pajzsunk ő.” (Zsolt 33,18–20)
- „Ad nektek az Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet...” (Ésa 31,20)

.....

.....

Figyeljük meg, hogyan gondoskodott Isten Izráel népéről a pusztai vándorlás során, valamint Illésről az éhinség idején: 1Kir 17,4; 9–16. Számunkra is tanulságosak Jézus szavai, amelyeket az élelem miatt aggódó tanítványaihoz intézett: Mk 8,16–21. Mi is hajlamosak vagyunk elfelejteni Isten kézzelfogható csodáit, szeretettel-

jes gondoskodását, ahogyan eddig minden szükségletünket megadta. Bízunk kell abban, hogy ezután is meg fogja tenni, bármilyen kilátástalan helyzetbe kerülnénk is. Mindazonáltal szükséges a felkészülés részünkről is erre a megpróbáló időszakra. Az egészségügyi reform gyakorlása segíthet abban, hogy könnyebben elhordozzuk a fizikai nélkülözés nehézségeit. Hiszen az Ige szerint nem jólétet ígér az Úr ebben az időben, hanem csupán az életünk fenntartásához szükséges táplálékot.

„A nyomorúság közvetlenül előttünk van, s az Úr népe arra kényszerül majd, hogy megtagadja kívánságait, és csupán annyit egyen, amennyi élete fenntartásához elegendő, de Isten elő fog készíteni bennünket arra az időre. Az a félelmetes óra alkalmat ad Istennek arra, hogy megerősítő hatalmában részesítse és fenntartsa népét. (...) Kenyér és víz – ez minden, amit a nyomorúság idejére ígértek a maradéknak. (...) A nyomorúság idején, közvetlenül Krisztus eljövetele előtt az igazakat a mennyei angyalok szolgálata tartja fenn.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Az utolsó hét csapás és az igazak c. fej.)

5 Mely ígéretek adhatnak erőt Isten népének az üldözések között? Milyen bátorítást jelent azoknak a hithű keresztényeknek a tapasztalata, akik Krisztusért örömmel vállalták a szenvedéseket?

- **„Marasztok közötted nyomorgatott* és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében. Megváltoztatta az Úr ítéletedet, elfordította ellenségedet, Izráel királya, az Úr közötted van, nem látsz többé gonoszt! Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben.”** (Sof 3,12–19)

* Pontosított fordítás szerint.

- „Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, amely ellened perbe száll, kárhoztatsz, ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54,17)
- „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek. Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhesete. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítete azt.” (1Pt 4,12–14)

„Sokszor azok, akiket hitükért gyaláznak vagy üldöznek, azt gondolják, hogy Isten elhagyta őket. Az emberek szemében kisebbségnek látszanak. Ellenségeik látszólag diadalmaszkodnak rajtuk, de mindezek ellenére se alkudjanak meg a lelkiismeretükkel. Jézus, aki szenvedett értük, aki fájdalmaikat és szenvedéseiket viselte, nem hagyja el őket.

Isten gyermekei nem maradnak magukra. Isten nem hagyja őket védtelenül. Imájukra a Mindenható cselekszik. Ima által »országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszánok száját betömték, megoltották a tűznek erejét«. Amikor a hit mártírjairól hallunk, tudjuk, mit jelent, hogy »megszalasztották az idegenek táborát« (Zsid 11,31–33).” (Ellen G.White: *Krisztus példázatai*, A hamis bíró és az özvegyasszony c. feje.)

„Isten nem fogja engedni, hogy a gonoszok elpusztítsák azokat, akik az elváltozásra várnak, és nem hajolnak meg a fenevad rendelete előtt, nem véve magukra annak bélyegét. Láttam, ha az Úr megengedné a gonoszoknak, hogy megöljék

a szenteket, az ördögnek, egész seregének és mindazoknak, akik gyűlölik az Üdvözítőt, örömeire szolgálna. Ó, micsoda győzelem lenne ez Sátánnak, ha hatalma volna az utolsó küzdelemben azok felett, akik oly sokáig váraoztak, hogy megpillantsák Őt, akit szerettek! Akik gúnyolódtak a szentek mennybemenetele gondolatán, tanúi lesznek az élő Isten gondoskodásának népe iránt, és meglátják dicsőséges szabadulásukat. A maradék sem menekül meg a szenvedéstől, de miközben üldözést és nyomorúságot kell elhordozniuk, miközben szűkölködnek, és az élelem hiányától szenvednek, Isten nem hagyja elpusztulni őket.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Az utolsó hét csapás és az igazak c. feje.)

Az Isten Lelkével való élő közösség olyan hatalmas ajándék és tapasztalat, amely által mennyei erő nyilvánul meg maradék népének életében. Isten saját tulajdonaként óvja és segíti megtisztult népét a legkülönbözőbb próbák és az üldözések között is.

Bátorító számunkra, hogy a korai eső idején, a kezdeti nagy evangéliumhirdetéskor is számtalan nyilvánvaló csoda által szabadította ki hűségese szolgáit az Úr. Akiknek mindezeket el kellett szenvedniük, azok nem tragédiaként élték át az üldözéseket, hanem örömmel hordozták el bármit szeretett Megváltójukért. Ahogy Krisztus szolgálainak a múltban részük lehetett ezekben a tapasztalatokban, a jövőben is oltalmazni fogja gyermekeit.

6 Sokan kételkednek abban, hogy ki tudnak majd tartani a végső nehézségek idején, ezért nem is szeretnék megérni azt az időt. Hogyan szabadulhatunk meg ezektől a gondolatoktól és félelmektől?

- **„Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bizátok reám!”** (Ésa 45,11)

- „Hallottam az égből szöveget, amely ezt mondja nékem: Írd meg, boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradságuktól, és cselekedeteik követik őket.” (Jel 14,13)
 - „Ímé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” (Jel 16,15)
-
-
-

Igaz-e erre az időszakra is a következő igei kijelentés: „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek”? (1Kor 10,13)

Isten jobban ismer minket, mint mi magunk. Tudja, milyen a teherbíró képességünk, és nem enged meg nagyobb próbát életünkben, mint amihez az erőt is felkínálja. Ha valaki mégis elbukik és összeroskad a terhek alatt, csak azért történhet meg, mert nem veszi igénybe hittel a mennyei segítséget. Amit mindenképpen meg kell tanulnunk a végső nagy küzdelem idejére: nem támaszkodhatunk önmagunkra, sem mások hitére vagy tapasztalataira, egyedül Krisztus megtartó hatalmában bízhatunk. Ő pedig mindig a megfelelő időben jön segítségünkre, ha teljesen neki szenteljük önmagunkat.

Akiről úgy látja, hogy túl sok lenne számára a végső válság megpróbáltatása, annak megadja azt a kegyelmet, hogy „megnyugodhat fáradságából” a legnagyobb próbák előtt. Akiről pedig tudja, hogy ki fog tartani, és meg fogja őrizni az Isten Lelke által elért jellembeli tisztaságot, „megőrzi ruháit” a közbenjáró nélküli nehéz időkben is, annak része lehet ebben a szintén

„boldog tapasztalatban”. Ezek az ígék is abban erősítenek meg bennünket, hogy Istenünk a számunkra legjobbat fogja megadni nekünk a jövőben is, ezért bízzuk rá hittel a saját sorsunkat, és hozzátartozóinkat is.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Miért elengedhetetlen a felkészüléshez a Szentírás alapos ismerete?

1 Miért kell hangsúlyozni a Biblia-ismeret alaposságát, különösen a vég idejére való felkészülés kapcsán?

- „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.”
(Mt 24,14)
-
-

A Szentírás ismeretének szükségességét magától értetődőnek tekintjük a vég idejére való felkészüléshez. Rendkívül fontos azonban, hogy e heti tanulmányunk címe nem egyszerűen a Szentírás ismeretét, hanem a Szentírás ismeretének *alaposságát* állítja figyelmünk középpontjába. Az ide vonatkozóan idézhető számos igehely közül talán Jézus nagy apokaliptikus beszédében tett kijelentése a legkifejezőbb, amely az evangéliumhoz kapcsolt „ez” szócskával nyomatékosítja a tiszta és alapos ismeret elengedhetetlenségét a végső célba érkezés tekintetében.

Az alaposság hangsúlyozása ráirányíthatja a figyelmünket arra a súlyos tévedésre és hamis biztonságérzetre, ami közösségünkben a Biblia-ismeret kérdését általában övezi. Igen gyakran hallható a

vélekedés, mely szerint *nálunk nagy a tudás, csak az a baj, hogy nem cselekszünk annak megfelelően*. Sőt arra is van példa, hogy az igeismeretet etikai alapon még szembe is állítják a cselekedetekkel, kimondatlanul is olyan töltetet adva a kérdésnek, mintha az igeismeretből most már elég lenne, az abban való alaposság igénye valamiféle farizeusi szörszálhasogatáshoz állna közel, miközben a „szeretet”, a „Szentlélek vezetése”, vagy az „életszentség” az, ami igazán fontos. (Ennek bibliai alátámasztására leginkább a – katasztrofálisan félreértett – 2Kor 3,6 igeverset szokás emlegetni: „a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít”.)

Miért tévedés, hogy *nálunk nagy* – avagy alapos – *a tudás*? Az elmúlt időszak válságai megmutatták, hogy közösségünk felkészületlen még a nem különösebben körmönfont tévtanokkal szemben is. (Emellett a kérdések, problémák igei alapon történő megvitatásának kultúrája terén is súlyos hiányosságok tárultak fel.) Továbbá Ellen White írja: „Száz hívő között alig akad egy, aki a Biblia igazságának ezt a tárgyát – a hit általi megigazulást – értené, pedig ez a jelen és örök boldogságunk érdekében elengedhetetlenül szükséges.” (*The Review and Herald*, 1889. szeptember 3., idézi: „*Ne félj, csak higgy!*”, december 4.) Az ige hirdetésben, tanulmányírásban való megújulás hiánya is árulkodó tünetek. (Könnyű beleesni abba a csapdába, hogy a Biblia-ismeretben más felekezetekhez mérjük magunkat, s ebből az összehasonlításból esetleg jól jövünk ki. Azonban a Biblia-ismeret tekintetében is maga a Biblia adja a kívánatos mértéket.)

A *nálunk levő nagy tudás* kapcsán tehát pontosabban így kellene fogalmazni: *nálunk nagy a hozzáférhető tudás*. Ha viszont azt nézzük, hogy közösségünkben hányan és milyen minőségben igyekeznek hozzáférni ehhez a tudáshoz, már semmiképpen sem igaz, hogy *nálunk nagy a tudás*. Márpedig pontatlan, felszínes, közhelyszerű, avagy kifejezetten téves ismeretekből csak hasonló minőségű cselekedetek fakadhatnak, és közönyös tétlenség. Igazi szeretetnek és életszentségnek, valamint a végidő hitető viszonyai közötti megállásnak csak igaz eszmény, azaz alapos – de valóban alapos, nem csupán annak látszó – igeismeret vethet alapot.

A természetfelettire irányuló érdeklődést vagy érzelmi igényeket kielégítő istentiszteletek – akár némi bibliai színezettel is – ma szinte bárhol elérhetőek, mégpedig sokkal jobb fizikai körülmények és „előkelőbb” hallgatóság között, mint a gyülekezeteinkben. A mi kincsünk viszont maga a lényeg, az igazság: a közösségünkben hozzáférhető, de gyakran nem kellően megbecsült alapos ismeret.

További megbeszélésre ajánlott kérdések:

Mit jelent az, hogy „a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít”? (2Kor 3,6) Mire utal a „betű” kifejezés: általában a Biblia szövegére, vagy azon belül csak a törvényre? Miért öl meg a betű? Hogyan kapcsolódhat ide Jézus kijelentése: „a beszédek, amelyeket én szólok nektek, Lélek és élet” (Jn 6,63)?

2 Milyen főbb jellemzői vannak a Szentírás alapos ismeretének?

- „Heródes király pedig ezt hallván, megháborodott, és vele együtt az egész Jeruzsálem. És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódott tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? Ők pedig mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: És te Betlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.” (Mt 2,3–6)
- „Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia?” (Mt 22,45)
- „Elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázta nekik minden írásokban, amik őfelőle megíratnak.” (Lk 24,27)
- „Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa.” (Zsolt 119,96)

Az idézett igék az alapos Biblia-ismeret alábbi négy jellemzőjére világítanak rá (természetesen nem zárva ki további jellemzők létezését):

- szövegszerűség (tartalmi ismeret),
- kérdések (ellentmondások) feltárása,
- rendszerszerűség (összefüggések ismerete),
- végtelen távlatok felismerése.

Tekintsük át részletesebben is ezt a négy jellemzőt.

A szövegszerű, tartalmi ismeret szükségessége igényli a legkevesebb magyarázatot, hiszen bármilyen szöveg megértésének előfeltétele, hogy olvassuk el azt (akár többször is), ismerjük meg a témáját, felépítését, kijelentéseit. A Jézus születésekor Heródes által megkérdezett főpapok és írástudók a Szentírás magas szintű szövegszerű ismeretéről tettek tanúbizonyságot: azonnal tudták, sőt fejből idézték a vonatkozó igeszakaszt. Ennyiben mindenképpen példaként említhetők, még ha a kiváltságos ismeretüket meghazudtoló közönyös viszonyulásuk elrettentő is. A Biblia számos helyen tárja elénk a szövegszerű ismeret szükségességét mint a hitben járás elemi feltételét. „És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok neked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kösd azokat a kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a szemeid között. És írd fel azokat házádnak ajtófeleire és kapuidra” – olvassuk például 5Móz 6,6–9 igeszakaszban. Mintegy ezt a felhívást vezeti tovább a Példabeszédek könyve lelkesítő ígérete is: „Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. Valahová méysz, vezérel téged, mikor alszol, őriz téged, mikor felszerkensz, beszélget veled.” (Péld 6,21–22)

Az ellentmondások, kérdések feltárása nem hiányosság, hanem a szöveg alapos ismeretének és a vele való lelkiismeretes foglalkozásnak a jele, egyben a mélyebb megértésének előfeltétele. A kérdések, ellentmondások felszínre hozásának a hiánya a szellemi tepedség állapotát jelzi: a jól bejártott kérdésekre mindenki tudja a jól bejártott válaszokat, de ezek megszólítóereje már régen elko-

pott. Ismerjük fel tehát az ellentmondások és kérdések feltárásának jelentőségét! Talán semmi sem képes olyan hatékonyan közvetíteni a Biblia ismeretét, mint egy aggasztó ellentmondás feloldásának megelégedése, vagy választatás egy hűbavágó kérdésre.

Maga Jézus is szembesítette hallgatóit (látszólagos) ellentmondásokkal, hogy igei látásukat tökéletesítse. Dániel próféta példája is világos jelzés e tekintetben: „[Dárius] uralkodásának első esztendőjében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, amelyről az Úr igéje lett Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. És arcomat az Úristenhez emeltem, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban” – írja könyve 9,2–3 szakaszában. A neki adott, 2300 évről szóló kinyilatkoztatás (lásd Dn 8,14), és a Jeremiás könyvében olvasott 70 év közötti ellentmondás további igazság-és Isten-keresésre indította Dánielt. Esete arra is példa, hogy az iges ismeret és az életszentség magas szintjétől nem idegen a kérdések és az ellentmondások feltárása, sőt azok elmélyítéséül szolgál. Általában is elmondható, hogy a kérdések és a látszólagos ellentmondások mozgásban tartják az igekutatást, és mind alaposabb Biblia-ismerethez vezetnek, akár a legnagyobb tudású tanítók esetében is.

A rendszerszerűség olyan jellemzője a Biblia-ismeretnek, amely immár összefüggéseiben látja a Szentírás különböző részeit, kijelentéseit. Nem egyszerűen ihletett aforizmákat (rövid, közmondás-szerű bölcsességeket) fedez fel az egyes igékben, hanem egy ihletett gondolatrendszer alkotóelemeit. Noha kétségtelen, hogy számos igevers olyan tömören és találóan fogalmaz meg egy-egy igazságot, hogy az önmagában is megáll, azonban az is kétségtelen, hogy Isten magasabb szintű – avagy alaposabb – Biblia-ismeretre hív minket az egyes igék közmondás-szerű ismereténél. Jézus *Mózes*től és minden prófétáktól fogva minden írásokban, magyarázta, amik öfelőle megíratnak. Hasonlóképpen Fülöp és István is átfogó, rendszerezett ismeretet tárt fel a Megváltóról és a megváltásnak a történelemben kibontakozó nagy művéről (vö. Ap csel 6–7. fejj., 8,26–35). A Szentírás valamennyi tanításáról elmondha-

tó, hogy a különböző igehelyek közötti kapcsolat felismerésével nyílnak meg a maguk teljességében. *Olyan munkásokká kell tehát lennünk, akik nem vallanak szégyent, akik helyesen hasogatják (fejtegetik) az igazság beszédét* (2Tim 2,15).

A végtelen távlatok felismerése szintén ismertetőjegye az alapos Biblia-ismeretnek. Nemcsak azért, mert a Szentírás tételesen is ki mondja, „a te parancsolatodnak nincs határa”, hanem ennek meg tapasztalása folytán is. Ha valaki többször átélte már, hogy akár az Írás, akár – mint mondani szokás – a nagybetűs élet kérdésekkel, ellentmondásokkal szembesíti, de ezekre választ talált, mélyebben megértve a Szentírást, akkor kézenfekvő feltételezés, hogy még sokszor – akár végtelen sokszor – megisméltődhet ez a tapasztalat. „Minden írástudó, aki a mennyek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, aki őt és újat hoz elő az ő éléstárából.” (Mt 13,52) Az alapos Biblia-ismeret tehát sohasem lezárt vagy befejezett, mondhatnánk: „a jó pap holtig tanul”. Az alapos Biblia-ismeret nem statikus, hanem dinamikus: szüntelen mozgásban van, változik, mélyül, finomodik, egyszóval gyarapodik. „Tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás.” (Dn 12,4) „...az igazság Lelke elvezérel majd titeket minden igazságra...” (Jn 16,13)

3 Mondhatjuk-e, hogy a gyakorlati keresztény életben a Biblia szövegének értelmezésével szinte mindig együtt jár a bennünket körülvevő helyzetek értelmezése? Miért ad ennek a kérdésnek különleges jelentőséget a végidőre történő felkészülés?

- „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg)...” (Mt 24,15)
- „Amikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása.” (Lk 21,20)

- **„Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige!”** (Péld 25,11)
-
-

Számos más igeszakasz mellett talán a fent idézett Mt 24,15 igevers kínálja a legtömörebb s -kifejezőbb példát arra, hogy a gyakorlati keresztény életben szinte elválaszthatatlan az igeértelmezés és a helyzetértelmezés.* Más szóval: az alapos Biblia-ismeret a jó helyzetértékeléssel teljesedik ki. Ez a Mt 24,15 esetében azt jelentette, hogy az egykori hívőknek egyszerre kellett érteniük Dániel könyve próféciáit, és felismerniük a Jeruzsálemet ostromló római csapatokban a megjövendőlt jelenséget.

A Biblia elvi iránymutatásának magas szintű ismerete mellett fel kell ismernünk és helyesen kell értékelnünk azokat a helyzeteket is, amelyek előállnak. Úgy is fogalmazhatunk, hogy fel kell ismernünk a Bibliának azokat az elvi iránymutatásait, amelyek „itt és most” alkalmazandók. Például ilyen jellegű gyakori élethelyzet, amikor azt kell mérlegelnünk, vajon az elvi igazság határozott kimondására van-e a legfőbb szükség, vagy elsősorban lelkigondozó (vigasztaló, bátorító) szavakat kell szólnunk, esetleg azzal tesszük a legjobbat, ha a Biblia hallgatásra vonatkozó útmutatását követjük. A megfelelő helyzetben alkalmazott megfelelő igei elvre mondja a Biblia, hogy „aranyalma ezüstitányéron”. Negatív, de szemléletes példaként említhetjük ebben a tekintetben Jób barátait. Számos, általánosságban vitathatatlan igazságot hangoztattak, ám a helyzetet (azaz Jób csapásainak okát), amire alkalmazták azokat, gyökeresen rosszul ítélték meg. Esetük máig intő jelként áll előtünk arra nézve, hogy hibás helyzetértékelés miatt akár a legna-

* Természetesen létezik tisztán Biblia-értelmezés is, azaz amikor csak a szöveget értelmezzük. Tipikusan ilyenek az eszmei, alapvető kérdések: mit tanít a Biblia például az ember teremtésbeli felépítéséről, a halál állapotáról, az ihletésről, a hit általi megigazulásról stb.

gyobb elvi igazság is hamissággá változhat; amint maga Isten mondta nekik: „nem szóltatok felőlem igazán...” (Jób 42,7–8).

A párhuzamosan zajló Biblia- és helyzetértelmezés különleges területét képezik az idők jelei. Kiemelkedő jelentőségüket elsősorban a vég idejére történő felkészülésben játszott szerepük adja. Az idők jeleivel kapcsolatban Krisztus mai követőinek olyan párhuzamos Biblia- és helyzetértelmezést kell végezniük, mint amelyet az egykori követői végeztek, a Mt 24,15 ígevers szerint. Egyszerre kell tájékozottnak lenniük a Szentírás idők jeleit érintő kijelentései terén, valamint a világ eseményeit illetően. Nem elég tehát, ha az idők jeleit taglaló bibliai részeket fel tudjuk mondani mintegy lecseszerűen, hanem be kell tudnunk azonosítani azokat a világ eseményeiben.

A világ eseményeiben való tájékozottság kapcsán érdemes külön is kitérnünk a politikai eseményekről való tájékozódásra. Közösségünkben időről időre felbukkan az a téves vélekedés, amely így okolja meg a politikai események felőli tudatlanságot: „egy keresztény ne politizáljon!” Elengedhetetlenül fontos tisztán látnunk ebben a kérdésben.

Politizálni nem ugyanaz, mint tájékozódni a politikai eseményekről. Aki politizál, az aktívan bekapcsolódik a politikai küzdelmekbe, esetleg a közvélemény alakítására alkalmas módon publikál véleményt politikai témákról. (Meg kell jegyeznünk: még ez sem feltétlenül összeférhetetlen a biblikus kereszténységgel, hiszen nem egy hithősről olvasunk a Szentírásban, aki a szó mai értelmében politizált. Tagadhatatlan viszont, hogy sokkal nagyobb támadásoknak és kísértéseknek teszi ki magát, aki ilyen útra lép, mint aki nem. Az ilyen jellegű tevékenységhez tehát minden bizonnyal különleges elhívás szükséges. Mindemellett az is előfordul, hogy a politika türemkedik be számára illetéktelen, hitbéli területekre, például vallási, világnézeti kérdésekben való véleménynyilvánítással, nyomásgyakorlással, törvényi megkülönböztetéssel. Ezáltal olyan helyzetet kényszerít a hívőkre, amelyben pusztán hitvallásuk képviselése is politizálássá válik.)

Ezzel szemben a politikai eseményekről való tájékozódás nem jelenti azt, hogy valaki bele is bocsátkozik a politikai küzdelmekbe. Tekintve viszont, hogy az idők jeleinek meghatározó része kifejezetten politikai eseményeket takar, egyetlen keresztény sem teheti meg, hogy ne tájékozódjon ezekről. Jézus súlyosan megfeddte ezt a mulasztást: „Mikor esteledik, azt mondjátok: szép idő lesz, mert vörös az ég. Reggel pedig: ma zivatar lesz, mert az ég borús és vörös. Képmutatók, az ég ábrázatát meg tudjátok itélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?” (Mt 16,2–3) Jézus feddése azt is leleplezi, hogy amikor valaki elutasítja a tájékozódást a politikai eseményekben tetet öltő idők jeleiről, akkor ez nagy valószínűséggel nem a fent taglalt félreértésből fakad, hanem közönséges képmutatás. A világ dolgaiba nem bocsátkozó erkölcsi kiválóság érzékeltetése az „én nem politizálok!” hangzatú kijelentéssel gyakran a szimpla lustaságot vagy közönyt tünteti fel erényként.

4 Milyen fundamentális szövegértelmezési támpontokat rögzítenek az alábbi igék a mind alaposabb Biblia-ismeret eléréséhez?

- „Az Írás fel nem bontható...” (Jn 10,35)
 - „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” (Mt 4,4)
 - „Viszont meg van írva...” (Mt 4,7)
-
-
-

Szkeptikus körökből hallani olykor azt a vélekedést, hogy a Biblia mindent állít és mindent tagad, ezért bármi igazolható belőle. Nem ok nélkül alakult ki ez a vélekedés, hiszen valóban nincs az a

zagyvaság vagy alantasság, amit ne támasztottak volna alá a Bibliából kiragadott részletekkel. (Igen jelentőségeltjes, hogy az evangéliumi leírás szerint maga Sátán is érvel igével.)

Az itt meghúzódó probléma a protestantizmusban, sőt közösségünkben is jelen van. Amikor egy vitás kérdés eldöntésében minden fél valamely igére vagy igékre – sőt az is előfordul, hogy ugyanazokra az igékre – hivatkozik, mégis eltérő, vagy kifejezetten ellenkező álláspontot foglalnak el, akkor ez végeredményben akaratlanul is a fentebb idézett szkeptikus véleményt erősíti. A protestáns felekezetek között levő nézetkülönbségek tekintetében gondolhatunk például a gyermek- és felnőttkeresztség, vagy az ószövetségi étkezési szabályok érvényessége, illetve érvénytelensége mellett felhozott igei hivatkozásokra. Közösségünk viszonylatában is eszünkbe juthat nem egy vitás kérdés, amelyben különböző igei hivatkozások feszülnek egymásnak.

Átfogóan nézve a dolgot, a tét hatalmas: van-e egyértelmű jelentése a Szentírásnak, meríthető-e belőle világos és következetes útmutatás adott kérdésekre, vagy pedig végső soron szubjektív az értelmezése, és mint valami jósdá, kinek ezt, kinek azt mondja ugyanabban a kérdésben? Lényegében a Biblia ihletettsége kerül itt a középpontba. Természetesen elválaszthatatlanul ide kapcsolódik az is, hogy ha van egyértelmű jelentése a Szentírásnak, akkor pontosan mi az az éppen felmerülő kérdésben, illetve hogyan tárható fel a pontos útmutatás.

A fent idézett igék a Szentírás értelmezésének legalapvetőbb támpontjait fogalmazzák meg.

A Biblia ihletettségét elfogadva – vagy legalább feltételezve – szüntelen szem előtt kell tartanunk, hogy „az Írás fel nem bontható”, azaz következetes, nincs benne (feloldhatatlan) ellentmondás. Nem egyezhetünk ki tehát olyan értelmezésekkel, amelyek a teljes Írás valamely szakaszával ellentmondásban állnak. (Megjegyezhetjük, ez még csak nem is valamiféle különleges hozzáállás a Bibliához, hiszen az egyéb, nem ihletett írásműveket – például leveleket, tanulmányokat, szépirodalmi vagy jogi szövegeket – is úgy ér-

demes megközelíteni, hogy feltételezzük róluk az ellentmondásmentességet. Ha nem ilyen hozzáállással vesszük kézbe ezeket, akkor eleve lemondunk a megértésükről.)

Szorosan kapcsolódik az előzőekhez a *minden igével való élés* elve: ha az Írás fel nem bontható, akkor minden igével élnünk kell ahhoz, hogy az Írás értelmét a maga teljességében – avagy a kellő alapossággal – megértsük. Többről is szó van itt tehát az Írás felbonthatatlanságából következő ellentmondásmentes értelmezésnél: A minden igével élés nem csupán azért szükséges, mert az értelmezés során figyelmen kívül hagyott igék esetleg ellentmondásban lehetnek a kialakított értelmezéssel, így cáfolhatják azt, hanem azért is, mert ha nem mondanak is ellent, akkor is elmélyítik, gazdagabbá, árnyaltabbá teszik a feltárt jelentést.

Ugyancsak szorosán kapcsolódik az előzőekhez a „viszont meg van írva” elv. Ez egyfajta ellenőrző eljárásnak is felfogható az Írás felbonthatatlanságából következő ellentmondásmentességre és a minden igével élésből következő teljességre. A kialakított értelmezést – avagy a mégoly alaposnak tűnő Biblia-ismeretet – mindig meg kell mérni a „viszont meg van írva” elv mérlegén. Hogy ez miként fest a gyakorlatban, azt Jézus példája mutatja a legegyszerűbben. Ha elhangzik egy igeértelmezés – például: „vesd alá magad [a templom tetejéről], mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe” (Mt 4,6 vö. Zsolt 91,11–12) –, akkor meg kell vizsgálni, létezik-e olyan igei kijelentés, amely ettől eltér. „Viszont meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet!” (Mt 4,7) – idézte Jézus válaszként az 5Móz 6,16 igeverset, rámutatva ezzel, hogy az öngyilkosságra hívó igemagyarázat nem hiteles, mivel felbontja az Írást, és nem tölti be a minden igével élés elvét.

Vizsgáljuk meg részletesebben is a „viszont meg van írva” elv jelentőségét! Jézus eljárása magától értetődően egyszerűnek tűnik: ígét ütköztet igével. Azonban eddig a bevezetőben említett szkeptikusok és a megmerevedett vitákban szembenálló protestánsok is eljutnak. Az ütköztetett igékből a szkeptikusok arra következtet-

nek, hogy nincs igazság, mert a Biblia ezt is mondja, és azt is mondja. Az elfogult, szűklátókörű protestánsok pedig lecövekelnek az ütköztetett igék egyike vagy másika mellett. Jézus példájából azonban egészen más végeredmény bontakozik ki: Az ütköztetett igék egyike sem vétetik hallatlanra az ellentmondás feloldása érdekében, mint a protestantizmusban, de nem is oltják ki egymást, feloldhatatlan ellentmondásként könyvelődve el, mint a szkeptikusok felfogásában. Jézus példájában, avagy a „viszont meg van írva” elv biblikus alkalmazása szerint az ütköző igék kiegészítik, módosítják, pontosítják, árnyalják egymás jelentését, ilyen módon együttesen adják a teljes és hiteles jelentést, vagyis az Írást fel nem bontó, minden igével élő igaz és alapos Biblia-ismeretet.

5 Hogyan járulhat hozzá a tévedés és a vita az alapos Biblia-ismeret eléréséhez?

- „Elmentem azért az angyalhoz, mondván neki: add nekem a könyvecskét. És mondta nekem: vedd el és edd meg, és megkeseríti a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt, és a számban olyan édes volt, mint a méz, és mikor megettem azt, megkeseredett a gyomrom. És mondta nekem: ismét profétálnod kell neked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok felől.” (Jel 10,9–11)
- „Elálltak azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valóik közül, mondván, körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. Egybegyültek azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, mondta nekik: (...) Elhallgatott azért az egész sokaság, és hallgatták Barnabást és Pált. (...) Miután pedig ők elhallgattak, felelt Jakab, mondván: atyámfiaink, férfiak, hallgassatok meg engem! (...) Tetszett nekünk, miután egy értelemre jutottunk...” (Ap csel 15,5–25)

Sok ember, köztük sok keresztény hajlamos mind a tévedésben, mind a vitában eleve káros jelenséget látni. Ezzel szemben a Biblia és a tapasztalat is azt mutatja, hogy a tévedésnek is és a vitának is lehet pozitív szerepe az alapos Biblia-ismeret elérésében, sőt sok esetben szükségszerű közbülső állomást képeznek az ahhoz vezető úton.

Az igazság keresése során szinte természetesen előfordulhat tévedés. A tévedés persze önmagában nem kívánatos: a felszínességet mint a legfőbb okát mindenképpen kerülnünk kell. A tévedés – ha már megtörtént – a megértése, belátása révén válik előrevivő tényezővé. A tévedés mellett az igazság olyan kontrasztot képez, amely révén az utóbbi sokkal szembetűnőbbé és világosabbá válik. (Eszünkbe juthat itt, hogy Isten szeretete is a bűn kontrasztján képes feltárulni a maga valóságában.) A tévedését belátó emberbe mélyen beleíródik a téves és az igaz közötti különbség – minden bizonnyal sokkal mélyebben, mintha mindig elsőre eltalálná a helyeset. A belátott és korrigált tévedések ilyen módon mintegy létrafokokként szolgálhatnak, amelyekben az igazság felé kapaszkodunk. Az itt rejlő szabályszerűséget így lehetne általános érvénnyel megfogalmazni: **Cselekedj a legjobb belátásod szerint, ha pedig tévedtél, ismerd el, és korrigálj!** (Természetesen ebből az is következik, hogy az a tévedés, amit nem ismernek el, hanem makacs önigazolással mentegetik, semmiképpen sem építő. Ugyancsak fontos itt emlékeztetnünk arra, hogy „ami pedig hitből nincs, bűn az” [Rm 14,23]. E szerint jobb egy jó lelkiismerettel meghozott, utólag tévesnek bizonyuló döntés, amit belátunk és korrigálunk, mint egy jó döntés, amit viszont nem jó belátásunkból hozunk meg, így nem érzünk magunkénak.)

Hogy a tévedés valóban lehet előrevivő, közösségünk történetében is erőteljesen megmutatkozik. Jézus 1844-re várt második eljövetele a lelkiismeretes igekutatás ellenére tévedésnek bizonyult („a

számban olyan édes volt, mint a méz, és mikor megettem azt, megkeseredett a gyomrom” – olvassuk ennek jelképes, profetikus leírását Jelenések könyvében). E tévedés azonban olyan súlyú felismerésnek nyitott utat, amely közösségünk küldetését, illetve a megváltási terv célba érkezését szolgáló végső üzenetet adja: a szentélytan, benne Jézus papi és főpapi szolgálata, és ezzel szerves egységben a törvény érvényessége, a hit általi megigazulásnak a nagy reformátorok meg-látásait kiteljesítő tanítása és a próféciamagyarázatok képviselőjét. „És mondta nekem [az angyal]: ismét prófétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok felől” – olvassuk az iménti szakasz folytatásában a világméretű küldetés megfogalmazását.

A tévedéshez hasonlóan a vita is hatékony eszköze lehet az igazság feltárásának, avagy az alapos Biblia-ismeret elérésének. Természetesen nem az elfajuló, öncélú, értelmetlen vitáról van szó, amittől a Szentírás is kifejezetten óv (lásd pl. 1Tim 6,4; 2Tim 2,14.23), hanem a megvitatásról, tanácskozásról, érvek tiszteletteljes hang-nemű ütköztetéséről, melynek során a feleket nem a saját állás-pontjuk mindenáron történő érvényesítése, hanem az igazság fel-színre hozása készíti. A fent idézett apostoli zsinat mellett több bibliai példát is találunk az ilyen értelmű vitára.

A vita kitüntetett területe a „viszont meg van írva” elv alkalmazásának is: a pontos és kifinomult igei igazság közös elvételének az egyes igei kijelentések egymással való ütköztetése, jelentésük ezál-tali árnyalása eredményeként.

6 Miért elengedhetetlen a vég idejére való felkészüléshez a Szentírás alapos ismerete?

- „Hát nem Istenétől tudakozódik-e a nép? (...) A törvényre és bizonyásgtételre hallgassatok!...” (Ésa 8,19–20)

.....

.....

Hogy miért elengedhetetlen a vég idejére való felkészüléshez a Szentírás alapos ismerete? A Szentírásból tudjuk, hogy egyáltalán van végidő és fel kell rá készülni. Vagyis magától értetődő dologról beszélünk, amit éppen ezért nem kell, sőt nem szabad hosszasan fejtegetni, mert még az a látszatot keltenénk, hogy itt valami bonyolult összefüggés lappang. (Azt sem szükséges magyarázni, miért kell ismerni a menetrendet, ha el akarjuk érni a vonatot.) Elég csupán végigtekinteni negyedéves tanulmányunk tartalomjegyzékén: valamennyi fejezetcímet bibliai kijelentések adják. Mindegyik tanulmány a Biblia-ismeretünk elmélyítését szolgálja: mikor, mire és hogyan készülünk.

Talán két szempontra célszerű mégis röviden emlékeztetni.

A Biblia-ismeret alapossága nemcsak saját felkészülésünknek, hanem a végidőben elvégzendő küldetésünknek – mondhatnánk: mások felkészítésének – is elengedhetetlen feltétele.

A végidőben megnyilatkozó hitetés – ami nem áll meg a kialakuló helyzetek hamis értelmezésénél, hanem a Biblia-értelmezés területére is bemerészkedik – olyan mérvű lesz, amelyben a megál-láshoz nem elég a jó szándék: a lehető legalaposabb Biblia-ismeret és tisztánlátás szükséges.

Milyen segítséget ad „Jézus bizonyágtétele” a végidőben élő maradék egyháznak?

1 Hol találkozunk a Szentírásban a „Jézus bizonyágtétele” kifejezéssel, és hogyan határozza meg a Szentírás ennek mibenlétét?

- „Én, János, aki néktek atyátokfia vagyok (...), a szigeten voltam, amely Páthmosznak neveztetik, Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért.” (Jel 1,10)
- „Láttam az oltár alatt azok lelkeit, akiket megölték Isten beszédéért és a bizonyágtételért, amit kaptak.” (Jel 6,9)
- „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy háborút indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik Isten parancsolatait, és akiknél Jézus Krisztus bizonyágtétele van.”* (Jel 12,17)
- „Láttam azok lelkeit, akiknek fejüket vették Jézus bizonyágtételéért és Isten beszédéért, akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét...” (Jel 20,4)
- „Leborultam (...), hogy imádjam őt, de mondta nékem: Meg-

* Pontosított fordítás szerint.

lásd, ne tedd, szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van, Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.” (Jel 19,10)

.....

.....

Miért szerepel ismételten együtt e páros kifejezés: „Isten beszéde és Jézus Krisztus bizonyágtétele”? Hogyan határozza meg Jézus bizonyágtétele mibenlétét (Jel 19,10)?

„Isten beszédét” a Szentírás, a Biblia tartalmazza. Olyan próféták által és Jézus Krisztus által közölt kinyilatkoztatásokat őriz, amelyek minden kor minden emberének szólnak az idők végezetéig. Bizonyos korokban Jézus Krisztus mint az egyház feje közvetlen kapcsolatot létesít emellett hívő egyházával speciális prófétai szolgálat által is, amely csak az adott korban élő hívőknek nyújt útbaigazítást, adott szükségleteik szerint. Az ilyen „más rendbeli” (Zsid 1,1) prófétai üzeneteket nevezük bizonyágtételeknek.

A prófétaság lelki ajándéka nem korlátozódik azokra a prófétákra, akik által Isten minden kornak és az egész emberiségnek szóló üzenetet bízott. Ha Jézus Krisztus – elhívott próféta által – közvetlenül tanácsolja, tanítja népét egy adott korban, akkor ezzel bizonyágot tesz az adott hívő közösségről is, hogy ők valóban az Ő népe, akik az Ő vezetése alatt állnak.

Jelentőségteljes, hogy az „Isten beszéde és Jézus Krisztus bizonyágtétele” páros kifejezés következetesen együtt szerepel Jelenések könyvében. Isten Beszéde, a Szentírás mindenkor a végső és alapvető mérce Isten hívő népe számára. Az adott kornak szóló prófétai bizonyágtételt pedig azon az alapon fogadják el hitelesnek, mert összhangban van Isten Beszédével. A próféták, akiket Isten koronként elhív, hogy Isten Beszédének megfelelően tanácsolják, bátorítsák, segítsék a hívő egyházat az adott kor szükségletei között, maguk is mindenkor mércének tekintik a Szentírást mint Isten Beszédét.

2 Milyen kétféle prófétai kinyilatkoztatást kell tehát megkülönböztetnünk mind az Ó-, mind az Újszövetségben?

- „A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a fedésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre. (...) Semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket én parancsolok néktek.” (2Tim 3,16 vö. 5Móz 4,2)
- „Gád próféta pedig mondta Dávidnak... Elküldte (...) az Úr Dávidhoz Nátán prófétát...” (1Sám 22,5; 2Sám 12,1)
- „Meghalt Jósafát (...), és uralkodott helyette az ő fia, Jórám. (...) Jutott pedig hozzá Illés próféta írása.” (2Krón 21,1.22)
- „És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a laodiceaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiceából átveendő levelet ti is felolvassátok.” (Kol 4,16)

.....

.....

Hiteles próféták voltak-e azok, akiről az idézett igék említést tesznek? Mindazonáltal bekerült-e valami bizonyágtételükből a Szentírásba? Mi a magyarázata annak, hogy Illés próféta levele, amiről az ige említést tesz, nem került bele a Szentírásba, továbbá, hogy Pál apostol laodiceai gyülekezethez írt levele sem került a bibliai iratgyűjteménybe?

A Bibliába csak a minden embernek és kornak szóló, mindenkor mértékül szolgáló kinyilatkoztatások kerültek, amelyek a teremtéstől az újjáteremtésig felvázolják a megváltás tervének megvalósulását.

Nem emberi kéz, hanem Isten Szentlelke irányította azt a folyamatot, ahogyan a Biblia ó- és újszövetségi iratai egy iratgyűjteménnyé, egy könyvvé lettek. Ezért nincs mit hozzátenni

és nincs mit elvenni belőle, ez a teljessé vált iratgyűjtemény lezárult az apostoli korszak végén.

Voltak azonban olyan próféták is, akikre nem egyetemes érvényű üzenetet bízott Isten, noha hiteles próféták voltak, azaz valóban az Úr szólt hozzájuk, s bízta meg őket üzenete közvetítésével. Megbízatusuk azonban csak egy népre, egy nemzedékre, vagy egyes személyekre vonatkozott. Ezek a prófétai tanúságtételek – akár élő szóban hangzottak, akár leíratok – nem kiegészítései a Bibliának, hanem a Biblia alapelveit világítják meg, ezek gyakorlati alkalmazásában segítenek az adott történelmi korszak vagy személy sajátos körülményei között. E más rendbeli próféták között nők is voltak, például Debóra (Bír 4,4), Ézsaiás próféta felesége (Ésa 8,3), Hulda (2Kir 22,14), Fülöp evangélista leányai (Ap csel 21,8–9).

3 Milyen speciális prófétai szolgálat, illetve tisztség ért véget Keresztelő János és Jézus szolgálatával? Megnyilatkozik-e a prófétaág lelki ajándéka az újszövetségi korszakban is?

- **„A próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak.”** (Mt 11,13)
- **„Miután sok rendben és sokféleképen szólt Isten hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által.”** (Zsid 1,1)
- **„Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hit és az Ő megismerése egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”** (Eféz 4,11–13)

Az Ószövetségben külön hivatás volt a prófétai szolgálat. A próféták a nemzet tanítói, a királyok tanácsadói, Isten intő és buzdító üzenetének közvetítői voltak. Isten szócsöveként álltak a nép előtt, Isten általuk fáradozott azon, hogy helyes irányba terelje az ószövetségi egyházat. A választott nép királyt kívánt, mint a többi népénél szokás, és a királyok közül csak egyesek és csak olykor engedelmeskedtek Isten késztetéseinek. A próféták tanúskodása intő, nevelő munkája elengedhetetlenül szükséges volt ahhoz, hogy Izrael le ne térjen a számára kijelölt útról, el ne távolodjon egészen Istentől.

Az ószövetségi prófétaság mint különleges tisztség ért véget Keresztelő Jánossal. Keresztelő János az Ó- és az Újszövetség határvonalán működő próféta volt. Az ószövetségi próféták által adott kinyilatkoztatásokat Jézus Krisztus tanítása, az általa közölt kinyilatkoztatás koronázta be, és tette teljessé. Az apostolok Jézus Krisztus életéről és tanításairól szóló tanúskodásával lezárult a minden kornak és minden népnek szóló kinyilatkoztatás.

Egyházát azonban Krisztus mint az egyház Feje továbbra is igazgatja, inti, tanácsolja, bátorítja. Olyan személyek által valósítja meg ezt, akik hitüknél és erkölcsi jellemüknél fogva alkalmasnak találtattak arra, hogy a prófétaság lelki ajándékát adják nekik. Az Efézusiakhoz írt levélből idézett ige világosan tanúskodik arról, hogy Isten mindaddig segíti egyházát a prófétaság lelki ajándéka által, míg csak az el nem jut „az érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére”.

4 Hogyan határozza meg a Szentírás – az ószövetségi és újszövetségi korszakra egyaránt érvényes módon – a prófétai szolgálat mibenlétét?

- **„Halljátok meg most az én beszédeimet! Ha valaki az Úr prófétája köztetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.”** (4Móz 12,6)

- **„Sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől vitetve, hordozva* szóltak Isten szent emberei.”** (2Pt 1,21)
-
-

Isten a prófétai szolgálat által hidalja át azt a szakadékot, amely a Teremtő és teremtményei között a bűn által keletkezett. Izráel népének a Sínai-hegynél szerzett tapasztalata bizonyítja, hogy Isten szavának közvetlen hallása megfélemlítő, fizikailag el nem hordozható az ember számára (2Móz 20,18–19; vö. 5Móz 18,16; Zsid 12,19–21). Ezért van szükség a prófétai szolgálat közbeiktatására. Amikor a próféták emberi szavakkal tárják elénk, amit láttak és hallottak, akkor hallhatóvá, érthetővé válik számunkra Isten Beszéde.

A próféta lelki ajándéka tehát az Isten és emberek közötti üzenetközvetítői megbízatást jelenti. A próféta más halandóknál közvetlenebb módon kerül kapcsolatba a mennellyel: Isten szól hozzá prófétái álom vagy látomás által, és megbízza üzenete továbbításával.

A próféták is emberek voltak, „hosszú hasonló” adottságokkal, küzdelmekkel, olykor hibákkal is (lásd Jak 5,17), mégis szentek voltak, mert Isten befolyása alatt állva, Lelkének engedve megtisztultak, alkalmassá váltak a különleges szolgálatra. Nem a velük született adottságaik különböztették meg őket tőlünk, hanem az, hogy nem alkudtak meg a hibáikkal és bűneikkel, hanem küzdöttek ellenük, és győztek. Életszenség híján hiteltelenebbek lettek volna, vagy azt az érzést kelthették volna embertársaikban, hogy a bűn megfér Isten képviseletével, a vele alkotott közösséggel. Mint Isten „szent emberei”, akik teljes szívükből tisztelték, szerették Istent, gondosan ügyeltek arra, hogy saját gondolataikból vagy indulataikból semmit se tegyenek hozzá ahhoz, amit Isten kinyilatkoztatott nekik.

* Pontosított fordítás szerint.

5 Milyen következtetésre juthatunk a végidőben megnyilatkozó prófétai szolgálatot illetően, ha megfigyeljük Jelenések könyve 12,17 szövegkörnyezetét?

- „Adatott az asszonynak két nagy sasszárny, hogy elrepüljön a kígyó elől a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott egy évig, két évig és fél évig.* És bocsátott a kígyó a szájából vizet az asszony után, mint egy folyóvizet, hogy őt a folyóvízzel elragadtassa. De segítségül lett a föld az asszonynak: megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott. Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy háborút indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik, és akiknél Jézus Krisztus bizonyágtétele van.” (Jel 12,14–17)

.....

.....

Mely időben és hol kell keresnünk – a megelőző igék értelmében – „az asszony magvának maradékát”? Hogyan azonosíthatjuk ennek alapján a 17. versben foglalt kijelentés beteljesedését?

Jelenések könyve 12. fejezete az újszövetségi korszak hívő gyülekezeteinek történetét vázolja fel. A 14. vers elvezet a három és fél éves, azaz 1260 napos, illetve 1260 éves korszak végéig. Ebben az időben, ennek az időszaknak a vége felé a „föld” nyújt menedéket a hitükért üldözötteknek, a 16. vers kijelentése szerint. Ez a jelképes beszéd úgy teljesedett be, hogy a protestáns hívők több hullámban, tömegesen kezdtek átmenekülni Európából a még civilizálatlan földrészre, Észak-Amerikába. Jel 12,17 tehát – figyelembe véve a szövegösszefüggést – konkrét idő- és helymegjelöléssel

* Pontosított fordítás szerint.

szól arról, hogy az 1260 esztendő közepkori időszak lejárta után, Észak-Amerika földjén megnyilatkozik a prófétaság lelki ajándéka a hívó egyház „maradék” körében, akiket az Isten parancsolataihoz való ragaszkodás is jellemez.

Nem önkényesen értelmezi tehát közösségünk Jel 12,17 próféciája beteljesedésének Ellen G. White (1827–1915) szolgálatát, amely a középkori időszak lejárta után és Észak-Amerika földjén nyilatkozott meg, annak a közösségnek a körében, amelyet – a IV. parancsolat helyreállítása és Isten törvénye változatlan érvényének hangsúlyozása folytán – szembetűnően jellemez Isten parancsolatainak a megőrzése.

6 Hogyan viszonyuljunk tehát a Szentíráshoz és a prófétaság lelki ajándéka által adott bizonyáságtételekhez?

- **„A törvényre* és a bizonyáságtételre hallgassatok! Ha nem ekként [ezzel összhangban] szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.”** (Ésa 8,20)
- **„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.”** (1Jn 4,1)
- **„Halljátok meg szavamat, Júdában és Jeruzsálemben lakók! Bízatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek, bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!”** (2Krón 20,20)

A *törvény* szó tágabb értelemben az összes írott kinyilatkoztatást jelöli az Írásban. Jézus is „törvényként” hivatkozott például egy zsolttárigére is (Jn 10,34–35).

Ellen White a következőképpen nyilatkozott a „törvény”, a Szentírás és az általa közölt bizonyáságtételek egymáshoz való viszonyáról:

* Pontosított fordítás szerint.

„Ha tanulmányoztátok volna Isten szavát (...), akkor nem lett volna szükség a bizonyágtételekre. Mivel elhanyagoltátok Isten ihletett könyvét, Ő egyszerű, közvetlen bizonyágtételekkel akart elérni benneteket. (...) A bizonyágtételek célja nem az, hogy háttérbe szorítsák Isten Szavát, hanem hogy felmagasztalják. Az a céljuk, hogy a Bibliához vonják gondolatainkat, hogy az igazság egyszerű szépsége mindenkit mélyen befolyásoljon. (...) Az emberek kevés figyelmet szenteltek a Bibliának, ezért az Úr adott egy kisebb világosságot, hogy férfiakat és nőket a nagyobb világossághoz vezessen.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, 5. köt., A Bizonyágtételek jellege és hatása c. fejj.)

„Voltak, akik oktanul cselekedtek, mert amikor nem hívők bizonyítékot kértek tőlük a hitükről, a Bibliából vett bizonyíték helyett az én írásaimból idéztek. Láttam, hogy ez következtetés, és előítéleteket szül a kívülállókban az igazsággal szemben. A bizonyágtételeknek nincs tekintélyük azok előtt, akik mit sem tudnak az eredetükről. (...) Ilyen esetben nem szabad hivatkoznunk rájuk. (...) Vannak, akik (...) állítják, hogy hisznek a bizonyágtételekben, de kárt okoznak azzal, hogy vasszabályként alkalmazzák olyan emberekre, akik nem győződtek meg felőlük...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Bevezetés; *Bizonyágtételek*, 5. köt., A bizonyágtételek jellege és hatása c. fejj.)

Nem helyettesíthetjük tehát a Bibliát a bizonyágtételekkel, mindazonáltal óriási értéket jelentenek számunkra. A kegyelmes Isten küldte nekünk ezeket az intő és bátorító üzeneteket, hogy a végidő rendkívüli nehézségei, kísértései, megpróbáltatásai között oltalmazzon az eltévelyedéstől, valamint hogy az utolsó intő üzenet hirdetésének a szolgálatában megerősítsen és tanácsoljon minket.

„Sokan nem szeretik bizonyágtételeimet. Nem tetszenek büszke, meg nem szentelt szívüknek. Napról napra jobban átérzem a veszteséget, amit népünk szenvedett, mivel nem fo-

gadták el, és nem követik az Istentől kapott világosságot. (...) Az Úr úgy látta jónak, hogy megmutassa nekem népe szükségleteit és tévedéseit. Bár nehezemre esik, mégis hűségesen feltártam a hibákat és azok helyrehozásának útját. (...) Ha Isten üzenetet bíz rám, hogy közvetítem népéhez, akkor azok, akik akadályozzák munkámat és aláássák népünknek az üzenet igazságába vetett hitét, nem az eszköz ellen harcolnak, hanem Isten ellen. (...) Emberek aligha sérthetik meg jobban Istent, mintha lenézik és elvetik azokat az eszközöket, amelyeket segítségükre rendelt. (...) Nemcsak azok járják a veszélyes utat, akik nyíltan elvetik a bizonyágtételeket, vagy kételyeket melengetnek, hanem azok is, akik semmibe veszik a világosságot. Akadnak olyanok, akik szájukkal elfogadják, de szívükkel elvetik az intést.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., A lelkészek felelőssége; Az intések visszautasítása és a bizonyágtételek elvetése c. fej.)

Akik szorgalmasan tanulmányozzák a bizonyágtételeket, azokon meglátszik a hatásuk: az igazság sziklaszilárd hitvallóivá válnak, és jellemfejlődésük folyamatos, a Lélek gyümölcsei megmutatkoznak életükben. A végidő nehézségei között különösen fontos az 1888-ban írt Nagy küzdelem (Korszakok nyomában) című könyv szinte minden sorát elraktároznunk emlékeztünkben, hogy a nehézségekkel és megfélemlítésekkel szembeállkozva oltalmazzanak, erősítsenek, biztos úton vezessenek minket. Döntő fontosságú útbaigazításokat találunk a végidő egyházára vonatkozóan a *Bizonyságtételek* 5. kötetében is, főként „A bizonyágtételek elvetésének veszélye” fejezet második részében, „A közelgő válság” és „A rövidesen bekövetkező válság” című fejezetekben.

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

Miért kell elnyernünk a Szentlélek „korai esőjét” még a „késői eső” kiárasztása előtt?

Avégidő egyháza legfőbb küldetésének tekintjük az utolsó „nagy evangéliumhirdetést”, amely az egész világra kiterjed (Mt 24,12). Azonban az is egyre világosabb, hogy jelen állapotunkban ez megvalósíthatatlan. Erre a problémára viszont téves ez a válasz: „A késői eső áldásaiban részesedve majd ezt a munkát is el tudjuk végezni...” Arról pedig talán még felszíneesebb elképzeléseink vannak, hogyan is lehetünk a megígért „késői eső” részeseivé. Vizsgáljuk meg alaposan az Ige és a bizonyágtételek kijelentései alapján, miképpen válhatunk alkalmassá arra, hogy a végső nagy evangéliumhirdetés idején eszközök lehessünk Isten kezében.

1 Miért használja a Biblia jelképesen a korai és a késői eső természetből vett hasonlatát a Szentlélek munkájának különleges megnyilatkozásaira a történelem során? Miért nem látható a Szentlélek hatalmas munkája a korai és késői eső közötti időben olyan szembetűnően, mint ahogy az evangéliumhirdetés kezdetén volt és lesz a befejezésekor is?

- „Ti is, Sionnak fiai! Örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és késői esőt hullat néktek idejében.” (Jóel 2,23)

- Vö. Zak 10,1; Hós 6,3; Jóel 2,28
- **„A Lélek meg ne oltstok!”** (1Thess 5,19)

.....

.....

A Közel-Keleten a korai eső a vetés utáni időben, tavasszal esett. Ez szükséges volt a mag kicsírázásához. A termékenyítő eső befolyása alatt a gyenge sarj szárba szökkent, majd a „késői eső” beérlette a termést az aratásra. Isten utána hasonlatként használja a természet működését a Szentlélek munkájának bemutatására.

„A Lélek kitöltése az apostolok idejében a korai eső volt, és dicsőséges volt az eredménye. De a késői eső még bőségesebb lesz.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 21.)

„A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, mely dicső eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz. (...)

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem bizonyos népre. Krisztus kijelentette, hogy követői Lelkének szent befolyásában a világ végezetéig részesülnek. Pünkösöd napjától mind a mai napig el is küldte a Vigasztalót azoknak, akik életüket Krisztus szolgálatára szentelték. Mindazokhoz, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyosságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték, jelként és csodaként álltak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt bizonyították be a megváltó Szeretet átformáló hatalmát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 47–49. o.)

„Krisztus ígérete alapján követői abban találták meg a vigasztalást, hogy az isteni befolyás az idők végéig velük lesz. A ma embere azonban nem fogadja el, sőt el sem hiszi ezt az ígéretet, ezért nem is értékeli, így az egyház tapasztalatában sem látható ennek teljeseése. Isten Lelke ajándékának ígéretére kevés figyelmet fordít az egyház. Nincs hatással az emberekre, és ennek következménye csak az lehet, ami várható is: lelki szárazság, lelki sötétség, lelki hanyatlás és halál. Az emberek elméjét és lelkét jelentéktelen dolgok foglalják el, de az isteni erőt – mely szükséges az egyház növekedéséhez és jólétéhez, s amely minden más áldást is magával hozna, ha befogadnák – nélkülözik, bár Isten végtelen bőségben adná. Amíg az egyház megelégszik kis dolgokkal, addig alkalmatlan arra, hogy megkapja Isten hatalmas ajándékait. De miért nem éhezünk és szomjazzuk a Szentlélek ajándékát, hiszen csak általa tarthatja Isten tisztán szívünket? Az Úr terve szerint az isteni erőnek együtt kell működnie az emberi erőfeszítéssel.”
(Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. november)

2 Vajon mi lehetett az oka a Szentlélek „elapadásának”, megfogyatkozásának már az őskeresztény korszak vége felé? Hogyan mutatkozik meg ez napjainkban is a végidő egyházában?

- „Az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2,4)
- „Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisedeknek. (...) Mert még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás (rivalizálás) van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é, és nem ember szerint jártok-é? Mert amikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok, a másik meg: Én Apollósé, nem testiek vagytok-é?” (1Kor 3,1–4)

- „A test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. Mert a test gondolata halál, a Lélek gondolata pedig élet és békeség. Mert a test gondolata el-lenségeskedés Isten ellen, minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Rm 8,5–9)
 - „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév, vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mon-dod: gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyava-lyás, szegény, vak és mezítelen. (...) Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. (...) (Jel 3,14–17,20)
-
-
-

„Idővel [pünkösöd után] azonban változás állt be. A hívők kezdtek egymás hibáit felfedezni. Miközben mások hibáira néztek, és bírálgatásba bocsátkoztak, szem elől tévesztették a Megváltót és szeretetét. Kezdték nagyobb jelentőséget tulajdonítani a külsőségeknek, és nagyobb súlyt helyezni a hitpon-tokra, mint azok gyakorlására. Buzgók voltak mások hibáinak megítélésében, eközben nem vették észre saját hibáikat. Így hanyagolták el a Krisztus parancsolta testvéri szeretetet, de a legszomorúbb az volt, hogy észre sem vették. Nem jutot-tak tudatára, hogy eltűnt életükből a boldogság és öröm, és hogy – miután elzárták szívüket Isten szeretete elől – menthe-tetlenül a sötétségbe zuhannak.” (Ellen G.White: *Az apostolok tör-ténete*, A hű tanúbizonyság c. fejj.)

Leveleiben Pál apostol gyakran beszélt a keresztények közötti kétféle csoportról: „testiekről és lelkiekről”, a „test szerint valókról” és a „Lélek szerint valókról”. Bátorító a korinthusi „testieknek” szóló figyelmeztetésben a *még* szó háromszori előfordulása. Ez azt mutatja, hogy a testi ember számára lehetséges lelkivé válnia.

De mi a különbség a kétféle csoport között?

„Egyes testi keresztények a hitéletükben elégedetlenséget, csalódottságot, örömtelenséget éreznek, vagy épp állandó erőfeszítéssel küzdenek (sokszor hiába). A testi gyülekezeti tagok nagyon aktívak is lehetnek, sőt vezető pozíciót is tölthetnek be a gyülekezetben vagy az egyházban. Többen azt gondolják, hogy a »testiek« olyan emberek, akik »durva« bűnökben élnek. Ez azonban csak árnyalat a csoport sokféleségében. A két csoporton belül is sok különbség létezik. Pál a testi embereket »atyámfiaként« szólítja meg: ez mutatja, hogy gyülekezeti tagokról van szó. Pál nem tudott velük mint lelki emberekkel beszélni. (...) Ez azt jelenti, hogy nincsenek, vagy nem elegendő mértékben vannak betöltve Szentlélekkel. Krisztusban »kisdede-ként« kellett beszélnie velük. Ez mutatja, hogy hitben nem növekedtek annyira, amennyire lehetőségük lett volna. Jól ismerhetik a Bibliát, azonban lelkileg mégsem nőttek fel. A lelki fejlődés a Jézusnak való teljes átadásukkal van összefüggésben, és azzal, hogy folytonosan a Szentlélekben éljünk. Talán eljárunk a gyülekezetbe minden nagyobb probléma nélkül, mert »az idők jelei« még nem kívánnak nagyobb áldozatot ezért tőlünk, készségesek vagyunk követni Jézust, átfogó bibliai tudást szerezhettünk – ám mindezek mellett tudatlanok lehetünk afelől, hogy a Jézus iránti bizalom a teljes átadásunkat is magában foglalja...” (Helmut Haubeil: *Lépések a személyes ébredésért*, BIK, 2013, 11. o.)

„Munkánk hijával van a Szentléleknek. (...) A Szentlélek kezeszsége az, amire a legnagyobb szükségünk van.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 377. o.)

3 Hogyan jellemzi Jézus a tíz szűz példázatában a balga szűzekkel ábrázolt „testi” hívőket, akik lámpásukkal a kezükben – azaz a teljes igazság birtokában – mégis híjával vannak a Szentléleknek?

- **„Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővén a lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat.”** (Mt 25,1-3)
-
-
-

„A példázatban mind a tíz szűz kiment a vőlegény elé. Mindegyiknek volt lámpája és olajtartója. Egy ideig nem látszott, hogy különbség van köztük. Így van ez a közvetlen Krisztus második eljövetele előtt élő egyházban is. Tagjai ismerik a Szentírást. Mindnyájan hallották, hogy Krisztus hamar eljön, és hisznek eljövételében. De, mint ahogy a példázatban történt, úgy van ma is. Várniuk kell, és ez próbára teszi hitüket. Az »Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!« kiáltás sok várakozót készületlenül ér. Nincs tartalék olajuk. Hiányzik életükből a Szentlélek. (...) A bolond szűzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot; szeretik azokat, akik hisznek az igazságban; mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza. Akárcsak a köves talajjal ábrázolt hallgatók. Szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós. A Szentlélek csak akkor munkálkodik az ember szívében, csak akkor alakítja új lén-

nyé, ha az ember vágyik erre, és hagyja, hogy a Lélek alakítsa. A bolond szüzekkel ábrázolt osztály azonban megelégszik felszínes cselekedetekkel. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs közösségük vele. Ezért nem tudnak bízni Istenben, és hinni Igéjében. Istenszolgálatuk formasággá süllyedt...” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fej.)

„Mivel a testi keresztény élete be van töltve »vallással«, gyakran nem veszi észre, hogy a legfontosabb hiányzik: a bensőséges, megmentő közösség Istennel. Amikor Jézus nem irányíthatja egy ember életét, akkor ott áll az ajtó előtt és kopogtat (Jel 3,20). (...) Erős tanbeli alapjaink teljesen a Biblián nyugszanak. Emellett nyitottak akarunk lenni további felismerésekre. Bizonyosságunk van afelől, hogy az igazságban hiszünk, s ez lelkesít bennünket. Megalapozott ismereteink vannak, helyesen hirdetjük az ígét. *Mindez megnehezíti, hogy a testiesség problémáját felismerjük.* (...)

A testi ember szeretné Jézust követni, és tetszésére lenni, de nem adta át neki az *egész életét*, vagy – ha ezt megtette – valamilyen ok miatt visszaesett (Gal 3,3; Jel 2,4–5). Ez azt jelenti, hogy – talán nem is tudatosan – *egyidejűleg* Isten akarata szerint és saját elképzelése szerint is szeretne élni. Jézus így nem tölthet be *központi helyet* az életében. A langyosság tehát (a Szentlélek hiánya) a Krisztussal való személyes kapcsolattal van összefüggésben. (...) Más szempontból az érintett nem feltétlenül nevezhető langyosnak. (...) Lehet valaki egyszerre langyos és szorgalmas prédikátor, gyülekezetvezető, hívő. Lehet igyekvő a feladatai elvégzésében, miközben Krisztussal való kapcsolatát elhanyagolja. (...)

Meg kell állapítanunk tehát: a testi és a lelki gyülekezeti tagok közötti fő különbség a Szentlélekkel áll összefüggésben. A lelki embert betölti a Szentlélek. A testi ember nincs vagy nem megfelelő mértékben van betöltve a Szentlélekkel. (...) Ma a gyülekezetünk főként testi keresztényekből áll? Ezért vagyunk gyakran olyan erőtlenek és nélkülözők a győzelmet? A testi vi-

szonyulásnak van ahhoz köze, hogy sok területen a gyülekezetek csak nagyon gyengén fejlődnek? *Egyre inkább azt vesszük észre, hogy a személyes és közösségi alapproblémáink a Szentlélek hiányából fakadnak.* Isten segítségével ez a személyes életünkben gyorsan megváltozhat.” (Helmut Haubeil: *Lépések a személyes ébredésért*, 13–17. o.)

4 Mi jellemzi a „lelki” keresztyényeket, azokat, akik „Lélektől születtek és Lélek szerint járnak”? Milyen bátorító ígéreteket adott Jézus, hogy a Szentlélek áldásaiban részesedhetünk és ezáltal Krisztussal lehet valódi közösségünk?

- **„A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.”** (Jn 3,8)
- **„Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”** (Jn 14,16–17)
- **„Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben.”** (Eféz 3,16–17)

.....
.....
.....

Egyedül a Lélektől születés lehet az alapja a Szentlélekkel való közösségnek. „Sokan azonban – ahogy Ellen G. White fogalmaz – nem éltek át ilyen tapasztalatot még keresztségük előtt sem, élve temették el.” (148. kézirat, 1897) Csak „az igazság elméletét” fogad-

ták el anélkül, hogy ez átalakította volna szívüket. De mit is jelent a valódi Lélektől születés tapasztalata?

„Bár maga a szél láthatatlan, de hatásai láthatók, érezhetők. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képására.” (Elen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fejj.)

Az újjászületéssel épphogy csak elkezdődik a Krisztussal való bensőséges kapcsolat. Ezután az embernek ezt fenn kell tartania és ehhez a Szent Lélek benne való munkálkodását kell folyamatosan igényelnie és hit által elfogadnia.

„Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, amikor a kilátások sötétnek látszanak, s a jövőndő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna minket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, fenntartson, erősítsen és megvidámítson.

A tanítványok még mindig nem tudták Krisztus szavait azok lelki értelmében megérteni. Azért Krisztusnak újra meg kellett

magyaráznia nekik szavai jelentését. Azt mondta, hogy a Lélek által nyilatkoztatja ki magát nekik: »Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.« (Jn 14,26) Soha többé nem fogjátok azt mondani, hogy nem tudom felfogni. Soha többé nem láttok majd »tükör által homályosan« (1Kor 13,12). Úgy meggyökereztek majd a szeretetben, »hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztus minden ismeretet felül haladó szeretetét.« (Eféz 3,18–19).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. feje.)

5 Hogyan nyerhetjük el naponként ma is a Szentlélek „korai esőjét”? Mi lehet az oka annak, ha nem részesülünk a Lélek naponkénti tapasztalatában? Mi a feltétele a Szentlélekkel való folyamatos kapcsolatnak?

- „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,13)
- „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. (...) Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Jn15,4–5)
- „Naponként halál révén állok...” (1Kor 15,31)

.....

.....

.....

„Amíg az egyház megeleégszik kis dolgokkal, addig alkalmatlan arra, hogy megkapja Isten hatalmas ajándékait. De miért nem éhezünk és szomjazzuk a Szentlélek ajándékát? Hiszen csak ezáltal tarthatja tisztán Isten a szívünket. Az Úr terve szerint az isteni erőnek együtt kell működni az emberi erőfeszítéssel. Ez mindazt magába foglalja, amire a kereszténynek szüksége van ahhoz, hogy megértse a Szentlélek ajándékának jelentőségét az Úr Jézus második eljövételét megelőző időben. Beszéljünk róla, imádkozzunk érte, prédikáljunk róla, mert Isten sokkal jobban vágyik rá, hogy nekünk adja Szentlelkét, mint ahogy a szülők vágnak arra, hogy jó ajándékokat adjanak gyermekeiknek.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. november 15.)

„Sokan nem hajlandók az Urat kérelmeikkel zaklatni, kérni Őt a Szentlélek ajándékáért. Isten vár bennünket, hogy zaklassuk e dologban, várja, hogy kéréseinket juttassuk a mennyei trónhoz.” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*, 537.)

„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek» (Jn 15,4) – ez Lelkének állandó birtoklását jelenti, és azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. feje.)

„Jézus követése szükségessé teszi, hogy teljes szívünkbenl megterjünk, és ezt a megtérést naponta megújítsuk.” (Ellen G. White, 39. levél)

„Ha átadásunk a megtérésünkkel feltétlen volt is, semmi hasznunk belőle, ha ezt naponta meg nem újítjuk.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1885. január 6.)

„Minden reggel első dolgunk legyen felajánlani magunkat Istennek. Így imádkozzunk: »Fogadj el, Uram, a te tulaj-

donodnak! Minden tervemet lábadhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra! Maradj velem, s engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!» Ez mindennapi kötelességünk. Minden reggel újból szenteljük magunkat az Úrnak. Összes tervünket neki rendeljük alá, hogy megvalósítsuk vagy feladjuk, ahogy gondviselése akarja.

Így adjuk át, ajánljuk fel Istennek napról napra az életünket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fej.)

6 Miért csak azok részesülhetnek a „késői esőben”, akik naponta elnyerik a Szentlélek „korai esőjét”, és ezáltal egyre magasabb szintre jutnak a Krisztushoz való hasonlóságban?

- **„...teljesedjete be Szentlélekkel.”** (Eféz 4,18)
- **„Éjfélkor pedig kiáltás lett: Ímhol jön a vőlegény! Jőjjetek elébe! Akkor felkeltek mindazok a szűzek, és elkészítették az ő lámpásait. A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig feleltek, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk...”** (Mt 25,6–9)
- **„Vizsgáljátok* meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok.”** (2Kor 13,5)

* Pontosított fordítás szerint.

Válaszoljunk egyénileg a következő kérdésekre, hogy vajon a Szentlélek általi élet jellemez-e bennünket a gyakorlatban:

- Észrevehető-e valamilyen jele az életemben a Szentlélek munkájának? Például folyamatosan „teremnek” jellememben a Lélek gyümölcsei, amelyek Jézus személyét naggyá és élővé tették számomra és mások számára is? (Jn 15,16)
- Hallom-e a Szentlélek hangját? Tud-e vezetni a döntéseimben? (Rm 8,14)
- Megszületett-e bennem a mások iránti szeretet? Ajándékoz-e nekem a Szentlélek együttérzést, gondoskodásra készítet-e olyan emberek iránt, akiket én magam nem választottam volna a barátaimmá? (Gal 5,22; Jak 2,8-9)
- Naponta megtapasztalom-e a Szentlélek segítségét abban, hogy miként bánjak embertársaimmal? Ad-e helyes szavakat, amelyek elérik a bánkódók szívét?
- Ad-e nekem a Szentlélek erőt, hogy másokat Isten országába vezessek?
- Tapasztalom-e, hogy a Szentlélek velem van az imádságaimban? (Rm 8,26)

(Helmut Haubeil *Lépések a személyes ébredésért*
c. műve alapján, 29-30. o.)

„Biztosak lehetünk benne, hogy a Szentlélek kitöltésekor azok, akik nem nyerték el és nem méltányolták a korai esőt, nem látják és nem értik meg a késői eső értékét. (...) Csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik világosságban élnek. Ha naponta nem haladunk előre a cselekvő keresztyéni erények példamutatásában, nem ismerjük fel a Szentlélek megnyilatkozását a késői esőben. Körülöttünk minden szívre hullhat, de nem fogjuk sem észrevenni, sem elnyerni.” (Elen G. White: *Bizonyságtételek*, 399., 507.)

„Akik nem tesznek határozott erőfeszítést, hanem egyszerűen várnak a Szentlélekre, aki kényszeríti őket a cselekvésre,

elvesznek a sötétségben. Ne ülj nyugodtan, semmit sem téve Isten munkájában!” (Ellen G. White, *Christian Service*, 228.)

„Hanyagságuk folytán sokan nem részesültek a korai esőben. Ha a keresztény erények gyakorlásában nem haladunk előre naponként, a késői esőben sem ismerjük majd fel a Szentlélek megnyilatkozásait. Megtörténhet, hogy környezetünk minden tagja elnyeri, mi azonban sem felismerni, sem elfogadni nem leszünk képesek. (...) Ha nem tanúsítunk olyan magatartást, mely alkalmassá tesz rá, hogy mind a korai, mind a késői esőt elnyerjük, elveszítjük lelkünket, amiért a felelősség teljesen ránk fog hárulni.” (Ellen G. White: *Korai és késői eső*, 70. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Miért szükséges elvégezni a magvetés munkáját a „késői eső” kiárasztása előtt?

A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet. Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk – olvashatjuk a Római levélben (13,10–11). A valódi lelki ébredés mindig együtt jár azzal, hogy nem tudunk közömbösen elmenni a vesztükbe rohanó emberek mellett, akik azt sem tudják, hogy a végleges elveszés felé rohannak. Amikor rádöbbenünk felelősségünkre, akkor kimozdulunk tétlenségünkől, s a közönyt, irgalmatlanságot és ítélkezést felváltja szívünkben a szánalom és az együttérzés, amely tényleges tettekre sarkall. „A megújult szív első mozdulata: az Üdvözítőhöz vezetni másokat is.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., A misszionáriusi lelkület c. feje.)

1 Mit jelképez a magvető példázatában a mag? Mire utal a példázatban a „kiment vetni” kifejezés?

- **„Ő pedig mondta nekik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde.”** (Lk 8,10–11)

■ **„Kiment a magvető, hogy elvesse a magvát...”** (Lk 8,5)

.....

.....

.....

Maga Jézus azonosítja a magot a példázathoz fűzött magyarázatában. A mag az Isten Beszéde. Kevesebb figyelmet szentelünk azonban annak a jelentéktelennek tűnő mozzanatnak, amivel a példázat kezdődik: „Kiment a magvető...” Akkor érthetjük meg leginkább, hogy mit is jelent ez, ha ismerjük az adott kor viszonyait. Az ókori városokat, településeket többnyire városfallal vették körül, hogy védelmet biztosítson a benne élőknek az ellenséges támadásokkal szemben. A termőföldek azonban a falon kívül helyezkedtek el. Az embereknek ki kellett menniük a városon kívülre, ha meg akarták művelni a földeket. Milyen tanítás rejlik ebben számunkra?

Legelőször az, hogy Krisztus is otthagya értünk a mennyei otthon békességét, és eljött, hogy emberi szívekbe vesse a rég elfeledett isteni igazságokat. Magvetőként, és nem harcos királyként érkezett.

További tanulságként vonhatjuk le azt is, hogy ha valódi keresztény életet akarunk élni, akkor fel kell hagynunk a restséggel, ki kell lépnünk a kényelmünkből, megállapodott életformánkból, hogy az Isten Igéjét vethessük az emberek szívébe. Vajon mennyire élünk ebben az értelemben Krisztus-követő életet? Ha csak elfogadjuk az ajándékokat Istentől, de semmit nem teszünk azért, hogy másokat is Isten ajándékaihoz és magához Istenhez vezessünk, akkor vajon nem merítjük-e ki az ingyenezés, a kegyelemmel való visszaélés fogalmát?

„A Krisztus kegyelmében való növekedésnek egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott

munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy segítsük azokat, akik támogatásunkra szorúlnak. A gyakorlat adja az erőt, a tevékenység az élet első feltétele. Akik a Krisztusban való életet úgy élik, hogy tétlenül elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de Krisztusért mitsem tesznek, azok megkísérlik az ingyenélést – munka nélkül. A semmittevés azonban, mind a lelki, mind az anyagi világban elerőtlenedést és végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik tagjait mozgatni, csakhamar annyira elerőtlenedik, hogy nem képes azokat használni. Hasonlóan az a keresztyény, aki nem akarja Istentől nyert erőit felhasználni, nemcsak nem növekedhet Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. feje.)

2 Mire hívta el Isten a zsidó népet? Teljesítették-e Ábrahám leszármazottai az Istentől kapott megbízatást?

- „Mondta az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, a te rokonságod közül, és a te atyád házából, a földre, amelyet én mutatok néked. Nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, felmagasztalom nevedet, és áldás leszel. Megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt. Megáldatik tebenned a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12,1–3)
- „Mi tekintetben különb hát a zsidó? Vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? Minden tekintetben sok. Mindenekelőtt, hogy Isten rájuk bízta a beszédeit.” (Rm 3,1–2)

Isten Ábrahámot is „kimozdította” kényelmes otthonából: „*Eredj ki a te földedből.*” Az első kérdésnél is megfogalmazottak fényében olyan törvényszerűség kezd kibontakozni előttünk, hogy a teremtő Isten valódi áldásaihoz csak azon keresztül juthatunk, ha hajlandók vagyunk feladni kényelemszerető természetünket és életvitelünket. Az áldásokat Isten nemcsak nekünk akarja adni, hanem rajtunk keresztül másoknak is (lásd pl. 1Tim 2,4; 2Pt 3,9).

Tartsuk élénken emlékezetünkben a következő gondolatokat:

„A keresztények a társadalmi kapcsolatok által érintkeznek a világgal. Minden férfitől és nőtől – aki megízlelte Megváltónk, Jézus szeretetét, és befogadta szívébe az isteni világosságot – megkívánja Isten, hogy világosságot áraszson mindazok sötét ösvényére, akik még nem ismerik a jobb utat.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Előzékenység és kedvesség c. fejj.)

A zsidó nép elhívásának az volt a fő célja, hogy általuk Isten minden néppel megismertesse önmagát, és áldásai elérhessenek minden emberhez. Isten személyesen nyilatkoztatta ki magát Izráel fiainak, gondoljunk csak a számtalan csodára, amely kivonulásukat és honfoglalásukat kísérte. Isten arról is gondoskodott, hogy írott formában is megörökítse akaratát, ígéreteit, és a feltételeket, amelyek nyomán elnyerhetők az ígéretek. Az izraelitáknak ezeket az ismereteket kellett volna terjeszteni és bemutatni abban a környezetben, ahol éltek, hogy másokhoz is eljuthasson a megváltás öröme.

Istennek ez a terve csak rövid időszakokra valósult meg. A leglátványosabban Salamon uralkodása alatt. 1Kir 10,1 szerint még igen távoli vidékekre is (a mai Etiópia területére) eljutott az élő Isten híre: „Séba királyné asszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljött, hogy megkísértgesse őt nehéz kérdésekkel.”

3 Kire bízta beszédeinek hirdetését, azaz a magvetést Isten a zsidó nép kiválasztottságának megszűnte után?

- „Mondom néktek, hogy elvételik töletek Isten országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.” (Mt 21,43)
- „Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fővenye, a maradék tartatik meg.” (Rm 9,27)
- „Ekképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.” (Rm 11,5)
- „Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvának maradéka ellen,* az Isten parancsolatainak megőrzőivel, akiknél volt a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” (Jel 12,17)
- „Mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt.” (Jel 10,11)

.....

Isten felbontotta a zsidó néppel kötött szövetségét. Erről szól a Mt 21,43 kijelentése, a templom-kárpit kettéhasadása Krisztus kereszthalálakor is ezt jelezte. A cél azonban továbbra is ugyanaz maradt: hirdetni minden népnek Isten Beszédét, kegyelmi üzenetét, hogy „minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson”.

Istennek mindig volt és van népe, akikre üzenetét rábízta. Ezt erősíti meg a Mt 21,43 kijelentése is: a megbízatás átadatik „oly népnek, amely megtermi annak gyümölcsét”, valamint a „maradékról” szóló bibliai tanítás is. Az ősegyház még híven teljesítette küldetését, az evangélium hirdetését. A 4. századi constantinusi fordulat után azonban ez a lendület megtört. Isten azonban ekkor

* Pontositott fordítás szerint.

is gondoskodott arról, hogy megőrizze az evangélium tisztaságát. Sokáig a valdensek voltak azok, akik önfeláldozó odaadással hirdették az Igét, sokszor az életüket is kockára téve. Azután jött a többi előreformációs mozgalom, majd a 16. századi reformáció, végül a nagy vallási ébredések a 19. század elején. Jel 10,11 pedig (az egész 10. fejezet, valamint Jel 12,17 és Jel 19,10 összefüggésében) rámutat a végidő választott népére, az adventmozgalomra.

„Szembetűnő a hasonlóság a mi történelmünk és Izráel népe között. Isten kivezette őket Egyiptomból a pusztába, ahol meg tudták tartani törvényét, s engedelmeskedni tudtak szavának. Az egyiptomiak, akik nem tisztelték az Urat, a közvetlen közepükben táboroztak, de ami az izraeliták számára ragyogó fényözön volt, s bevilágította az egész tábor és az előttük álló utat, az a fáraó seregeinek tömör felhőfal volt, mely csak még sötétebbé tette az éji homályt. Ma is van Istennek népe, amelyet törvénye őrizőjévé tett. Az engedelmeskedők számára Isten parancsai olyanok, mint a tűzoszlop – fényt árasztanak, az üdvösség felé mutatva az utat. De az Isten törvényeit semmi be vevők előtt olyanok, akár az éj fellegei. »Az Úrnak félelme a bölcsesség kezdete.« Isten szavának megértése többet ér minden más tudásnál. Dicső jutalom rejlik a parancs iránti engedelmeségben, ezért földi előnyök pillanatra se tántorítsák el a keresztényt szövetségétől. Gazdagság, megtiszteltetés, világi pompa olyan, mint a salak, amely mind elpusztul az Úr haragjának tüzeiben.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., Menjetek előre c. fej.)

Egy fontos szempontot még meg kell említenünk. Ha Isten elvette a kiválasztott zsidó népet, mert nem töltötték be küldetésüket, vajon hogyan tekint most ránk, akik ugyancsak nem teljesítjük megbízatásunkat? Vajon jellemez-e minket is a farizeusi felfuvalkodottság, bezárkózás, önelégültség, amely a hamis biztonságérzet mellett tétlenséget és lustaságot szül, vagyis a magvetés munkáját lehetetleníti el? Józanul és őszintén gondoljuk át a következő kér-

dést: *Ha nem végzem a magvetés munkáját – amellyel személyesen Isten bízott meg –, nem lehetséges-e, hogy az Istennel kötött szövetségem felbomlik, még akkor is, ha adventista vagyok?* Ha csak az egyik fél teljesíti a szerződésben vállalt kötelezettségeket, akkor a másik fél előbb-utóbb jogosan bonthatja fel a szövetséget.

4 Milyen ünnepélyes üzenettel egészíti ki a fenti gondolatokat a késői esőről szóló tanítás?

- **„Esőt adok a földetekre alkalmas időben: korai és késői esőt, hogy betakaríthasd gabonádat, borodat és olajodat.”** (5Móz 11,14)
- **„Ti is, Sionnak fiai, örvendeztetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és késői esőt hullat néktek, mint hajdanán.* (...)** És lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, prófétálnak fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, s ifjaitok látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban Lelkemet.” (Joel 2,23–29)
- **„Kérjetek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, záporosít ad nékik, s kinek-kinek füvet a mezőn.”** (Zak 10,1)
- **„Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövelete bizonyos, mint a hajnal, és eljön hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet.”** (Hós 6,3)
- **„Az utolsó napokban – ezt mondja Isten – kitöltök az én Lelkemből minden testre: s prófétálnak fiaitok és leányaitok, ifjaitok látásokat látnak, véneitek álmokat álmodnak.”** (Ap csel 2,17)

* Pontosított fordítás szerint.

„Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával a korai eső hullt, hogy szárba szökkenesse a kálászt, az evangélium lezárulásakor a késői eső fog hullni, hogy beérlelje a termést.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az utolsó figyelmeztetés c. fejj.)

„A késői eső szerepe a földi aratás beérlelésében bemutatja a lelki kegyelmet, amely előkészíti az egyházat az Emberfiának eljövetelére.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A késői eső c. fejj.)

„Az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a korai és késői eső jelképében a zsidó próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezete számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely csodálatos eredményeket értelt. A késői eső azonban még bőségebb lesz.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, „A Szentlélek eljön reátok” c. fejj.)

„Keleten a korai esőt a vetés idején kapják. Ez a mag csírázása érdekében szükséges. A termékenyítő záporok hatására kikel a gyenge hajtás, a fű. A késői eső az évszak vége felé hull, megérleli a magvat az aratásra. Az Úr a természetnek ezeket a jelenségeit használja fel, hogy a Szentlélek munkáját szemléltesse. Először harmat és eső száll, hogy a mag kicsírázzék, majd pedig beérik a termés, így adja Isten a Szentlelket, hogy a lelki növekedés folyamatát munkálja, fokról

fokra. A termés beérése szemlélteti Isten kegyelmének bevégzett művét a lélekben. A Szentlélek ereje által Isten erkölcsi képmása tökéletesedik a jellemben. Teljesen át kell alakulnunk Krisztus hasonlatosságára.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, Lényeges elvek viszonylatainkban c. fejt.)

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesebbek, a lezáruláskor a késői esőben ismét teljesebbek fognak. Ez a „felüdülés ideje”, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: »Bánjátok meg, és térjétek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje a Jézus Krisztust.« (Ap csel 3,19–20)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az utolsó figyelmeztetés c. fejt.)

A Biblia és a bizonyságtételek együttesen arról tanúskodnak, hogy a késői eső adja majd meg az erőt ahhoz, hogy Isten népe *hatalommal* tudja hirdetni az utolsó kegyelmi üzenetet, amelyet Isten a Föld lakóihoz intéz. Vagy célba ér ez a felhívás és megtérést eredményez, vagy végső megkeményedést idéz elő. Ezek a jelenetek közvetlenül az egész emberi történelmet lezáró utolsó események előtt zajlanak le.

5 Megtudhatunk-e valamit a késői eső idejéről?

- „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak 10,1)
- „És lesz az utolsó napokban – ezt mondja Isten – kitöltök az én Lelkemből minden testre.” (Ap csel 2,17)
- „Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld fénylett annak dicsőségétől. Ki-

áltott teljes erejéből, nagy szóval, mondván: **Elesett, elesett* a nagy Babilon, és lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, minden tisztátalan és gyűlölséges madár tömlöcévé. Mert paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, a föld királyai övele paráználkodtak, és a föld kalmárai tobzódása erejéből meggazdagodtak. Hallottam más szótatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és ne kapjatok csapásaiból: Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten gonoszságairól.” (Jel 18,1–5)**

.....

.....

Időmeghatározást nem találunk erre vonatkozóan, a végső események sorrendjében való helyére viszont következtethetünk a profetikus kijelentésekből.

A Zakariás könyve 10. fejezetében található ige felhívja a figyelmünket arra, hogy kutassuk a késői eső idejét. Nem mindegy ugyanis, hogy mit mikor kérünk: „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.” (Préd 3,1) Igyekeznünk kell arra, hogy megértsük a megjövendölt események sorrendjét, amennyire csak lehetséges. Személyesen, és elmélyülten kell ezt tanulmányoznunk. Csak akkor érthetjük meg igazán, ha közben párhuzamosan figyeljük a napjainkban beteljesedő próféciákat is.

A késői eső helyét, idejét illetően fontos támpont Jel 18,1–5. Ez az igeszakasz szoros összefüggésben van Jelenések könyve 14. fejezetével, a három angyal üzenetével:

„A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal (Jel 18,1) be fogja tölteni az egész földet dicsőségével. Világméretű munka és

* Pontosított fordítás szerint.

rendkívüli erő megjövendölése ez. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomásához, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a 16. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túl fogja szárnyalni az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az utolsó figyelmeztetés c. fejj.)

„Láttam, egy hatalmas angyal megbízást kapott, hogy le szálljon a földre és egyesítse hangját a harmadik angyaléval, és adjon nagyobb erőt és súlyt üzenetének. Ez az angyal nagy hatalmat és dicsőséget nyert, és amikor alászállt, dicsősége beragyogta a földet. Az angyal, akinek fényessége mindenhova elhatott, fennhangon kiáltotta: »Elesett, elesett a nagy Babilon, s lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, gyűlöletes madarak tömlöcévé.« A Babilon bukásáról szóló mennyei üzenet, amelyet a második angyal hirdetett, megismételtetik, kiegészítve mindama romlottság megemlékezésével, ami 1844 óta lopódzott be az egyházakba. Az angyal munkája éppen jókor jön, hogy a harmadik angyali üzenet utolsó nagy munkájához csatlakozzon, s azt hangos kiáltással növelje. Isten népe így készül elő, hogy megálljon a kísértés órájában, amely csakhamar eljön. Láttam, hogy nagy világosság nyugodott meg rajtuk s mindnyájan egyesültek, hogy bátran hirdessék a harmadik angyal üzenetét.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A hangos kiáltás c. fejj.)

„Hallottam, hogy nagy erővel hirdették az igazságot, akik időben felfegyverkeztek. Megvolt a hatása. (...) Megkérdeztem, mi eredményezte ezt a nagy változást. Az angyal ekként válaszolt: »Ez a késői eső, a felüdülés az Úr színétől, a harmadik angyal hangos kiáltása.«” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A késői eső c. fejj.)

A szóban forgó igeszakaszról és az idézett bizonyágtételekből a következőket tudhatjuk meg a késői eső idejére vonatkozóan:

– A késői eső kiárasztása és a hangos kiáltás ugyanazt az időszakot jelenti. Ennek hatására válik a hármaskor angyali üzenet igazán erőteljessé. Ezen belül is különös erővel fog szólni a második és a harmadik angyal üzenete.

– Akkor jön el a „felüdülés ideje”, amikor a Babilont alkotó hitelhagyó egyházak a világi hatalmat szimbolizáló fenevaddal együtt hatalmuk csúcán lesznek.

6 Miért válik lehetetlenné a magvetés a késői eső kiárasztása után? Miért fontos ezért még előtte vetnünk a magot?

- „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki tisztátalan, legyen tisztátalan* ezután is, aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltessék meg ezután is.” (Jel 22,11)
- „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket.” (Zsid 4,7)

„Ahol nem hull a korai eső, ott nem lesz élet, a zöld gabonaszár nem érik be. Ha a korai záporok nem végezték el munkájukat, a késői eső egyetlen magot sem tehet tökéletessé.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A késői eső c. fejelet)

„Az üzenet nem annyira érveléssel, mint inkább Isten Lelkének mélységese meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek

* Pontosított fordítás szerint.

már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag ki fog kelni, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még gátolt valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fénysugarak most mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a köteleket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erők ellenére sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Az utolsó figyelmeztetés c. feje.)

Az alábbi következtetésre juthatunk mindezek alapján:

– A magnak, azaz Isten igéjének már korábban a szívekbe kell jutnia.

– A késői eső feladata nem az, hogy megindítsa a csirázást (ez a korai eső feladata), hanem az, hogy beérlelje a termést.

– A késői eső idején ezért már értelmetlen, illetve lehetetlen is a magvetés, mert ekkor már lezárul a kegyelemidő, és az igazság ellenzői felsorakoznak Isten népe ellen.

Ezek alapján kijelenthetjük: a késői eső kiárasztása után már nem lesz magvetés. Az üzenet hirdetésének korábban el kell kezdődnie. A korai eső kiárasztásáról szóló alábbi bizonyágtétel a késői esőre is érvényes törvényszerűsége világít rá:

„A tanítványok csodálkozó boldogsággal szemlélték a nagy aratást. Tudták, hogy nem saját fáradozásaik eredménye ez, hiszen ők csak mások munkájába léptek. Krisztus, már Ádám bukása óta, kiválasztott szolgákra bízta Igéje magvát, hogy hintsék el azt az emberi szívekben. Földön töltött élete alatt Ő is állandóan hintette az igazság magvát, amit végül saját véreivel öntözött meg. A **pünkösdszombati megtérések ennek a magvetésnek voltak az eredményei.**” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Pünkösöd c. feje.)

A késői eső kiárasztása utáni megtérések, amelyek „olyan gyorsan fognak bekövetkezni, hogy az meglepi az egyházat” (Ellen G. White), a korábban lezajlott magvetés eredményei lesznek.

De egy további tanulsággal is szolgál nekünk a korai eső:

„Mialatt a tanítványok az ígéretre váraoztak, őszintén megalázták szívüket, és beismerték hitetlenségüket. (...) Buzgó komolysággal imádkoztak, hogy alkalmassá váljanak az emberekkel való találkozásra, és naponta olyan szavakat szólhassanak, melyekkel a bűnösöket Jézus Krisztushoz vezetik. Miután minden véleménykülönbséget és elsőbbségi vágyat félretettek, szoros keresztény közösségbe kerültek egymással. A Szentlélek azután töltetett ki, hogy a tanítványok tökéletes egységre jutottak, és nem küzdöttek többé az első helyért.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A késői eső c. fejt.)

Ennek ismeretében különösen meg kell fontolnunk az alábbi idézetet, amely arra hívja fel a figyelmünket, hogy miképpen készülünk még ma arra, hogy részesülhessünk majd a késői esőben:

„Sokan nem részesültek a korai esőben, mert nem fogadták be. Nem részesültek mindabban a jótéteményben, amelyről Isten gondoskodott számunkra. Elvárják, hogy azt a hiányukat a késői eső kipótolja. Majd amikor a kegyelem a legnagyobb bőségben árad, akkor szándékoznak szívüket megnyitni, hogy befogadják. Félelmes hibát követnek el. Isten által az ember szívén megkezdett műnek, nevezetesen, hogy világosságát és ismeretét adta, állandóan fejlődnie, haladnia kell. Minden egyénnek tudnia kell saját szükségletét. Üresítsük ki szívünket minden szennytől, s tisztítsuk meg a Lélek templomául.

Bűnvallomásuk és büntelen életük, komoly imaélet és énüknek odaszentelése által készültek el a tanítványok a Szentlélek kiáradására, pünkösdi napjára. Ugyanennek kell történnie, csak nagyobb terjedelemben, napjainkban. Az em-

ber mint eszköz csak kérje az áldást, s várja az Urat, hogy benne művét befejezze. Isten kezdte meg a munkát, Ő végzi is be, teszi tökéletessé az embert, Jézus Krisztusban. Ám nem szabad elhanyagolnunk a korai eső által szemléltetett kegyelmet. Csak akik a kapott világosság szerint élnek, azok részesülhetnek nagyobb világosságban. **Ha nem növekszünk naponta a cselekvő keresztény erényekben, nem ismerjük fel a Szentlélek megnyilatkozásait a késői eső által. Lehetséges, hogy körülöttünk már hull, de nem vesszük észre, s nem részesülünk benne.**” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, Lényeges elvek viszonylatainkban c. fejj.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Miért kell megtanulni igazán imádkozni és „hitből élni” még a végső események előtt?

1 Mi az imádság?

- „Amikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódát bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. (...) Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.” (Mt 6,5–8)
- „Bízzatok Őbenne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket! Isten a mi menedékünk.” (Zsolt 62,9)
- „Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek.” (Mt 7,7)

„Az ima a lélek lélegzetvétele. Ez a titka a lelkierőnek. Semmilyen más eszköz nem tudja helyettesíteni; megőrzi a lélek

egészségét. Az ima közvetlen összeköttetésbe hozza a szívet az élet forrásával, és erőt ad a keresztyén tapasztalatoknak. Ha az imát elhanyagoljuk, vagy csak alkalmyszerűen imádkozunk, akkor elveszítjük kapcsolatunkat Istennel, a lelki képességek életerejé elvész, a vallásos tapasztalatok nélkülözik az egészséget és az erőt.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A titkos ima c. feje.)

Hogyan őrzi meg az imádság a lelki egészségünket? Ebbe a folyamatba pontosan nem láthatunk bele. Nem tudjuk, hogy Isten milyen húrokat hogyan pendít meg lelkünk legmélyén. Azt sem tudjuk, hogy ebből miként lesz gyógyulás, csak érezhetjük az eredményét. És ez épp elég ahhoz, hogy bízzunk Benne, és ne reszteljünk meg imádkozni. Egy törvényszerűséget mégis feltár nekünk az Ige.

Dávid az imádságról azt írja, hogy ez az az idő, amikor kiöntenhetjük Istennek szívünk minden gondolatát: kéréseinket, bánatunkat, örömeinket, hálánkat, egyszóval mindent, ami bennünk van. Továbbra sem érthetjük meg a gyógyulás teljes folyamatát, de egy vonatkozását illetően kínálkozik egy emberi párhuzam. Sokszor már attól is megnyugszik a felzaklatott lelkünk, ha valakinek kibeszélhetjük azt, ami feszít bennünket. A probléma ettől még nem oldódik meg, de immár józanabbul tudok hozzáállni és így közelebb kerülhetek a megoldáshoz is. Egy kirgiz közmondás szépen összefoglalja ezt a jelenséget: „Ruha sara kimosással, lélek sara kimondással tisztul.”

Az ima nem más, mint az Istennel töltött minőségi idő színtere. Mt 6,8 fényében azonban felmerülhet még egy kérdés: Ha Isten úgyis tudja, mit akarok kérni, miért van szükség arra, hogy imában ezt elé tárjam? Sokaknak épp emiatt tűnik fölöslegesnek az imádkozás. Gondoljuk azonban csak végig ezt logikusan: Ha Isten minden jót megadna nekünk anélkül, hogy kérnénk, miért tartotta annyira fontosnak, hogy a szabad választás képességével ruházzon fel minket?

2 Mit tanulhatunk Jézus imaéletéből?

- „Amint elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magányosan imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egyedül volt ott.” (Mt 14,23)
- „Történt azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.” (Lk 6,12)
- „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1,35)
- „A hír azonban annál inkább terjedt öfelőle; és nagy sokaság gyűlt egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.” (Lk 5,15–16)
- „Otthagya őket ismét elment, és imádkozott harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván.” (Mt 26,44)
- „Aki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget.” (Zsid 5,7–8)

.....

.....

.....

„Isten követői időzzenek sokáig Teremtőjükkel, ha eredményesen akarnak dolgozni.

Egy idős asszony egyszer meghallotta, amint szomszédai a prédikátoruk munkájáról, eredményességének okairól beszélgettek. Említették adottságait, beszédmodorát, viselkedését. Az idős asszony így szólt hozzájuk: »Én megmondhatom nektek az eredményessége titkát: a ti prédikátorotok na-

gyon szoros összeköttetésben van a Mindenhatóval.«” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A titkos ima c. feje.)

„Sokan még áhítatuk ideje alatt sem fogadják el az Istennel való közösség áldásait, mert sietnek. Gyors léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének körén, csak egy pillanatig időznek szent jelenlétében, de nem várják meg tanácsait. Nincs idejük, hogy az isteni Tanítóval maradjanak, ezért terheikkel együtt térnek vissza munkájukhoz.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. feje.)

Paul Washer baptista prédikátor egy igehirdetésében a következő gondolatot tárta a hallgatóság elé: „Jézus, mielőtt elhívta a tanítványokat, egész éjszaka imádkozott. Ti voltatok már olyan helyzetben, amikor nagyon fontos döntés előtt álltatok? A fontos döntések előtt ti is imádkoztatok egész éjszaka?” Mivel nagy csend volt, és senki sem válaszolt, így folytatta: „Akkor lám, találtunk olyan embereket, akik erősebbek, mint Jézus.”

3 Jézus Krisztus imaéletének példája szerint mit jelent „hitből élni”?

- „Akinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebened bízunk.” (Ésa 26,3)
- „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyiszekéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4,16)
- „A hit pedig a remélt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. (...) Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin.” (Zsid 11,1–4)
- „Kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Eféz 2,8–9)

- **„Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodsz bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadtómnak és Istenemnek.”** (Zsolt 43,5)
-
-
-

Az Istentől elszakadt ember egyik legfőbb jellemvonása, hogy fél. Ebből fakadóan állandóan biztonságra törekszik, hogy ne az állandó szorongás legyen útítársa. Sokféleképp igyekszünk „megtartani” magunkat, azaz úgy élni, hogy biztonságban legyünk. Titkon bízunk a pénzben, egy másik emberben, a hatalomban, a jó hírnévben stb. Az Isten pedig minden bálványunkat le akarja dönteni, hogy semmi másban ne bízunk, csakis Őbenne. Nem azt jelenti ez, hogy ne lenne fontos a pénz, vagy ne lenne fontos, hogy jó kapcsolatokra törekedjünk! Hanem azt, hogy ne ezektől várjuk a biztonságérzetet, az „elrejtettség” érzését.

A Biblia azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy nem a hit tart meg minket, hanem a kegyelem, vagyis Isten személyes fenntartó munkája. A hit pedig az az eszköz, amellyel megragadhatjuk ezt a kegyelmet, mellyel személyes kapcsolatba léphetek Istennel! A félelem alapélményével élő embernek nagyon nehéz szembenéznie azzal a ténnyel, hogy Valaki mástól függ minden pillanatban az élete, és ráadásul ezt a Valakit nem is látja. Sokan ezért nem is akarnak szóba állni ezzel a lehetőséggel, mert a kiszolgáltatottság érzésével jár. Inkább nem vesznek róla tudomást. Még a hívő embernek is probléma ez, mert a legtöbb esetben ezek az érzések és gondolatok csak tudat alatt, esetleg a féltudatosság szintjén jelennek meg. Mindezek ismeretében hitből élni tehát azt jelenti, hogy túllépve a félelmeimen és szorongató alapérzéseimen, bízom az Isten irántam tanúsított jóakaratóban, és ennek nyomán Őrá támaszkodom életem minden helyzetében. Egy olyan ősbizalmat jelent, mint amellyel a

gyermek ráhagyatkozik szülei gondoskodására. Számára ez teljesen természetes. Még a kiszolgáltatottsága is, hisz nem tud magára vigyázni.

„A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, mi válik a javunkra. A hit rábír minket arra, hogy saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. A hit saját tudatlanságunk helyett elfogadja az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát. Azt jelenti, hogy életünk és személyiségünk már az Ővé. A hit elismeri Isten tulajdonjogát, és elfogadja áldásait. Az igazságosságról, a becsületességről és a tisztaságról bizonyosodott, hogy az élet sikereinek titkát képezik. A hit juttat bennünket ezeknek az alapelveknek a birtokába.” (Ellen G. White: *Nevelés, Hit és ima* c. fejj.)

„Ha lelkünk megtartását rábizzuk Istenre, az élő hit gyakorlása által, akkor az Ő ígéretei nem hagynak cserben bennünket, mert azokban nincsen korlátozás, csak a mi hitünkben.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1906. november 14.)

Megállapíthatjuk tehát, hogy a bizalom, azaz a hit megszületése elsődleges fontosságú az Istennel való minőségi kapcsolat kialakulásához. Ha megvan a bizalom, akkor már van bátorságunk közeledni Istenhez. A kapcsolat ápolásának legfontosabb színhelye pedig az imádság. Jakab apostol precízen rámutat erre az összefüggésre: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány.” (Jak 1,5–7)

„Az ima és a hit közeli rokonok. A hit imájában isteni tudomány rejlik, amelyet mindenkinek meg kell érteni, aki éle-

tét sikeressé akarja tenni. Jézus Krisztus ezt mondja: »Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.« (Mk 11,24) Ő világossá teszi előttünk, hogy kéréseinknek összhangban kell lenniük Isten akaratával. Azokat a dolgokat kell kérnünk, amelyeket Teremtőnk megígért, és amit elnyerünk, azt fel kell használnunk az Ő akaratá teljesítésére! Ha a feltételeket teljesítjük, az ígélet félreérthetetlen. (...)

Nem kell az áldás külső bizonyítékait keresnünk! Az ajándék benne van az ígéletben, ezért azzal a bizonyossággal mehetünk el munkánkba, hogy amit Isten megígért, képes teljesíteni, és az az ajándék, amely már a miénk, testet ölt akkor, amikor a legnagyobb szükségünk lesz rá.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. fejelet)

Érdemes megemlítenünk még, hogy a hitből élés elsajátításának legnagyobb akadálya a büszkeségünk, amely sokszor előttünk is rejtve marad. Káin áldozata nyilvánvalóvá teszi a büszkeség mögöttes indítékát:

„Mint napjainkban igen sokan, ő is az emberi gyengeség jelének tekintette azt, ha pontosan követi az Isten által előírt utat, ha üdvösségét teljesen a megígért Üdvözítő engesztelési szolgálatára bízta. A maga útját választotta. Saját érdemeivel akart Isten elé járulni. Nem akart bárányt áldozni és annak vérével az áldozatához vegyíteni, hanem gyümölcsökből hozott, saját munkájának eredményét. Úgy mutatta be áldozatát, mintha szívességet tenne Istennek, mely által Isten tetszését biztosíthatja magának. Káin engedelmességet anynyiban, hogy oltárt épített, áldozatot mutatott be, azonban engedelmsége csak részleges volt. A lényeg – annak beismerése, hogy szüksége van a Megváltóra – kimaradt az áldozatából.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és Próféta*, Káin és Ábel próbatétele c. fejelet)

4 Bűn-e, ha nem tanulunk meg Istenre támaszkodni, tőle függeni?

- „Nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak vagy az ő magvának, hogy e világ örököse lesz, hanem a hit igazsága által. Mert ha azok az örökösök, akik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígélet.” (Rm 4,13–14)
 - „Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36)
-
-
-

A bűnös emberi természet alapbeállítottsága az, hogy saját maga akarja megoldani az élete ügyeit, problémáit. Még a lehetetlent is megkísérel: megpróbálja betartani önerejéből Isten törvényét. Több indíték is lehet ennek hátterében, amelyek rejtve maradnak az ember előtt. A már említett büszkeség az egyik. Mások azonban kegyesnek tűnő magatartás mögé bújva úgy gondolják, méltatlan, ha minden apró ügyükkel Istent „terhelik”. Ő azonban alig várja, hogy minden gondunkat Őrá vessük (Zsolt 37,4–5; Mt 11,28–30 stb.).

Arra viszont még nem válaszoltunk, hogy ez miért lenne bűn? Ássunk ennek a mélyére, és tegyük fel a kérdést: *Ha lett volna más lehetőség Krisztus kereszthalálán, és az ebben való hiten kívül, ha lett volna más útja a megváltásunknak, gondoljuk, hogy azt nem mutatta volna meg nekünk Isten? Ha a törvényt önerőből be tudnánk tölteni, és ez elégséges lenne az üdvösséghez, akkor vajon nem ez lenne a feltétele az örök életünknek? Ha igen, akkor viszont miért volt szükséges Krisztusnak meghalnia? Akár-hogy is okoskodunk, a Biblia tanítása alapján csak oda juthatunk,*

hogy kegyelemből és hit által nyerünk üdvösséget. Ám amikor megpróbáljuk ezt saját kézbe venni, és önerőből elérni azt, amit csak ajándékként fogadhatunk el, akkor azzal hiábavalóvá tesszük Krisztus áldozatát. Mintegy akaratlanul is kifejezzük, hogy szükségtelen volt Krisztus áldozata, hiszen „menni fog ez nekem saját erőmből is”. Az engedelmesség helyett ismét az engedetlenséget választjuk minden alkalommal, amikor nem Istenre támaszkodunk, hanem saját „kigondolásainkra”. Nem kell tovább magyaráznunk, hogy ez miért bűn.

„Bűnfüggők vagyunk, egónk szenvedélybetegei. (...) Énünk abszolút függetlenségére szomjazunk, és ez maga a bűn.” (Gerhard O. Forde: *Ki a kereszt teológusa?*, Bp., Magyarországi Luther Szövetség, 2005)

5 Milyen imaéletre és hitre lesz szükségünk a végső események közepette?

- **„Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott.” (Júd 3)**
- **„Mindaz, ami Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!” (1Jn 5,4–5)**
- **„És mondta: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. De Jákób így felelt: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte: Mi a neved? És ő mondta: Jákób. Amaz pedig így szólt: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.” (1Móz 32,26–28)**

Mit jelent Istennel küzdeni? Hogyan függ ez össze azzal, hogy tusakodunk a hitért?

Csak halvány fogalmat alkothatunk arról, milyen állapotok foglalkoznak a Földön a végső események idején. Annyit viszont tudhatunk, hogy „azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, amilyenek a világ kezdete óta, amelyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg, de a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat.” (Mk 13,19–20) Nem akármilyen hitre lesz szükségük azoknak, akik élve érik meg ezt az időszakot:

„Jákób története a bizonyíték, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn ugyan hálójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek hozzá. Önmaga alárendelése és bizakodó hit által nyerte el Jákób azt, amit elvesztett, amikor saját erejével harcolt. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csak isteni erő és kegyelem adhatja meg számára a sóvárgott áldást. Az utolsó napokban élők ugyanezt fogják tapasztalni. Amikor veszedelmek környékeznek őket és csüggedés tör a lélekre, az engesztelő áldozat érdemeibe kell kapaszkodniuk. Semmit sem tehetünk magunktól. Tehetetlen érdemtelenységünkben csak a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben kell bízunk. Soha senki nem veszhet el, amíg Benne bízunk. Vétkeink hosszú, sötét lajstroma nyitva áll a végtelen Isten tekintete előtt. Ez a lista teljes, egyetlen törvényszegésünk sem hiányzik róla. De Isten, aki hajdan meghallgatta szolgálói kiáltásait, meghallgatja ma is a hittel mondott imákat, és megbocsátja áthágásainkat. Megígérte, és meg fogja tartani a szavát. Jákób győzött, mert kitartó és eltökélt volt. **Tapasztalata a küzdő imádság erejét bizonyítja.** Most kell megtanulnunk a kitartó, győzelmes ima, a tántoríthatatlan hit leckéit. Krisztus egyháza vagy a keresztyén hívő ember legnagyobb győzelmeit nem képességei, mű-

veltsége, gazdagsága vagy az emberek kegye által aratta. Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben arathatók, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik az erő mindenható karjaiba.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelmek éjszakája c. fejj.)

„Megmutatták nekem Isten népét, és láttam, hogy hatalmasan megrázták őket. Némelyek erős hittel és gyötrelmes kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Láttam, hogy némelyek nem vettek részt a győtrő és küzdő könyörgésben. Közönyöseknak és gondtalanoknak látszottak. Nem küzdöttek az őket körülvevő sötétség ellen, ezért az sötét felhőként borult rájuk. Isten angyalai elhagyták ezeket, és láttam, hogy azok segítségére siettek, akik minden erejükkel küzdöttek, hogy ellenálljanak a gonosz angyaloknak és igyekeztek segíteni önmagukon azáltal, hogy kitartóan imádkoztak Istenhez. Azonban az angyalok elhagyták azokat, akik nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek magukon, ezért elvesztettem őket szemem előtt. Amidőn az imádkozók folytatták komoly könyörgéseiket, időnként a világosság sugarai áradtak rájuk Jézustól, hogy bátorítsa őket és felvidámitsa orcájukat.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, A rostálás ideje c. fejj.)

6 Miért szükséges még a végső események előtt megtanulnunk a küzdő imádságot, és hitben teljesen Istenre támaszkodni?

- „Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békeséges földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?” (Jer 12,5)
- „Aki hú a kevesen, a sokon is hú az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16,10)

- „Péter pedig felelvén, mondta néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebened, én soha meg nem botránkozom. Mondta néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. Mondta néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szóltak a többi tanítványok is.” (Mt 26,33–35)
-
-
-

Az első két idézett igéből az élet egyik nagy és változtathatatlan törvényszerűsége tárul elénk. Ha kicsiny dolgainkban nem vagyunk hűségesek, nem leszünk majd azok a nagyobb felelősséggel járó feladatainkban sem. Nem is fogunk kapni ilyeneket. Ha valamit nem tanulunk meg a békesség idején, akkor később, a háború alatt már nem tudjuk elsajátítani. Egyszerűen azért nem, mert mind a lelki hozzáállásunk, mind a körülmények átbillenek előbbutóbb egy olyan holtpontra, ahonnan már lehetetlenné válik az, amit előtte még meg tudtunk volna tenni. Képzeljük el, hogy egyensúlyozunk egy patakon átívelő vékony fatörzsön. A célunk, hogy átjussunk a túloldalra. Menet közben többször megbillenünk, de vissza-visszanyerjük az egyensúlyunkat. Azonban van egy kritikus pont, ahonnan már nem tudjuk visszabilenteni magunkat, bármennyire is kalimpálunk a kezünkkel, és végül belepottyanunk a patakba. Hogy a hitéletünkben kinél mikor jön el az a kritikus pont, ahonnan nincs visszaút, ezt nem tudhatjuk. Azt viszont megtehetjük, hogy időben megtanulunk egyensúlyozni, és vastagabb fatörzseken gyakorolunk. Ha azon megy, sokkal nagyobb eséllyel fog menni a vékonyon is.

Képzeljünk el egy másik szituációt is: egy vizsgára meg kell tanulnunk egy 400 oldalas könyv anyagát, és van rá egy hónapunk.

Melyik stratégia vezet sikeres vizsgálóhoz: ha húsz napon keresztül megtanulok 20 oldalt, és a maradék tíz napban ismétetek, vagy az, ha halogatom a tanulást, és az utolsó két napon éjjel-nappal, alvás nélkül gyorsan átrágom magam a könyvön? Hiába tudjuk, hogy az előbbi vezet egyedül eredményre, mégis az utóbbihoz hasonlóan éljük hitéletünket. Mintha valami mélyről jövő vakság és benuultság venne erőt rajtunk, miközben elhittjük magunkkal, hogy nincs is olyan nagy gond. Észrevétlenül csúszunk bele abba, hogy hamis biztonságérzetbe ringatjuk magunkat. Megelégedtünk azzal, hogy szombatonként eljárunk gyülekezetbe, és igyekszünk egészségesen élni. Torz önismeretünk, felszínes ige- és Isten-ismeretünk van.

Péterhez hasonlóan vajon nem azt a gondolatot ápoljuk mi is magunkban, persze csak halkán, a lelkünk legmélyén, hogy „én azért nem fogom megtagadni Istent, bármilyen nehéz lesz is a vég-időben”? Ki az, aki el tudja magáról képzelni most, hogy elhagyja majd a hitet? Péter sem tudta. Éppen ezért íratott le az ő története, hogy okuljunk belőle. Ezt az alattomos, alig leleplezhető magabizással járó lelki magatartást hívja egyébként a Biblia laodiceai állapotnak. Rögtön eszünkbe is juthat, hogy az ebből való szabadulás első lépését Krisztus éppen abban tárja elénk, hogy „vegyünk tőle tűzben megpróbált aranyat”, azaz hitet. Vagyis az Istennel való személyes kapcsolat kialakításának, ápolásának és mélyítésének az ideje MOST van. Amíg nem késő!

Figyelmeztetés és bátorítás

Jézus Krisztus az Olajfák hegyén mondott profetikus beszé-
dében az idők jelei felsorolása után példázatokban mutatta
be, hogy eljöveteleivel kapcsolatban milyen kétféle viszonyulás
lesz tapasztalható a végidőben. Figyelmeztetni kívánta az utol-
só időben élő követőit e példázatok által. Rámutatott arra, mit
jelent felkészülten várni visszajövetelét, és hogyan kerülhetjük el
a közömbösségből, hanyagságból, felkészületlenségből fakadó
tragédiát.

1 Milyen bátorítás szól a hű és bölcs szolgálóknak?

- „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak ele-
delt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jön, ily
munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószá-
ga fölött gondviselővé teszi őt.” (Mt 24,45–47)
- „Boldogok azok a szolgálók, akiket az úr, mikor hazamegy, vi-
gyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát,
leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik.” (Lk 12,37)

Miért nevezheti Jézus boldogoknak a hű és bölcs szolgálókat? Milyen feladattal bízta meg a gazda szolgálóit, amíg ő távol volt otthonától. Mit jelent „idejében enni adni”, azaz időszerű üzenettel szolgálni Isten házanépét?

Jézus példázata azt érzékelteti, hogy jelenleg egy olyan „házban” lakunk, ahonnan a Gazda egy időre eltávozott, de az otthonmaradottakat nem hagyta magukra. Megbízta szolgálóit, hogy hazajöveteléig gondoskodjanak a házban maradottakról, az ő „házanépéről”. Testi-lelki szükségleteikben szolgálói „megfelelő időben” álljanak rendelkezésükre.

Jézus eljövetele előtt világunkat soha nem tapasztalt zűrzavar és káosz jellemzi. Nemcsak a természetben a fizikai körülmények között láthatjuk egyre inkább veszélyeztetve az életet, hanem az emberiség erkölcsi, szellemi állapota is a mélypont felé tart. Ezek a körülmények fokozottan szükségessé teszik, hogy „idejében”, azaz megfelelő lelki táplálékkal szolgáljuk Isten házanépét – az „övéit” –, hogy a világban és az egyházban is tapasztalható válságos állapotok ellenére felkészülten, „jóltápláltan” várhassák Uruk hazajövetelét.

„Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten azt parancsolja nekünk, hogy vigyázzunk. »Boldogok azok a szolgálók, kiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál.« (Lk 12,37) Azok, akik vigyázva várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménykedéssel várokoznak. Krisztus érkezésének a várása arra indít bennünket, hogy féljük az Urat. (...) Vissza kell riadnunk attól a nagy büntől, amely abban áll, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva várokoznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazság iránti engedelmességgel. Ezek az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak lelkek üdvösségéért. Ezek

azok a hűséges és bölcs sáfárok, akik időben adják meg a szolgáltnak járó bért (vö. Lk 12,42), mert azt az igazságot hirdetik, ami a jelen időben a legszükségesebb. Mint ahogyan Énok, Noé, Ábrahám és Mózes hirdették a koruknak szóló igazságot a maguk idejében, úgy kell Krisztus szolgáltnak ma is hirdetniük a jelen kornak szóló különleges, intő üzenetet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejelet)

Milyen felemelő kép, hogy amikor megjön a ház ura, és szolgáltnak munkában találja, leülteti őket, és Ő fogja szolgálni őket!

2 Hogyan szól Jézus ebben a példázatban az Isten egyházában felelősségüket könnyelműen vevő, hűtlen szolgáltról?

- „Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogattja még az én uram a hazajövetelt, és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdené, megjön annak a szolgáltnak az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja. Ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja, ott lesz sírás és fogvacogás.”* (Mt 24,48–51)

.....
.....
.....

Hogyan gondolkodott a hűtlen szolga Jézus eljövételének idejéről? Miben lepleződik le a hűtlen szolga képmutatása? A hűtlen szolga belső ellentmondásossága hogyan nyilatkozott meg a csele-

* Pontosított fordítás szerint.

kedeteiben? Miben nyilatkozhat meg a gonosz szolga testvéreivel szembeni bántalmazása? A próféciák szerint mit jelenthet a részegesekkel való együtt evés és ivás? Milyen tragikus következménnyel kell majd szembesülnie Jézus második eljövetelkor a gonosz és rest szolgának?

„A gonosz szolga azt mondta szívében: »Halogatja még az én uram a hazajövetelt.« (Mt 24,48) Nem azt mondja, hogy Krisztus nem jön el. Nem gúnyolódik Krisztus második eljövetelének a tanításán, de szívében, valamint cselekedeteivel és szavaival kinyilvánítja, hogy az Úr eljövetele késik. Száműzi mások elméjéből azt a meggyőződést, hogy az Úr gyorsan eljön. Befolyásával öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban és lelki tompultságukban. Földi szenvedélyek, romlott gondolatok veszik birtokukba elméjüket. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel, egyesül a világgal az élvezetek, a szórakozások hajhászásában. Veri szolgatársait, megvádolja és kárhoztatja azokat, akik hűségesek Urukhoz. Összevegyül a világgal, és vele együtt süllyed egyre mélyebbre bűneiben. Féltelmetes összekeveredés ez a világgal, amellyel együtt esik csapdába. »Megjön annak a szolgának az ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és ketté vágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.« (Lk 12,46)

»Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.« (Jel 3,3) Krisztus adventje meglepi a hamis tanítókat. Ezek ezt mondják: »Békesség és biztonság.« (1Thess 5,3) Miként a papok és a tanítók Jeruzsálem eleste előtt, ezek is arra törekszenek, hogy az egyház földi jólétet és dicsőséget élvezzen. Az idők jelei magyarázatuk szerint ennek vetik előre az árnyékát. Mit mond azonban Isten szava? »Akkor hirtelen veszedelem jön reájuk.« (1Thess 5,3) Mindazokra, akik az egész föld színén lakoznak; mindazokra, akik otthonukká teszik ezt a világot, Is-

ten napja csapdaként jön el. Úgy jön el hozzájuk, mint a lopakodó tolvaj. (...) Sátán látja, hogy ideje rövid. Minden erejét és lehetőségét beveti annak érdekében, hogy az embereket becsaphassa, megtéveszthesse, megkötözhesse és megigézhesse, míg a próbaidő, a kegyelmi idő le nem telik, véget nem ér, és az irgalom ajtaja örökre be nem csukódik." (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az olajfák hegyén c. fejezet)

3 Hogyan figyelmezteti gyermekeit Jézus a tíz szűz példázata által a balga szüzek tragédiájára?

- „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhez, akik elővéve a lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Öt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jön a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mind azok a szüzek, és elkészítették lámpásaikat. A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig így feleltek: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Amikor pedig venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó. Később pedig a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg minékünk! Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Emberfia eljön.” (Mt 25,1–3,5–13)
-
-

Tisztában lehettek-e a balga szüzek a lámpásukban lévő olaj fogyasztásáról? Mit fejez ki részükről az, hogy társaikhoz folyomodtak olajuk pótlásáért? Milyen végidőhöz kapcsolódó eseménnyel lehet összefüggésben az, hogy a bolond szüzek elmentek olajat venni? Mi okozta a balga szüzek tragédiáját?

A bolond szüzek látszólag nem tettek semmi rosszat. Ismerték és szerették az igazságot. Krisztus második eljövetelére váróknak mutatja be őket a példázat. Ne gondoljuk, hogy szélsőséges magatartások vagy látható, durva bűnök jellemzik majd azokat, akik a végidőben lemaradnak az üdvösségről.

Világos ismeretekkel bírtak a balga szüzek is. Még azt sem mondhatjuk, hogy ne lettek volna tisztában az olaj, a Szentlélek munkájának jelentőségével, sőt ne lett volna valamilyen szintű gyakorlati tapasztalatuk erről. A legnagyobb meglepetés (tragédia) azonban akkor érte őket, amikor az örömteli ünnepről, amelyre ők is „készültek”, lemaradtak. A késői eső által hirdetett nagy evangéliumhirdetésből azért maradnak ki a balga szüzek, mert akkor kezdtek az olaj – a Szentlélek – után „futkosni”, amikor már az olaj felhasználásának, a „Szentlélek kiárasztásának” az időszaka érkezett el (Ésa 60,1). Ezért hangsúlyos Jézus figyelmeztetése a példázat végén a Szentlélek áldásának idejében való elnyeréséről (erről szolt a 7. tanulmány).

„A tíz szűz most, a föld történelmének estéjén virraszt. Mindnyájan kereszténynek mondják magukat. Mindnek van hivatása, neve, lámpása. Mindannyian azt vallják, hogy Istent szolgálják. Látszólag mindnyájan várják Krisztus megjelenését. De öten készületlenek. Ez az öt döbbenet és rémületen a menyegzői házon kívül marad.

Az utolsó napon sokan kérnek ilyen szavakkal bebocsátást Krisztus országába: »Előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál.« »Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-

é sok hatalmas dolgot a te nevedben?» De a válasz ez lesz: »Nem tudom honnét valók vagytok, távozzatok el tőlem.« (Lk 13,26; Mt 7,22; Lk 13,27) Ebben az életben nem léptek közösségre Krisztussal, ezért nem ismerik a menny nyelvét, sem örömeit. »Kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, ha nem az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen Isten dolgait sem ismeri senki, csak Isten Lelke.« (1Kor 2,11)

Soha ember nem hallott e súlyos szavaknál fájóbbat: »Nem ismerlek titeket! Csak a Lélekkel való közösség útján juthattatok volna a menyegzői vacsorán örvendező sokaság közé. De ezt a közösséget nem ápoltátok. Nem vehettek részt ebben a cselekményben! Fényével szemben vakok lennétek. Zenéje süket fülekre találna nálatok. Az ott szétáradó szeretet és boldogság nem tudja örömeire hangolni a világ által megdermesztett szíveket. Nem léphettek be a mennybe, mert nem vagytok alkalmasak lakói társaságára!«

Nem leszünk készen Urunk fogadására, ha csak az »Ímhol jön a Vőlegény!« kiáltásra próbáljuk üres lámpásainkat megtölteni! Ha itt a földön Krisztus nélkül élünk, nem tudnánk élvezni társaságát a mennyben sem.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejelet)

4 Mire bátorít az okos szüzek példája? Mit jelent és miért sorsdöntő a Lélek birtoklása a végidőben?

- „Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek edényeikben. (...) Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jön a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mindazok a szüzek, és elkészítették lámpásaikat, (...) és akik készen voltak, bementek övele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó.” (Mt 25,4–10)
-
-

Ókori szokás volt, hogy este kezdődött a menyegző, de itt még a vőlegény rendkívüli késedelme (éjfélkor érkezett!) is alaposan megpróbálta a szüzek várakozását. Mindnyájan elszunnyadtak és elaludtak.

A Szentlélekkel eleinte mindkét csoport kapcsolatban volt. Később azonban – az idő előrehaladtával – az egyik „beteljesedett” vele (Eféz 5,18). Ez az, amikor tartalék olajunk is van, a másik csoportnál azonban elfogytak az „olajtartályok”. Ez jellemzi azokat, akik egyszer-egyszer készséggel meghallották a Lélek hangját, és vezetése érvényesülhetett az életükben, de gyakran nem tudott a Lélek szólni hozzájuk, mert „füleikkel nem hallottak és szemeikkel nem láttak” (Mt 13,15). Végül pedig szinte teljesen elidegenedtek az Istentől, csak külsőleg látszottak hívőknek. A példázat szerint csak azokat nevezhetjük okos szüzeknek, akik folyamatosan – nem időszakosan (!) – kapcsolatban voltak a Szentlélekkel. Így váltak alkalmassá a késői esőben való részesedésre is, hogy ezáltal „bizonyosságul” hirdessék az evangéliumot a Jézus második eljövetele előtt élők számára (Mt 24,14).

„A példázatbeli okos szüzek lámpájukhoz tartalék olajat is hoztak. Lámpájuk lángja fényben égett a várakozás egész ideje alatt, és növelte a vőlegény tiszteletére gyújtott világosságot. A fény szétáradt a sötétben, és fokozta a világosságot, amely a vőlegény házához, a menyegzői ünnepséghez vezető útra irányult.

Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átforgalmazza annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat. De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művé-

ben nem lehet semmi ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítéséből Isten fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsövekbe, tovább folyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fénnel égjenek. Az ember is az állandóan reááradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és az Isten iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt. (...)

Minden léleknek kíválsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy minden keresztényt lelki légkör – világosságot és békességet árasztó légkör – vegyen körül. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyosságot tegyünk a menny öröméről.

A menny szeretetének közvetítésével mutatjuk meg, hogy Isten Lelke bennünk lakik. A menny gazdagsága odaszentelt emberi eszközök által eljut másokhoz. (...) Akinek szívében Krisztus az Úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejj.)

Végül az okos szüzek jutalma, hogy együtt örülhettek a házaspár egybekelésének. Ezen a boldog, örömteli alkalmon ott lehettek, és mint a vőlegény és a menyasszony barátai, ők világothatták meg az utat a násznép számára. Az éjféli kiáltáskor (lásd Jel 13,15–18; 18,1) az okos szüzek kellő tartalék olajjal rendelkeztek, míg a másik csoportnál addigra kifogyott az olaj lámpásukból.

5 Hogyan jellemzi Jézus a juhok és kecskék példázatában a kecskék által jelképezett csoportot? Miért részesülnek a legsúlyosabb ítéletben?

- „Mikor eljön az Emberfia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, s elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. (...) Akkor szól majd a bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készítettett. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjúhoztam, és nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel engem, beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény vagy mezítelen, beteg vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtétek meg. És ezek elmennek majd az örök gyötrelmre, az igazak pedig az örök életre.” (Mt 25,32–46)

Jézus olyan egyértelműen tudja szétválasztani majd az ítéletben az üdvözülendőket az üdvösségre alkalmatlanoktól, mint ahogy a kecskéket a juhoktól meg lehet különböztetni. Az alkalmasság mércéje itt sem a hitvallás, illetve az elméletben elfogadott igazságok ismerete lesz, hanem a hit cselekedetei: „a cselekedetek, minden titkos dologgal együtt” (Préd 12,16).

A „kecskék” valójában nem tettek rosszat. De a jót sem tették! A végidőben nagy világosságban részesülők nem azért veszítik el üdvösségüket, mert valami nagyon rosszat, illetve rosszul tettek, hanem „csak” a jót nem tették folyamatosan, önmagukról teljesen megfeledkezve! „Aki azért tudna jót cselekedni és nem cselekszi, bűne az annak.” (Jak 4,17) Akik miközben látták, felismerték a körülöttük élők nagy ínségét és elmentek a szükségben lévők mellett, nem lehetnek részesei az örök életnek. Sőt a legsúlyosabb ítéletben lesz részük: Sátán és angyalai sorsában kell osztozniuk! („Az örök tűz, az örök gyötrelém” természetesen nem egy örökké tartó pokolban való szenvedést jelent. A tűzbevetés, „az elégés” a teljes és végleges megsemmisülés jelképeként szerepel az egész Bibliában: „olyanok lesznek, mintha nem is lettek volna” – Abd 1,16)

„Krisztus bal keze felől azok állnak, akik mellőzték őt, akik nem vettek róla tudomást, amikor a szegények és a szenvedők alakjában állt meg előttük, és akik nincsenek tudatában bűneiknek. Sátán megvakította őket. Nem vették észre, hogy mivel tartoznak testvérüknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, és nem törődtek mások nyomorúságaival. Isten a gazdagoknak azért adott gazdagságot, vagyont, hogy megsegítsék és megvigasztalhassák az ő szenvedő gyermekeit. Ezek azonban nagyon közömbösek embertársaik hiányai iránt. Szegény testvéreik feletteseinek érzik magukat. Nem képzelik magukat bele a szegény emberek helyzetébe. Nem értik meg a szegények kísértéseit és küzdelmeit. Az irgalmasság kihal a szívükből. Fényűző lakásokban és ragyogóan feldíszített templomokban zárkóznak el a gazdagok a szegényektől. Azokat az eszközö-

ket, amelyeket Isten azért adott nekik, hogy áldássá tegyék a szűkölködők számára, arra használták fel, hogy segítségükkel saját büszkeségüket és önzésüket elégítsék ki. A szegényeket naponként megfosztják attól az oktatástól, amely által meg kellene ismerniük Isten gyengéd irgalmasságának a tetteit. Isten ugyanis bőségesen gondoskodott arról, hogy megvigasztalódhassanak az életszükségleti cikkekhez való hozzájutás útján. Arra kényszerülnek, hogy állandóan érezzék beszűkített életük kellemetlen szegénységét. Gyakran kísértésbe esnek, hogy irigyek, féltékenyek legyenek, és tele legyenek gonosz feltételezésekkel. Azok, akik maguk még nem hordozták el a szükség nyomasztó terhét, nagyon gyakran megvető módon kezelik a szegényeket, éreztetve velük, hogy úgy tekintenek rájuk, mint nekik kiszolgáltatót, értéktelen emberekre.

Krisztus azonban mindezt látja és azt mondja: én voltam az, aki éhes és szomjas voltam. Én voltam az, aki jövevény voltam. Én voltam az, aki beteg voltam. Én voltam az, aki börtönben voltam. Igen, én voltam. Miközben ti dőzsöltetek bőségesen megterített asztalaitok mellett, én éheztem a nyomortanyán vagy egy elhagyott üres utcán. Miközben ti jól éreztétek magatokat fényűzően berendezett lakásaitokban, számomra nem volt hely, ahol alvásra hajthattam volna le a fejemet. Miközben ti dugig tömtétek ruhásszekrényeteket drága és divatos öltözékekkel, én rongyokban jártam és nyomorogtam. Miközben ti hajszoaltatok az élvezeteket, gyönyöröket és szórakozásokat, én börtönben sorvadtam.

Amikor szűkmarkúan szétosztjuk a kolduskenyeret az éhező szegények között, amikor odaadjuk lehordott, elkoptatott ruhadarabjainkat a szegényeknek, hogy próbálják megvédeni testüket a csipős hidegtől, vajon eszünkbe jut-e, hogy a dicsőség Urának adtunk? Jézus azt mondja nekünk, életetek minden napján közel voltam hozzátok e megnyomorítottak alakjában, de ti nem kerestetek engem. Ti nem akartatok közösségbe kerülni velem. Ezért most én sem ismerlek titeket. (...)

Mivel ezt a munkát nagyon sokszor figyelmen kívül hagyják, azért nagyon sok fiatal tanítványa Krisztusnak sohasem jut túl a keresztény tapasztalat ábécéjén. Azt a világosságot, azt a tüzet, amely saját szívükben izzott fel, amikor Jézus így szólt hozzájuk: »Megbocsáttattak néked a te bűneid« (Mt 9,2; Lk 7,48), csak akkor tarthatják meg égő tűznek, ha megsegítik a szükségben lévőket. Azt a nyugtalan energiát, amely nagyon gyakran a veszedelem forrása a fiatalok életében, úgy irányíthatjuk, hogy azon át az áldás bővizű patakként folyjon oda, ahol éppen szükség van rá. Önmagunkról csak akkor tudunk elfeledkezni, ha komoly munkával mások javára kezdünk el tenni valamit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Legkisebb atyámfiai c. fejl.)

6 Miért részesülhetnek a juhok által jelképezett hívők az örök életben? Miért dicséri és jutalmazza meg őket Jézus?

- „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett, a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem. Meztelen voltam, és megruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd neki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjaztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felevén a király, azt mondja majd nekik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg.” (Mt 25,35–40)
- „Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” (Jak 2,22)

Jézus a példázat szerint ezt a fajta gyakorlati, cselekvő hitet állítja a végidőben élő hívők elé az üdvösség kívánalmaként. Csak két lehetőség közül választhatunk. Vagy „Atyja áldottainak” nevezhet bennünket az Ő eljövetelekor, vagy az ördögök sorsára juttathat. Harmadik út nem létezik! Az „örök tűzbe vetés” jelképes megfogalmazásban a teljes és végleges megsemmisülést jelenti. Vagy eljutunk a „szeretet által munkálkodó hitre” (Gal 5,6), vagy elveszünk. Harmadik út nem létezik! Vizsgáljuk meg ennek tükrében hitünk állapotát.

„Ezek között, akiket Krisztus így dicsért, lesznek azonban olyanok is, akik egyáltalán nem tudtak arról, hogy bármiféle szolgálatot tettek volna neki. Elképedt tudatlanságukra Krisztus ezt válaszolja: »Amennyiben megcselekedtétek eggyel ez én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg.« (Mt 25,40) Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották, ápolták az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek azok számára, akik körülöttük élnek. A pogányok között vannak olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez a világosság még nem jutott el valamiféle emberi közbenjárás, segítség útján. Nos, ezek mégsem pusztulnak el. Bár Isten írott törvényét nem ismerik, de hangját már hallották, amikor szól hozzájuk a természetben, és így tették meg azt, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette szívüket, és felismerték, hogy Isten saját gyermekeinek ismerte el őket. (...)

A népek és a pogányok közül a legmegalázottabbak megnyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az

Üdvözítő ajkáról ezeket a szavakat hallják fülükbe csendülni: »Amennyiben megcselekedtétek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg.« (Mt 25,40) (...) Krisztus szeretete nem korlátozódik az emberek egy bizonyos osztályára, csoportjára. Krisztus az emberi nemzetség minden egyes gyermekével azonosítja magát. (...) Krisztus tagjává lett a földi családnak. Krisztus az embernek Fia, és így testvére Ádám minden egyes fiának és leányának. Követőinek nem szabad elkülönítettnek érezniük magukat a körülöttük lévő pusztuló világtól. Részei ők az emberiség nagy és népes családjának. A menny és a föld Ura úgy tekint rájuk, mint akik éppen úgy testvérei a bűnösöknek, mint a szenteknek. Krisztus szeretete egyaránt körülöleli az elesetteket, az eltévedteket és a bűnösöket. A kedvesség minden tettét, amellyel egy elesett lelket felemelünk, irgalmasságunk minden cselekedetét Krisztus úgy fogadja el, mintha azt érte hajtottuk volna végre...» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Legkisebb atyámfiái c. fej.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

A vízözön előtti világ mint előkép

*Mire tanítanak a vízözön előtti
nemzedékről szóló igei feljegyzések?*

1 Milyen kijelentések alapján tekinthetjük a vízözön előtti állapotokat a Krisztus visszajövele előtti állapotok előképének?

- „Amiképpen a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az Emberfiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mindama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta, akképpen lesz az Emberfiának eljövetele is.” (Mt 24,37–39)
- „Miként Noé napjaiban lett, úgy lesz az Emberfiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek mindama napig, amelyen Noé a bárkába bement, és eljött az özönvíz, és mindenkit elvesztett.” (Lk 17,26–27)

.....

.....

Jézus idézett kijelentése jelentőségteljes, mert élesen ellene mond az ezeréves földi békebirodalom hamis reménységének,

amely pedig ma is igen elterjedt a keresztény világban. Már William Miller is küzdött ezzel a hamis várakozással. Ma modernebb köntösben, de továbbra is él ez a téves elképzelés. A nemrégiben elhunyt neves protestáns teológustól származik az alábbi kijelentés:

„Ha a Lélek vezérel bennünket, akkor nem olyan uralomban reménykedünk, amely majd egyszer valamikor eljön, hanem azért könyörgünk, hogy Isten országa épüljön bele e föld uralmi rendszereibe.” (Jörg Zink: *Egyetemes egyház, de mikor?*, Bp., Kálvin Kiadó, 2003, 182. o.)

A földi Isten országa megvalósításának a programját tartalmazza XVI. Benedek pápa *Caritas in veritate* kezdetű enciklikája is, amely 2009-ben jelent meg (Szent István Társulat, 2009). Azt állítja, hogy lehetséges a közeljövőben olyan társadalmat felépíteni, amelyben megvalósul „az erkölcsi rendnek megfelelő társadalmi rend”, amelyben a szeretet fog uralkodni igazságban (92. o.).

Ellen G. White így írt erről a törekvéstről már 1888-ban:

„Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség látszatát a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő, régóta várt millennium nagyszerű mozgalmának a kezdetét látják.” (*Korszakok nyomában, A közelgő küzdelem c. fejelet.*)

„Az Üdvözítő nem egy ideiglenes, ezeréves, földön megvalósuló birodalomról beszél itt. (...) Nem, Jézus Krisztus azt mondja nekünk, hogy ami Noé napjaiban volt, úgy lesz majd akkor is, mikor az Emberfia ismét eljön. A vízözön előtti korszak lakosai (...) saját szentségtelen elképzelésüket és erkölcstelen elgondolásukat követték. A világ ma is ugyanezt az utat járja. (...) Annak az időnek a megsokasodó gonoszsága tükröződik a mi nemzedékünkben is.” (*Jézus élete, Az Olajfák hegyén c. fejelet.*)

2 Milyen szellemi képességgel rendelkeztek a vízözön előtt élő emberek, milyen volt civilizációjuk fejlettsége?

- **„Az óriások voltak a földön abban az időben. (...) Ezek ama hatalmasok, akik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.”** (1Móz 6,4)
- **„Az ősvilág ősvényét követed-e, amelyen az álnok emberek jártak? (...) [Isten] pedig megtöltötte házaikat jóval.”** (Jób 22,15.18)

.....

.....

„A művészet és az emberi találékonyság annál jelentősebb találmányai veszttek el az özönvízben, mint amilyet ma ismer a világ. Az elpusztult művészet több volt, mint amellyel mi dicsekszünk. (...) Ha az emberek tudnák, hogy milyen nagy mennyiségű tudomány veszett el világunk számára, nem beszélnének olyan folyékonyan sötét korokról.” (Ellen G. White, 24. levél, 1899; „*A Te Igéd igazság*”, 8. o.)

„Szellemi képesség terén a mai emberek nem foghatók őseikhez. Több tudás veszett el, mint amivel a jelen nemzedék rendelkezik. (...) A hosszú életű emberek ép testben, ép értelemmel rendelkeztek. Olyan nagy volt szellemi és testi erejük, hogy a jelen elgyengült nemzedék össze sem hasonlítható velük. Csaknem ezer évük volt a tanulásra.” (Ellen G. White: *Spiritual gifts*, IV. köt., 154–156. o.)

„Ha napjaink híres tudósait összehasonlítanánk a vízözön előtti időszak férfijaival, messze elmaradnának a régiek mögött. (...) Vannak napjainkban férfiak, akik huszadik évuiktól egészen ötvenéves korukig tudományos kutatásokat folytatnak, a világ pedig csodálja teljesítményüket. Azonban milyen

csekélyek eredményeik azokéhoz képest, akiknek szellemi testi erőik évszázadokon át fejlődhettek. (...) A vízözön előttieknek nem voltak még könyveik, írott feljegyzéseik, azonban hatalmas szellemi és testi erejük mellett olyan emlékezőtehetségük volt, amely képessé tette őket arra, hogy mindazt, amit hallottak, megértsék és emlékezetükben tartsák, sőt, hogy tudásukat utódaiknak hiánytalanul továbbadják. Évszázadokon át élt hét nemzetiség ugyanazon időben a földön, így megvolt a lehetőségük arra, hogy mindent megtárgyaljanak, hogy mindannyian hasznosítsák a többiek tudását és tapasztalatát. (...)

A föld Isten gondviselése folytán még mindig szép volt, és gazdagon hozta termését. (...) A tágas, kertszerű síkságok zöldelltek, és ezernyi virág árasztotta illatát. A föld bőségesen ontotta változatos gyümölcsseit. A fák méretükben, szépségükben és arányosságukban messze felülmúlták a napjainkban láthatókat. Faanyaguk finom rostú volt, keménységük pedig mint a köveké, melyektől tartósságban is alig maradtak el. Az arany, ezüst és drágakő tömegével hevert mindenfelé.” (Elen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Séth és Énok, Az özönvíz c. feje.)

3 Mi jellemezte azonban a vízözön előtt élők erkölcsi magatartását, ami előképe a Jézus visszajövele előtti világ erkölcsi állapotának?

- „Látta az Úr, hogy megsokasodott az ember gonoszsága a földön, hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. (...) A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással. (...) Minden test megrontotta útját a földön. (...) Mondta azért Isten: Minden test vége elérkezett előttem, mivel a föld erőszakoskodással telt meg általuk. Imé elvesztem őket a földdel egybe.” (1Móz 6,5.11–13)
- Vö. Mt 24,12: „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

- Vö. 2Tim 3,1–4: **„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleiük iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.”**

„Sohasem volt vagy lesz olyan korszak, amikor az erkölcsi sötétség annyira sűrű lesz, mint amikor Énok feddhetetlen, igaz életét élte.” (Ellen G. White, 1943. kézirat, „A Te Igéd igazság”, 7. o.)

„Az emberek gonoszsága nyílt és vakmerő volt, az igazságot, a jogot porba tiporták, az elnyomottak kiáltása pedig az égig hatolt. (...) Sem a házasságot, sem a tulajdonjogot nem tisztelték, aki megkívánta felebarátja feleségét vagy birtokát, erővel megszerezte, és az emberek gyönyörködtek az erőszakos tettekben. Élvezettel oltották ki az áldozatok életét, a húseleket fogyasztása pedig még kegyetlenebbé és vérszomjasabbá tette őket, míg végül oda jutottak, hogy az emberi étellel is döbbenetes közönnyel bántak.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Az özönvíz c. feje.)

„Ugyanazok a bűnök, amelyek kihívták Isten haragját az özönvíz előtti világra, ma is megtalálhatók. (...) A mai nemzedék nagyfokú világiassága utolérte a vízözön előttiét. (...) Az emberek gátlástalanul elégitik ki vágyaikat. (...) Az emberek csak azért élnek, hogy érzéseiket gyönyörködtessék, csak ezért a világért, egyedül a földi életért. Szertelenség, pazarlás jellemzi a társadalom minden osztályát. (...) Akik gyorsan akarnak meggazdagodni, az igazságot és jogot elferdítik, a

szegényeket elnyomják, még mindig adják és veszik a rab-szolgákat, emberek lelkeit. Csalás, vesztegetés és lopás, megtorlatlanul uralkodik alsóbb és felsőbb körökben egyaránt. Az újságok gyilkosságok és büntények híreivel vannak tele, melyeket olyan hidegvérrel és értelmetlenül követnek el, mintha már minden érzés kihalt volna az emberekből. (...) Az a kép, amelyet a Szentírás az özönvíz előtti emberiségről nyújt, nagyon jól mutatja azt az állapotot, amely felé a mai társadalom rohan.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. fejj.)

4 Mi okozott ilyen súlyos erkölcsi romlást a vízözön előtti világban?

- „Történt pedig, hogy az emberek sokasodni kezdtek a föld színén, és leányaik születtek. Látták az Isten fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vettek maguknak feleségeket mindazok közül, akiket megkedveltek.” (1Móz 6,1–2)
- Vö. 1Móz 4,16.26: „Elment Káin az Úr színe elől, és letelepedett Nód földén, Édentől keletre. (...) Séthnek is született fia, és nevezte annak nevét Énoknak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úr nevét.”

„Miután elhangzott Isten átka, Káin elhagyta az apai házat. (...) Ami a pusztán földi és anyagi haladást illeti, utódai igen hamar kitüntették magukat. Azonban nem törődtek Istennel, és szembehelyezkedtek az embert érintő szándékaival. A gyilkosság bűnét, amelyet először Káin követett el, Lámek, az ötödik nemzedékbeli leszármazott, a többnejűséggel is tetézte. (...) Séth utódai [viszont] (...) »idegeneknek és vándoroknak« tekintették magukat a földön, »jobb után vágyódtak, tudniil-

lik mennyei után» (Zsid 11,13–16). Az emberek sokasodásával a két osztály közötti különbség egyre feltűnőbbé vált. Az egyik oldal nyíltan megvallotta Isten iránti hűségét, míg a másik megvetette Istent és engedetlen volt iránta.

Egy ideig a két csoport elkülönülten élt, Káin leszármazottai, miután első lakóhelyükről elszéledtek, azokon a síkságokon és völgyekben telepedtek le, ahol Séth gyermekei laktak. Az utóbbiak, hogy a fertőző befolyás elől elmeneküljenek, visszavonultak a hegyekbe, ott találtak otthonra. Ameddig ez az elkülönülés tartott, Séth utódai tisztán őrizték Isten tiszteletét. Azonban az idő múlásával felbátorodtak és összevegyültek a völgy lakóival. Ez a társulás a legrosszabb következményeket vonta maga után. (...) Mivel a romlottak közé vegyültek, lelkületben és tettekben hozzájuk váltak hasonlóvá. Semmibe vették a hetedik parancsolat korlátozását, és »vettek maguknak feleségeket mindazok közül, akiket megkedveltek«. Séth gyermekei is Káin útját járták, csakis világi jólétükkel, élvezeteikkel törődtek, Isten parancsolatait viszont elhanyagolták. (...) A bűn úgy terjedt a földön, mint a halálos lepra.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Séth és Énok c. fej.)

5 Miben rejlett ennek az elfajulásnak a végső oka? Hogyan viszonyultak Istenhez, ami szintén előképe annak, ahogyan a végidő emberisége viszonyul Istenhez?

- „Ezt mondták Istennek: Távozzál el tőlünk! (...) Az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem!” (Jób 22,17–18)
- „Ezekről is prófétált Énok, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenki felett, és feddőzzék mindazok ellen, akik istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért, melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök őellene szóltak.” (Júd 14–15)

- Vö. 2Pt 3,3–7: „**Tudván először azt, hogy az utolsó időben gúnyolódók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és a föld vízből és víz által állt elő Isten szavára, amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett. A mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.**”

.....

.....

„Ez a korszak [a vízözön előtti világ] távolról sem a vallási sötétség időszaka volt. Ellenkezőleg, a nagy világosságé. Az egész világnak alkalma volt arra, hogy Ádámtól kapjon oktatást. (...) Ádám közel ezer évig élt az emberek között. (...) Gyermekének és unokáinak egészen a kilencedik nemzedékgig felidézte az ember paradicsombeli szent és boldog állapotát, elismételte bukása történetét, beszélt nekik szenvedéseiről, melyek által Isten megtanította őt arra, mennyire fontos pontosan megtartani az Úr törvényét. (...) Sajnos csak kevesen szívlelték meg szavait. (...) Némán tanúskodott Isten igazsága mellett az Éden is, amely még hosszú évszázadokon át közöttük maradt. A paradicsom kapujánál, melyet kerubok őriztek, Isten dicsősége nyilvánkozott meg. (...)

[A vízözön előtti emberek] jobban szerették az ajándékokat, mint az Adományozót. (...) Mivel Istent nem akarták emlékeztükben megtartani, létezését hamarosan tagadni kezdték. A természetet imádták a természet Istene helyett. Az emberi észet dicsőítették, önkezüik munkáját imádták, gyermekeiket pedig arra tanították, hogy boruljanak le a faragott képek előtt. (...) A bálványok imádói istenségeiket emberi tulajdonságukkal és

szenvedélyükkel ruházták fel, így jellemeszményük a bűnös emberéhez alacsonyodott le. (...) Az özönvíz előtti világ azzal érvelt, hogy a természet törvényei évszázadok óta változatlanok. Az évszakok szabályszerű rendben követték egymást. Addig még soha nem esett eső, a földet pára és harmat nedvesítette meg. A folyók sohasem léptek ki medrükből. (...) Azt gondolták, akár napjainkban is sokan, hogy a természet felette áll a természet Istenének, és törvényei annyira megalapozottak, hogy azokon még Isten sem változtathat. (...) Isten üzenete iránti megvetésüket azzal mutatták ki, hogy ugyanúgy éltek, mint azelőtt. Folytatták dőzsölésüket, terveket szőttek a jövőben elérendő nyereségekről, és csak azért is még messzebbre mentek el a gonoszságban. (...)

A bárka elkészült. (...) És mindenfelé állat tűnt fel, s a hegyekből, az erdőségekből levonulva nyugodtan a bárka felé tartottak. A szél zúgásához hasonló zajt is hallottak, mert minden irányból madarak sereglettek oda, szinte elhomályosítva az eget, és a legnagyobb rendben a bárka felé repültek. Az állatok engedelmeskedtek Isten parancsának, miközben az emberek engedetlenek maradtak. (...) Az embereket a mennyei világosság állandó visszautasítása annyira megkeményítette, hogy még ez az esemény is csak pillanatokig hatott rájuk.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sét és Énok; Az özönvíz c. feje)

6 Kik voltak Isten tanúságtevői, akiknek a figyelmeztetését azonban mellőzték? Egészen csekély eredménye lesz vajon Krisztus tanúságtevői fáradozásának is Jézus eljövetele előtt?

- **„Énok Istennel járt, minekutánna Metuséláht nemzette, háromszáz esztendeig. (...) És lett Énok egész életének ideje háromszázhatvanöt esztendő. Mivel Énok Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette.” (1Móz 5,22–24)**

- „Noének pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfi volt a kortársai között. Istennel járt Noé. (...) Mondta az Úr Noének: Menj be te és egész házadnépe a bárkába, mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 6,9; 7,1)
- „Ha [Isten] a régi világnak nem kedvezett, de Noét az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte...” (2Pt 2,5)
- „Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből, ágazatból, népből és nyelvből a királyiszék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaágakkal. (...) Akkor (...) egy a vének közül, mondta nekem: Ezek, akik a fehér ruhába vannak öltözve, kik és honnét jöttek? Mondtam neki: Uram, te tudod. Ő mondta nekem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, megfehérítették ruhájukat a Bárány vérében.” (Jel 7,9.13–14)

.....

.....

A Jelenések könyve 7. fejezetéből idézett igeszakaszban a „minden nemzet, ágazat, nép és nyelv” kifejezéssel találkozunk. Hol található a Szentírásban még ugyanez a kifejezés? Egyértelmű választ kapott-e János apostol arra a kérdésre, hogy kiket látott mint fehér ruhába öltözött megszámlálhatatlan sokaságot? Hol találkozzunk még a Szentírásban a „nagy nyomorúság” kifejezéssel?

„Az uralkodó romlottság ellenére is volt a szent férfiaknak olyan nemzettsége, akiket az Istennel való közösség felemelt, nemesbített, és úgy éltek, mintha a menny társaságában lennének. (...) A Szentírás a legkiválóbbak közül is csak néhányat említ meg, azonban minden korban voltak Istennek hű tanúi, őszinte imádói. (...) Énok nagy tudású férfi volt, Isten különleges kinyilatkoztatásokkal tüntette ki. (...) Az igazság prédikátora lett, azáltal, hogy hirdette az embereknek mindazt, amit

Isten kijelentett neki. (...) Istenfélő kortársai felkeresték, hogy hallgassák tanításait és vele együtt imádkozzanak. (...) Munkája nem korlátozódott csupán Séth leszármazottaira. Bátran megróttá a bűnt. Egyesek megszívlelték a figyelmeztetést és szakítottak bűneikkel, a tömegek ellenben gúnyolódtak az ünnepélyes üzeneten, és annál arcátlanabban jártak gonosz útjaikat. Isten szolgálai hasonló üzenetet kell hogy hirdessenek az utolsó napokban, és ezt is hitetlenkedés és gúny fogadja majd. Az özönvíz előtti világ elvetette annak üzenetét, aki Istennel járt. Így veszi könnyen az utolsó nemzedék is az Úr követi-
nek figyelmeztetését. (...)

Énok olyan bensőséges közösségben élt Istennel, hogy nem válhatott a halál martalékává. Istenfélő jelleme annak az élet-szentségnek az előképe, amelyre mindazoknak el kell jutniuk, akik »áron vétetnek meg a földről« (Jel 14,3). (...) Isten népe Énokhoz hasonlóan a szív tisztaságára és az Isten akaratával való összhangra fog törekedni, míg végül átalakulnak Krisztus képmására. (...) Énok példáját követve az Úr második eljövete-
lére figyelmeztetik a világot, és az ítéletre, amely a törvényszeg-
őkre vár. (...)

Miközben Noé hirdette a világnak a figyelmeztető üzenetet, őszinteségéről cselekedetei tanúskodtak. (...) Minden vagyónát a bárka építésére fordította. (...) Az akkori nemzedék értelmét azonban annyira elhomályosította a mennyei világosság elutasítása, hogy Noé figyelmeztetéseit csalásnak hitték. (...) Noé azonban sziklaként állta a vihart. A megvetés és gúnyolódás közepette kitűnt szent életével, rendíthetetlen hitével. (...) Százhusz éven át figyelmeztette nemzedékét azokra az eseményekre, amelyek bekövetkezése emberi megítélés szerint teljességgel lehetetlennek tűnt.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Séth és Énok; Az özönvíz c. fejj.)

„Noé 120 évig hirdette figyelmeztető üzenetét az özönvíz előtti világnak, de csak kevesen tértek meg. A bárka építésén

alkalmazott ácsok közül némelyek hittek, de elhunytak az özönvíz előtt, Noé többi megtérítettje pedig visszatért a világba.” (Ellen G. White, 65. kézirat, 1906; „*A Te Igéd igazság*”, 7. o.)

Hasonlóképpen lesz Jézus visszajövele előtt is:

„Miközben Isten szolgálói hirdetik az üzenetet, hogy minden dolog vége elközelt, a világot a szórakozások és az élvezetek hajszolása köti le. Az állandó izgalmak Isten iránti közönyhöz vezetnek, és megakadályozzák, hogy az emberekre hatással legyen az igazság, ami megmenthetné őket az eljövendő pusztulástól.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. fejelet)

Mindazonáltal a végső nagy evangéliumhirdetésnek gazdagabb eredménye lesz, mint Noé ige hirdetői fáradozásának, amint erre a Jelenések könyve 7. fejezetéből idézett igeszakasz is utal. (Azonosításukhoz lásd még Jelenések könyve 7. fejezetében a 16. verset.) A Szentírásban másutt is olvasunk arról, hogy a végső evangéliumhirdetésnek milyen csodálatos eredménye lesz: Ésa 2,2–3; 60,1–5.22. Milyen nagy a kiváltságunk a vízözön előtti világ hűségese tanúságtevőjéhez képest! Bárcsak az életszentségünk és megingathatatlanságunk is az övékéhez lenne hasonló! A Szentírás tanúságtétele szerint ezt a szintet kell mindenképpen elérnünk ahhoz, hogy megmenekülhessünk és másokat is megmenthessünk.

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Mire tanítanak Jeremiás próféta küzdelsei és tapasztalatai?

*Jeruzsálem i. e. 6. századi pusztulása
mint előkép*

Jeremiás próféta küzdelseit azért időszerű tanulmányoznunk, mert Júda és Jeruzsálem lelki hanyatlása és pusztulása az i. e. 6. században mintegy előképe a végidő hitehagyásának és az egész Földet sújtó istenítéletnek. Ezt alátámasztja a könyv hangsúlyos kijelentése: „Az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét.” (Jer 23,20) Ragadjuk meg az ígéretet ebben az igében: megérthetjük a legfontosabbakat a végidő válságára vonatkozóan! Tanulmányozzuk Jeremiás könyvét, a próféta küzdelseit és tapasztalatait a napjainkban zajló, illetve még előttünk álló események mélyebb összefüggései megértésének reményében!

1 Jeremiás korában példátlan támadás érte Isten Beszédét. Milyen rejtettebb, de éppolyan valóságos támadások érik napjainkban is a Bibliát? Mit tehetünk ezek ellenében, a bibliai tanítások védelmében?

- „Elküldte a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet, azért elhozta azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasta azt Jéhudi a király hallatára és mindama főemberek hallatára, akik a király előtt álltak. A király pedig a téli házban ült a ki-

lencedik hónapban, és a tűz égett előtte. Mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvasott, elmetélte azt az írástudó késé-
vel, és a tűzbe hajította, amely a tűzhelyen volt, mígnem az
egész könyv megégett a tűzben, amely a tűzhelyen volt.” (Jer
36,21–23)

- Vö. 2Tim 4,3–4: „Lesz idő, mikor az egészséges tudományt el
nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek
maguknak tanítókat, mert visket a fülük, és az igazságtól el-
fordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”

.....
.....
.....

Jójákim király (i. e. 608–597) nem akarta hallani a számára oly
kellemetlen igazságot, Isten Beszédét azonban nem semmisíthette
meg. Isten kibővítve újrairatta a prófétával a feddő üzenetet (Jer
36,27–32). A Biblia története folyamán emberi törekvések soha
nem akadályozhatták meg az Isten akaratából létrejött és az ő üze-
netét hordozó igazságok fennmaradását és terjedését (Ésa 34,16).
Az egyik korai reformátor találó szavai szerint „a Biblia olyan ül-
lő, amely már sok kalapácsot elkoptatott”.

Pál apostol a végső időkre előretékelve ugyanezt az igazsággal
ellenkező lelkületet látta megnyilvánulni. Az önmegtagadásra, az
önmagunkkal, a saját önzésünkkel való szembefordulásra felszólí-
tó isteni üzenetet a megtéretlen emberi szív soha „el nem szenved-
di”. Az apostol tanácsa mégis egyértelmű és határozott: „Hirdesd
az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buz-
díts teljes béketűréssel és tanítással!” (2Tim 4,2)

„A Bibliához mindenki hozzáférhet, de kevesen fogadják el
igazán életük útmutatójának. Aggasztó mértékben eluralko-
dott a hitetlenség, de nemcsak a világban, hanem az egyhá-

zakban is. Sokan olyan tanításokat is megtagadnak, amelyek a keresztény hit oszlopai. Az állítólagos kereszténység nagy hányada részben vagy teljesen elveti azt, amit az ihletett írók a teremtés nagy tényéről, az ember teremtéséről, az engesztelésről és Isten törvényének örökérvényűségéről mondanak. Emberek ezrei, akik bölcsességükkel és függetlenségükkel kérkednek, a gyengeség tanújelének tartják a Bibliába vetett feltétlen hitet; a Szentírás bírálatát, és legfontosabb igazságainak elspiritualizálását és elsekélyesítését pedig a nagy tehetőség és műveltség bizonyítékának vélik. (...)

De mi lehet az oka az elharapódzott hitetlenségnek, Isten törvénye elvetésének, és az ebből következő romlottságnak a vallásszabadság korában, amikor az evangélium teljes fénynyel ragyog? Most, hogy Sátán már nem tarthatja a Szentírás elrejtésével uralma alatt a világot, más eszközökhöz nyúl, hogy célját elérje. A Bibliába vetett hit romba döntése éppúgy Sátán célját szolgálja, mint magának a Bibliának a megsemmisítése. Ha Sátán el tudja hitetni az emberrel, hogy Isten törvényét nem kötelező megtartani, éppúgy ráveszi a törvényszegésre, mintha az ember egyáltalán nem ismerné előírásait. Most is, mint az előbbi korokban, Sátán felhasználja az egyházakat szándékai előmozdítására. Korunk vallásos szervezetei hallani sem akarnak a világos, de népszerűtlen bibliai igazságokról, és a megdöntésükre kigondolt magyarázataikkal és nézeteikkel elhintik a szkepticizmus magvait. (...)

Pál apostol a végső idő felé tekintve kijelentette: »Lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik.« (2Tim 4,3) Ez az idő már itt van. A tömegeknek nem kell a Biblia igazsága, mert keresztezi bűnös, világot szerető szívük vágyait, Sátán pedig gondoskodik a nekik tetsző tévedésekről.

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A közelgő küzdelem; A Szentírás védőbástya c. fejj.)

2 Milyen súlyos tévedés jelent meg Isten népe körében Jeremiás próféta szolgálata idején, amely napjainkban különösen aktuálissá vált? Mi az, amit ezzel kapcsolatban mindenkinek meg kell érteni Jeremiás világos érvelése szerint?

- „Az a beszéd, amelyet az Úr szólt Jeremiásnak, mondván: Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, akik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti útjaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert csak ha valóban megjobbitjátok a ti útjaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között; ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, amelyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.” (Jer 7,1–7)

Az idézett igeszakasz mellett emlékezhetünk arra is, hogy Jézus Jeremiás prófétát idézve tett bizonyosságot kortársainak arról, hogy bármilyen diszes és tökéletes is a jeruzsálemi templom a benne folyó szertartásokkal együtt, ez önmagában egyáltalán nem biztosítja Isten közöttük lakozását. Ha ők azt látrok barlangjává teszik a bűneikkel, akkor nem lesz Isten lakhelye (Jer 7,11 vö. Mt 21,13; 2Móz 25,8). Ma is sokak számára kísértést jelenthet, hogy névben, szervezetben, történelmi jogfolytonosságban, tehát külső dolgokban bizakodjanak. Ezáltal valójában felcserélik az általuk sokat hangoztatott *sola Scriptura* („egyedül az Írás”) elvet a *sola ecclesia* („egyedül az egyház”) elvvel. Megszívlelendők azonban a következő gondolatok:

„A kutatás és a lelkiismeret szabadságát csakis a *sola Scriptura* elv fenntartása tudja biztosítani bármely keresztény közösségben. A *sola ecclesia* elv tekintélyelvű vezetést von maga után az egyházban, és a feltétlen engedelmesség kötelezettsége alá veti a hívőket. Az igekutatás és az igehirdetés szabadságát is korlátozza, ha a *sola ecclesia* elv az egység biztosítója, mert az egység megbontásának minősül minden olyan gondolat képviselése, amely eltér az egyházi vezetés és tekintély által elfogadott tanítástól.

A *sola Scriptura* elvből viszont az következik, hogy szabad, sőt dicséretes az Ige kutatása, amint a Biblia is tanúskodik erről, amikor a béreai hívőkről állapítja meg Pál apostol: »Nemesebb lelkűek voltak, mint a thessalonikaiak, az Igét teljes készséggel fogadták, és napról napra kutatták az írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok.« (Ap csel 17,11 – az új protestáns fordítás szerint.) Ugyancsak következik a *sola Scriptura* elvből a lelkiismereti szabadság elve is: mindenki jogosult arra, sőt kötelessége is, hogy az Íráshoz, az igazság mércéjéhez képest megállapítsa bármely tanítás vagy gyakorlat hitelességét vagy hiteltelenségét. Ettől nem térítheti el az sem, ha akár apostol, akár »mennyből jövő angyal« mondana eltérőt (Gal 1,8–10).

A kereszténység tehát valóban válaszút előtt áll. Érdekes és bizonyos szempontból jelentősegteljes egybeesés, hogy a szóban forgó két elv közötti választás dilemmájának kihívásával nem sokkal az 1517-ben kezdődött reformáció fél évezredes évfordulója előtt találkoznak a keresztény közösségek és az egyes keresztények.” (Vankó Zsuzsanna: A „sola scriptura” vagy „sola ecclesia” dilemmája, *Sola Scriptura* folyóirat, 2014/1., 12. o.)

„Egy fa értékét nem a neve, hanem a gyümölcse határozza meg. Ha a gyümölcs értéktelen, a név nem mentheti meg a fát a pusztulástól. János kijelentette a zsidóknak, hogy Isten előtti helyzetüket jellemük és életük határozza meg. A hitvallás önmagában értéktelen, ha életük és jellemük nincs összhangban Isten törvényével, akkor ők nem az Isten népe.

(...) Az Ábrahám-tól való leszármazást nem a név vagy a rokonság foka bizonyította, hanem a jellem hasonlósága. Ugyanígy az apostoli jogfolytonosság sem az egyházi hatalom továbbadásán múlik, hanem a lelki rokonságon. Az apostoli lelkület, a hit az általuk tanított igazságban, és annak tanítása – ez az apostoli jogfolytonosság bizonyítéka. Ez teszi az embereket az evangélium első tanítóinak igazi leszármazottáivá.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kiáltó szó a pusztában; Az élet világossága c. fejj.)

3 Mérlegelhetjük-e az előttünk feltáruló bibliai igazságok, „a jelenvaló igazság” (2Pt 1,12) képviselőit a következőképpen? Milyen tanulsággal szolgál számunkra Jeremiás próféta tapasztalata e tekintetben?

- **„Rávettél, Uram, engem, és rávétettem, megragadtál engem, és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engem. Mert ahányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyalázatomban és csúfságomban lett nekem. Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok, de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. Mert hallom sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindazok is, akik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeztetnek, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta. De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim, és nem bírnak velem, igen megszégyenülnek, mert nem okosan cselekszenek: örökkévaló gyalázat lesz rajtuk és felejthetetlen.”** (Jer 20,7–11)
-
-

„A keresztény ember számára veszélyes dolog a lelkiismeretével el-
lentétesen szólni” – jelentette ki Luther a wormsi országgyűlés előtt,
konkrétan életveszélyes körülmények között (Ellen G. White: *A nagy
küzdelem/Korszakok nyomában*, Luther az országgyűlés előtt c. fejl.). Hozzáte-
hetjük ehhez, hogy nyilvánvalóan hallgatni is éppolyan veszélyes a
lelkiismeretre nézve, amikor Isten szavait kellene szólni mások lelki
érdekében. Isten más elhívott embereihez hasonlóan Jeremiás is meg-
vívta ezt a harcot, és Isten segítségével ő is győzelmet aratott.

„Jeremiás félénk és tartózkodó természetéből adódóan vá-
gyott a visszavonult élet békéjére és nyugalomára, ahol nem ta-
pasztalja szeretett népe megátalkodottságát. Összeszorult szív-
vel gyötrődött a bűn okozta rontás miatt. (...) Kegyetlen csúfo-
lódásokat kellett elviselnie. Érzékeny lelkét át- meg átjárták a
gúny nyilai. Azok szórták rá, akik semmibe vették tanításait és
azt, hogy felelősséget érez megtérésükért. (...) A lelkiismeretes
próféta azonban naponként erőt kapott mindezek elviselésére.”
(Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jeremiás c. fejl.)

„Az üldözés idején Isten szolgálóinak hite próbára lesz téve.
E követek híven fogják tolmácsolni a figyelmeztetést, csak Is-
tenre és Igéjére figyelve. Isten Lelke munkálkodik szívükben,
és szólásra készíteti őket. Szent lelkesedéstől fűtve, és a meny-
nyei sugallat kényszerére indulnak munkába. Nem mérlege-
lik, hogy az Úrtól rájuk bízott igék hirdetésének milyen követ-
kezményei lesznek. Nem törődnek földi érdekeikkel, és nem
igyekeznek megőrizni sem a hírnevüket, sem az életüket. De
egyesek a támadások és gyalázkodások pergőtüzében rémül-
ten kiáltják: »Ha előre láttuk volna szavaink következménye-
it, csöndben maradtunk volna.« Sátán akadályokat gördít út-
jukba. Kegyetlen kísértéseivel ostromolja őket, és ők úgy lát-
ják, hogy a munka, amelyre vállalkoztak, messze meghaladja
képességeiket. Féltő, hogy belebuknak. Elmúlt a lelkesedés,
amely fűtötte őket. Mégsem tudnak visszafordulni. Érezve te-

hetetlenségüket, a Mindenhatóhoz sietnek erőért. Ráébrednek arra, hogy nem a saját szavaikat szólták, hanem azét, aki megbízta őket, hogy az intést tolmácsolják. Isten szívébe helyezte az igazságot, és ők nem tudták elhallgatni.

Isten embereinek a múltban éppilyen próbái voltak. Wycliffe, Husz, Luther, Tyndale, Baxter, Wesley azt hirdette, hogy minden tanítást a Biblia mérlegére kell tenni. Kijelentették, hogy mindazt elvetik, amit a Biblia helytelenít. E reformátorokat kegyetlenül üldözték. De ők tovább hirdették az igazságot. Az egyház történelmének minden időszakát egy-egy különleges igazság kibontakozása jellemezte; mindig az, amire Isten népének éppen szüksége volt. Minden új igazság a gyűlölet és a támadások ellenére utat tört magának. Akik fényének áldásaiban részesültek, kísértésnek és próbának voltak kitéve. Az Úr a válságban különleges igazságot ad népének. Ki meri megtagadni hirdetését? Isten azt parancsolja szolgálóinak, hogy közöljék a kegyelem utolsó hívását a világgal. E szolgálók csak lelkük veszélyeztetésével hallgathatnak. Krisztus követői ne törődjenek a következményekkel! Teljesítsék kötelességüket, és a többit bízzák Istenre!" (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. feje.)

4 Kik állnak minden esetben a „jelenvaló igazsággal” történő szembehelyezkedés hátterében, és meddig mehet el az ellenkezésük?

- „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik nektek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívének látását szólják, nem az Úr szájából valót. Szüntelen ezt mondják azoknak, akik megvetnek engem: Azt mondta az Úr, békeségetek lesz nektek és mindenkinek, aki az ő szívének keménysége szerint jár; ezt mondták: Nem jön titekétek veszedelem!" (Jer 23,16–17)

- Vö. 1Thess 5,1: **„Amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekednek.”**
- **„Történt pedig, hogy amikor elvégezte Jeremiás a beszédet, amelyet az Úr parancsolt mind az egész néphez szólania, megragadták őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod! Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz. Összegyűlt az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában.”** (Jer 26,8–9)
- Vö. Mt 24,9–11: **„Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. Akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek.”**

.....

.....

A hamis próféták mindig az emberek szája íze szerint szólnak, a kívánságokat szolgálják ki, a népszerűséget keresve. Ezért jellemző rájuk, hogy békét hirdetnek ott, ahol Isten nem békét üzen. Bámulatos merészséggel hirdetnek rövid távra szóló, így gyorsan lelepleződő hazugságokat is (lásd Jer 28. feje.). De nem állnak meg ezen a ponton, hanem az igaz üzenet hirdetői ellen használják fel a befolyásukat, s nemcsak a népet, hanem a világi hatalom képviselőit is megnyerik az „ügyüknek”. Jézus kijelentése szerint a hamis próféták, vallási/lelki vezetők aktivitása, hitető tevékenysége és az igaz üzenetet képviselők elleni hadviselése meg fog ismétlődni az Ő visszajövetelét megelőző időszakban (Mt 24,9–11).

„Isten hatalmasan munkálkodik népéért, és Sátánnak is megengedi, hogy hasonlóan dolgozzék.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A nyitott és zárt ajtó c. feje.)

„A harmadik angyal üzenete hangozni fog. Amikor a legnagyobb erővel kell hirdetni, az Úr aláztatos eszközök által fog dolgozni, befolyásolva azok értelmét, akik szolgálatára szentelik magukat. A munkásokat inkább a Lélek fogja felkészíteni, mint az oktatási intézmények. A hit és ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalomság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. E súlyos figyelmeztetések felébresztik az embereket. Ezek figyelnek fel rájuk, akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot. Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, hogy igaz-e az, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák félelmüket és megnyugtassák felébresztett lelkiismeretüket. De mivel az embereket nem elégíti ki a puszta emberi tekintély, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan »szól az Úr«, a nagy tekintélyű papság, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbe vonása miatt haragra gerjedve az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik, és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. feje.)

5 Milyen különleges időszakra utal „Jákób háborúsága”, „nyomorúsága”, melyet Jeremiás könyvéből idézünk?

- „A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békeség (...) miért változtak orcáik fakó sárgává? Jaj! mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul abból!” (Jer 30,5–7)

Jeremiás ezúttal is kettős próféciaát mondott, s a próféta és hűséges társainak tapasztalata az átélt rendkívül nehézségek között alkalmas előképévé vált Isten hívő népe utolsó nagy próbatételének e földön, a „Jákób nyomorúságának”.

„Azok a pusztulást és halált hozó évek, amelyek Júda királyságának a végét jelezték, a legbátrabb embert is kétségbeejtették volna, ha Isten szolgái nem hirdetnek bátorító üzenetet profetikus kinyilatkoztatásaikban. Jeruzsálemben Jeremiás által, a babiloni udvarban Dániel útján, a Kébár partján pedig Ezékiel tolmácsolásával az irgalmas Isten világossá tette örök szándékát, és biztosította választott népét, hogy kész teljesíteni a Mózes könyvében megörökített ígéreteit.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A sötétségen átsugárzó fény c. fejj.)

„Amikor a keresztény világban különösen kiéleződik a szombat körüli vita, és a vallási tekintélyek a világi hatalmaságokkal összefogva rákényszerítik az emberekre a vasárnap megtartását, egy maroknyi nép, amely határozottan megtagadja a népszerű rendelet iránti engedelmisséget, egyetemes gyűlölet tárgyává válik. Hangsúlyt fog kapni az a vélemény, hogy nem szabad megtérni azt a kisebbséget, amely szembe helyezkedik az egyházi intézménnyel és az állam törvényével; hogy inkább ők szenvedjenek, mintsem egész nemzetekre kiterjedjen a zűrzavar és a jogtalanság. (...) Ez az érv meggyőzőnek fog látszani; és végül azok ellen, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot, egy rendelet fog megjelenni, amely a legszigorúbb büntetésre méltónak ítéli ezeket a hívőket, és megengedi az embereknek, hogy egy meghatározott idő után megöljék őket. A hitehagyó protes-

tantizmus az Újvilágban az Óvilág katolikusaihoz hasonlóan fog eljárni azokkal szemben, akik Isten minden rendelkezését tiszteletben tartják.

Isten népe ekkor kerül abba a szorult helyzetbe, amelyet a próféta Jákób háborúsága idejének nevez. (...) Jákób a gyötrellem éjszakáján buzgón kérte Istent, hogy szabadítsa meg Ézsau kezétől (1Móz 32,24–30). Ez az éjszaka jelképezi azt a szenvedést, amely Isten népét a nyomorúság idején fogja sújtani. (...) Furdalja őket a lelkiismeret, mégis sok-sok bűnük megbánására és a Megváltó ígéreterre hivatkoznak: »Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!« (Ésa 27,5) Hitüket nem rendíti meg, amiért imájukra késik a válasz. Végtelenül aggódnak, rettegnek és gyötrődnek ugyan, de nem hagyják abba az esedezést. Megragadják Isten erejét, miként Jákób az Angyalt, és ezt mondogatják: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.« (...)

A korszakokon áttekintő Isten a döntő órákban gyermekeire irányítja figyelmét, akik ellen a földi hatalmasságok fellépnek, és akik mint a száműzött foglyok, attól félnek, hogy halálra éheztetik vagy megölik őket. De a szent Isten, aki Izráel előtt szétválasztotta a Vörös-tengert, meg fogja mutatni hatalmát, és kiszabadítja gyermekeit. »Azon a napon, ezt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.« (Mal 3,17) Ha Krisztus hú tanúinak vére ekkor hullana, az nem volna Isten aratására gyümölcsöt termő magvetés, miként a mártírok vére volt. Hú bizonyoságtévesük senkit sem győzne meg az igazságról, mert a kérlelhetetlen szív addig taszította el magától a kegyelem hullámain, amíg azok nem tértek többé vissza. A sötétség fejedelmének diadala lenne, ha az igazakat megölnék ellenségeik. (...) Dicső lesz azoknak a szabadulása, akik türelmesen várták Krisztust, és akiknek a neve be van írva az élet könyvébe.» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A nyomorúság ideje c. fej.)

6 Hogyan teljesedik Jeremiás próféta Jeruzsálem pusztulására mondott jóvendölése a végidőre vonatkozóan is?

- **„Nézek a földre, de íme kietlen és pusztá; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, íme reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek, és íme egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és íme a bő termőföld pusztává lett; és minden városa összeomlott.”**
(Jer 4,23–26)

„A Jelenések könyvének írója megjövendöli Sátán száműzését, a föld káosszá és kietlenné válását, és azt, hogy ez az állapot ezer esztendeig fog tartani. Az Úr második eljövételének és a gonoszok elpusztulásának ábrázolása után a próféta így folytatja: »Láttam egy angyalt leszállni a mennyből, akinél volt a mélység kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. Megkötözte a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözte azt ezer esztendőre, és vetette őt a mélységbe, és bezárta azt, és bepecsételte őfelette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre.« (Jel 20,1–3)

Hogy a »mélység« kifejezés a kusza és sötét földet jelenti, az nyilvánvaló más bibliai igékből. A föld »kezdetben« való állapotáról a Biblia azt mondja, hogy »kietlen és pusztá (...) és sötétség volt a mélység színén« (1Móz 1,2). A próféciából kitűnik, hogy ilyenné is alakul vissza, legalábbis részben. Jeremiás kijelenti: »Nézek a földre, de íme kietlen és pusztá; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, íme reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek, és íme egy

ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és íme a bő termőföld pusztává lett; és minden városa összeomlott.« (Jer 4,23–26)

A kietlen föld lesz ezer esztendeig Sátán és gonosz angyalai otthona. A földhöz láncolt Sátánnak nem lesz lehetősége arra, hogy más világokat is felkeressen, s arra sem, hogy kísértse és megzavarja azokat, akik soha nem buktak el. Ilyen értelemben lesz megkötözve. Nem lesz a földön senki, aki felett hatalmát gyakorolhatná. Meg lesz fosztva a csalás és a rontás lehetőségétől, ami hosszú századokon át egyedüli öröme volt.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A Föld pusztulása c. fejelet)

Az idézett igeszakaszt Ellen White egyértelműen a Jézus visszajövetelét követő ezeresztendősi időszakra, a kietlen, ember által lakatlan Földre alkalmazza. Érdekes, hogy a sokat szenvedő Jeremiásnak a tekintetét ilyen messze vezette Isten a jelen küzdelmeitől. Negyedéves Biblia-tanulmányunk témája a vég idejére való felkészülés, s ennek a lelki előkészületnek részét képezheti az előretekintés is erre az ezeréves időszakra. S nem is annyira a kietlen Földre, hanem sokkal inkább arra, hogy ebben az időszakban az igazak, „akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást” (Lk 20,35), már „Krisztussal élnek és uralkodnak” a mennyben (Jel 20,4).

Az e heti adomány a családi napköziket támogatja.

Jeruzsálem i. sz. 70-ben történt pusztulása mint előkép

*Mire tanít az ott élő keresztények
engedelmessége és megmenekülése?*

A Megváltó prófeciájának, amely Jeruzsálem pusztulását jövendőli meg, lesz egy másik teljesedése is, melynek Jeruzsálem rettenetes elpusztítása csak halvány árnyéka. A kiválasztott város sorsában annak a világnak a pusztulását láthatjuk, amely elutasítja Isten kegyelmét, és lábbal tiporja törvényét – írja Ellen G. White (*A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Jeruzsálem pusztulása c. fej.).

1 Mi adja az alapját annak, hogy Jeruzsálem pusztulását és az emberi történelem lezárulását összekapcsoljuk?

- „Jézus kijött a templomból, továbbment, és hozzá mentek a tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. Jézus pedig mondta nékik: Nem látjátok-e mindezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. Mikor pedig az Olajfák hegyén ült, hozzá mentek a tanítványok magukban, mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? Micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?” (Mt 24,1–3)

Jézus tanítványai komolyan megütköztek azon a kijelentésen, hogy az ókori világ egyik csodájának tartott jeruzsálemi templomból „kő kövön nem marad”. Amikor az Olajfák hegyén levő tartózkodási helyükre tértek, még mindig nem tudták elfelejteni ezt a kijelentést. Jézushoz fordultak, hogy részletesebben is fejtse ki próféciáját. Kérdésükből látható, hogy a jeruzsálemi templom elpusztítását a világ végével azonosították.

Jézus mindig szeretettel képviselte az igazságot (Jn 1,14). Nem akarta tanítványait olyasféle jövendöléssel megterhelni, amit nem érthettek volna meg. „Sok mondanivalóm van néktek, de most el nem hordoztatjátok” – mondta egy alkalommal (Jn 16,12). „Amit cselekszem, te most nem érted, de ezután majd megérted” – szólt Péternek is (Jn 13,7). Nem választotta szét az egy nemzedék múlva bekövetkezendő, i. sz. 66–70 közötti zsidó–római háború eseményeit és a világ történelmének lezárulását képező eseményeket. A kettőről egyszerre szólt, azon az alapon, hogy sok hasonlóság, közös törvényszerűség jellemzi őket. Beszéde így lesz kettős prófécia.

„Tanítványainak adott válaszában Jézus nem választotta el egymástól Jeruzsálem pusztulását az Ő eljövetele nagy napjától. E két esemény leírását összevegyítette. Igen, ha Jézus úgy tárta volna fel tanítványai előtt az eljövendő eseményeket, ahogy azokat Ő látta, akkor tanítványai nem tudták volna elhordozni a látványt. Irántuk érzett irgalmában a két valóságos nagy időszak leírását egybeolvasztotta, és hagyta, hogy a tanítványok maguk jöjjenek rá szavai értelmére. Jézus, amikor Jeruzsálem pusztulására utalt, akkor profetikus szavai túlmutattak ezen az eseményen, a végső világgézésre, ama napra, amikor az Úr felemelkedik helyéről, hogy megbüntesse a világot bűneiért, amikor a föld feltárja mindazt a vért, amit az emberek kiontottak, és nem takargatja többé azokat, akiket megöltek. Jézus ezt az egész magyarázatot nemcsak a tanítványai számára adta,

hanem mindazok számára is, akiknek majd a földi történel-
emnek ebben az utolsó időszakában kell élniük.” (Ellen G.
White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. feje.)

2 Mivel kezdte Jézus a tanítványoknak adott válaszát, és mi az egész beszéd vissza-visszatérő kifejezése? Hogyan teljesedett be Jézusnak a hamis prófétákról, tanítókról tett kijelentése Jeruzsálem eleste előtt, és hogyan teljesednek a szavai napjainkban?

- „Jézus felelvén, mondta nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat elhítenek (...) és sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek. (...) Ha valaki ezt mondja akkor nektek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott; ne higgyétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Íme, előre megmondtam néktek. Azért ha azt mondják majd nektek: Íme, a pusztában van; ne menjetek ki. Íme, a belső szobákban; ne higgyétek.” (Mt 24,4–5.11.23–26)
- Vö. Ap csel 5,36–37: „Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mindnyájan, akik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. Ezután felkelt ama galileus Júdás az összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindazok, akik őt követték, szétszórtak.”

.....

.....

.....

A hitetés, a csalás állandó veszélyére hívta fel Jézus a tanítványok figyelmét. Hitetők, csalók támadnak, és tömegeket vonnak befolyásuk alá az idők végéig, de különösképp a megváltási terv két nagy eseménye, Jézus első és második eljövetele idején.

„Még Fadus júdeai helytartósága idején rengeteg embert rábeszél bizonyos Theudas nevű csaló, hogy mindenüket vegyék magukhoz, és menjenek vele együtt a Jordán folyóhoz. Ugyanis prófétának adta ki magát, és azt állította, hogy egyetlen szavával kettéválasztja a Jordán vizét, és kíséretének kényelmes utat nyit a folyó medrén át. Efféle kijelentésekkel sok embert sikerült félrevezetnie. De Fadus nem tűrte, hogy ezek az esztelen üzelmek bajokat okozzanak, tehát lovascsapatot küldött ellenük; ezek rajtaütöttek a tömegben, sok embert megöltek, és sok embert elfogtak. Maga Theudas is fogságba került, azután lefejezték, és fejét Jeruzsálembe küldték. Ez történt a zsidók között Cuspius Fadus helytartósága idején.” (Josephus Flavius: *A zsidók története*, XX., 5.)

„Jeruzsálem elpusztulásának egyik jelét Krisztus így írta le:
»Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek.« (Mt 24,11)
A hamis próféták meg is jelentek, a népet félrevezették, és sokakat kicsalogattak a pusztába. Varázslók és szemfényvesztők, akik azt hangoztatták, hogy csodatévő hatalommal rendelkeznek, maguk után vonták az embereket a hegyekbe. Ez a prófécia vonatkozik az utolsó napokra is: Isten a második advent ismertetőjeként is ezt a jelet adta meg. Hamis követelésekkel találkozunk, hamis próféták támadnak, hamis látomások lesznek, de hirdesd az Igét! Ne végy el semmit az Igében lévő isteni szóból! Láttam, hogy sokan jogot formálnak Isten különleges tanítására, és megkísérlik mások vezetését, s oly munkába akarnak belefogni, amellyel Isten sohasem bízta meg őket. Ennek zűrzavar a következménye. Mindenki nagyon komolyan keresse Istent önmagáért, hogy egyénileg ismerje meg az Ő akaratát.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Krisztus közeli visszajövetelének jelei, Hamis próféták c. feje.)

3 Hogyan tett Jézus egyszerre bizonyágot a Jeruzsálem eleste előtti válságról, illetve a földi történelem végső nagy válságáról? Milyen társadalmi és természeti jelekre hivatkozott eközben?

- **„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglásátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek, járványok és földrengések mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúság kezdete.”** (Mt 24,6–8)
-
-
-

„Jeruzsálem pusztulását megelőzően az emberek az elsőbbségért dulakodtak. Uralkodókat gyilkoltak meg. Azokat, akikről feltételezték, hogy legközelebb álltak a trónhoz, megölték. Voltak háborúk és háborúk hírei. »Mindezeknek meg kell lenniük – mondta Krisztus –, de még ez nem itt a vég (a zsidó nép, mint nemzet számára). (...) Krisztus azt mondta, amikor a rabbi majd ezeket a jeleket látják, akkor Isten ítéleteinek jelentik majd ki azon népek felett, amelyek szolgaságban tartották az Ő választott népét. Azt is kijelentik majd, hogy ezek a jelek a Messiás eljövételének hirdetői. Ne engedjétek azonban magatokat becsapni! Ezek a jelek ugyanis csak Isten ítéleteinek a kezdetét jelentik be. Az emberek csak önmagukra tekintettek. Nem bánták meg bűneiket, és nem tértek meg, hogy meggyógyíthassam, megtarthassam őket. Azok a jelek, amelyeket a szolgaságból való szabadulásuk jelzéseiként tüntetnek fel, valójában megsemmisítésük jelei.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fejj.)

Jézus kijelentése szerint a földi történelem végén elháríthatatlan lesz nemzetek és országok egymás elleni gyűlölködése. A különbségek, viták, viszályok mindinkább kiegyenlíthetetlenek lesznek. „Mindezeknek meg kell lenniük” – vagyis az emberi önzés szükség-szerű következményeiként lepik el a világot a társadalmak közötti konfliktusok.

„Az előbbi három jelenség [a vallási fundamentalizmus erősödése számos országban, több ország politikai rendszerének elmozdulása a diktatúra felé, illetve a nacionalizmus és az idegenellenesség erősödése] együttesen abba az irányba hat, hogy bármikor ki-robbanhatnak az egész világot érintő súlyos háborús konfliktusok. A most még fennálló, de már repedéseket mutató Európai Unió, illetve annak alapeszméi éppen arra szolgáltak, hogy a nacionalizmus-ból származó háborúk veszélyét minimalizálja, illetve kiküszöbölje, legalábbis Európában. Az egész világot érintő konfliktusok ki-robbanása ma egyre fenyegetőbb. Az új amerikai külügyminiszter-ről, Rex Tillersonról például az észak- és dél-koreai határvonal mentén készítették hivatalos fényképet dél-koreai látogatása során, amelynek egyértelműen provokatív üzenete volt. Tillerson azt mondta: Kizárt a közvetlen megbeszélés Washington és Phenjan [Észak-Korea fővárosa] között, az USA által mérlegelt lehetőségek egyike pedig a katonai csapás Észak-Korea atomhatalmi ambíciói-nak megtörésére.” (HVG, 2017. március 23.)

Jézusnak a *háborúk híreire* történő utalása egyértelműen csak a legutóbbi évtizedekben teljesült be. *Háborúk* ugyanis mindig voltak a történelem folyamán, *háborúk hírei* azonban csupán a hírközlés ma tapasztalható gyors elterjedésével hálózzák be bolygónkat.

Az ENSZ élelmezésügyi szervezete 2000-re az éhínség megszü-nését ígérte. Ezzel szemben ma a Föld mintegy negyede-ötöde éhe-zik, naponta csak a gyermekek közül 55 ezren halnak meg éhínség-ben. Egy friss hír szerint még soha ennyi járványt nem regisztrált az orvostudomány, mint napjainkban. A földrengések számának és súlyosságának mindeddig nem tapasztalt növekedéséről is számos statisztikát, kimutatást lehet látni az interneten.

4 Mi várt Jézus tanítványaira i. sz. 31–66 között Jeruzsálemben, és milyen tapasztalatokban lesz részük a végidőben élő keresztényeknek?

- „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért. Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek. Mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül, de aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,9–14)

„Mindezt a keresztények szenvedték el. Apák és anyák elárulták gyermekeiket. A gyermekek elárulták szüleiket. A barátok átadták barátaikat a főtanácsnak. Az üldözők megvalósították szándékaikat, megölték Istvánt, Jakabot és más keresztényeket.

Szolgái révén Isten még egy utolsó alkalmat adott a zsidó népnek arra, hogy megbánja bűneit. Tanúbizonyosságtevői által Isten kinyilatkozta magát letartóztatásukkor, kihallgatásuk során és börtönbe vetésükben. A bírák mégis halálos ítéletet mondtak ki felettük. Voltak olyan emberek, akikre a világ nem volt méltó, és azzal, hogy megölték őket, a zsidók ismét kelesztre feszítették Isten Fiát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fejezet)

A beszédnek ebben a szakaszában hirtelen megváltozik a kép. Jézus nem folytatja tovább a jelenségek részletezését, pedig várnánk, hogy mi lesz majd az emberiség válasza, összefognak-e a válságjelenségek

legyőzéséért. Itt azonban Jézus követőinek szokatlan hevessegű üldözését helyezi kilátásba, egészen a mártíromságig. Hirtelen nem is értjük, hogyan kerülnek ide ezek a vészjósló előrejelzések. A Biblia más prófeciáiból viszont tudhatjuk, hogy a világméretű összefogás rendkívüli agresszivitással fog fellépni azokkal szemben, akik ebben az összefogásban (globalizáció, ökumenizmus) nem vesznek részt.

A prófécia szerint ekkor bontakozik ki a 14. versben jelzett világméretű evangéliumhirdetés. Isten népe a legnehezebb körülmények között, de elvégzi munkáját. Ez a bibliai jövendölés viszont nemcsak csodálatos ígélet, de egyúttal hatalmas figyelmeztetés is:

„Krisztus nem azt mondja, hogy az egész világ megtér majd, hanem csak azt, hogy: »Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.« (Mt 24,14) Azzal, hogy az evangéliumot mi hirdethetjük a világnak, tőlünk, illetve az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nemcsak várnunk kell, hanem sietve kell elé menni Isten napjának (vö. 2Pt 3,12). Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját úgy, ahogy azt az Úr elrendelte, akkor Isten az egész világot már régebben figyelmeztette volna erre, és az Úr Jézus Krisztus már eljött volna a földre hatalommal és nagy dicsőséggel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fejelet)

5 Hogyan történhetett meg az, hogy Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem halt meg?

- **„Amikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülveve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett a pusztulása. Akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre, és akik annak közepette, menjenek ki abból. Akik a mezőben, ne menjenek be abba, mert azok a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjenek**

mindazok, amik megíratnak. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban, mert nagy szükség lesz e földön, és harag e népen." (Lk 21,20–23)

.....

.....

Ennek a prófécianak beteljesedése az egyik legdőntőbb bizonyágtétel arra nézve, hogy élet és halál függ a jövődölések ismeretétől és az azoknak való engedelmességtől. A városnak ugyanis három ostroma volt, melyeket sorrendben Cestius, Vespasianus és Titus vezettek. A római felségjel már az első, 66-os ostrom alkalmával feltűnt Jeruzsálem körül. Már ekkor engedelmeskedni kellett. A szemtanú történetíró, Josephus Flavius műve bizonyítja ennek végbemenetelét – így ír a Cestius vezette ostromról:

„A lázadók rettenetesen megrémültek, és sokan közülük máris menekültek a városból, mintha bármely pillanatban bekövetkezhetné a város eleste. De a nép éppen ezért megint bátorságra kapott: amint a gonosztevők elmenekültek, sietett a kapukhoz, hogy megnyissa Cestius előtt, és őt a város jötevőjeként bebocsássa. Ha Cestius még rövid ideig folytatja az ostromot, bizonyára gyorsan elfoglalhatta volna a várost. De Isten – azt hiszem a gonosztevők miatt – már akkor elfordította kegyelmét a szentélyről, és nem engedte meg, hogy azon a napon véget érjen a háború.

Ugyanis Cestius, akinek nem volt tudomása az ostromlottak kétségbeesett helyzetéről, sem pedig a nép hangulatáról, váratlanul parancsot adott katonáinak a visszavonulásra, ámbár semmi kudarc sem érte, mégis elcsüggedt, és érthetetlen módon távozott a városból. Váratlan elvonulásán a gonosztevők megint vérszemet kaptak, rajtaütöttek a római utóvéden, s rengeteg lovast és gyalogost levágtak. Cestius az éjszakát a skoposi táborban töltötte, másnap azonban tovább menetelt, és ezzel még jobban ingerelte az el-lenséget, ez ismételten súlyos veszteségeket okozott utóvédjének, amelyet az úton kétfelől is oldalba kapott és lövöldözött. Az utó-

védnek egyébként nem volt mersze az üldözők ellen fordulni, mert ezek túlerőben voltak, az oldaltámadással pedig a rómaiak nem tudtak megbirkózni, mivel nehéz fegyverzetben voltak, és attól tartottak, hogy zárt hadrendjük megbomlik, viszont a zsidók könnyű fegyverzetükben mozgékonyán cikáztak ide-oda. Így természetes volt, hogy a rómaiak nagy veszteségeket szenvedtek, viszont az ellenségnek semmit sem tudtak ártani. (...) Hajszálon múlt, hogy Cestius egész hadserege el nem pusztult. (...) Cestius veresége után sok tekintélyes zsidó elhagyta a várost, mintha süllyedő hajóról menekült volna.” (Josephus Flavius: *A zsidó háború*, II., 19.)

A prófécia beteljesedéséről lásd még:

„Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem vesztette életét. (...) A rómaiak Cestius vezetésével körülvették a várost, és amikor minden kedvezőnek látszott a támadásra, váratlanul abba hagyták az ostromot. Amikor az ostromlott város, reménytelennek tartva az ellenállást, már azon a ponton volt, hogy megadja magát, a római hadvezér minden látható ok nélkül visszavonta seregét. Az irgalmas, gondviselő Isten úgy irányította az eseményeket, hogy népe javát szolgálják. A várakozó keresztények megkapták az ígért jelet, és itt volt az alkalom mindazok számára, akik a Megváltó figyelmétetését komolyan vették. Az események úgy alakultak, hogy sem a zsidók, sem a rómaiak nem gátolhatták meg a keresztények menekülését. Cestius visszavonulása láttán a zsidók kirontottak Jeruzsálemből, és üldözőbe vették a visszavonuló sereget. Ez mindkét katonaságot teljesen lefoglalta, s a keresztények elhagyhatták a várost. Az ostrom idején a zsidók összegyűltek Jeruzsálemben, hogy megtartsák a sátoros ünnepet, így az egész országból a keresztények akadálytalanul elmenekülhettek, és siettek is, késedelem nélkül, biztonságos helyre – Pella városába, amely túl a Jordánon, Perea földjén van.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Jeruzsálem pusztulása c. fejelet)

6 Milyen döntő jel mutatja az emberi történelem lezárulása előtti utolsó lehetőséget a menekülésre, az oltalom alá helyezésre, az Istenhez való csatlakozásra?

- **„Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg), akkor, akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre. A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen, és a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon.” (Mt 24,9–20)**

Jézusnak ez a kijelentése egyben azonosítás is. A *pusztító utálatosság* kifejezés Dániel könyvétől fogva Rómát jelképezi (9,27; 11,31, vö. 7,25; 8,9–14; 12,11). Érdekes megfigyelni, hogy az előző három világbirodalmat – Babilóniát, Médó-Perzsiát és a Nagy Sándor-i Görögországot még Dániel könyve azonosította (2,38; 8,20, és 8,21), a negyediket, melynek hatalma egészen Krisztus második eljöveteleig terjed, maga Jézus Krisztus nevezi néven, és azonosítja Rómával, mely Jeruzsálemet az ókorban körülvette, s a hívők gyülekezetét, *Jeruzsálemet* a második eljövétel előtt is példátlan üldözéseknek teszi ki. Az ókori, császári Róma örökébe lépő középkori, egyházi Róma *halálos sebe* begyógyult a 19–20. század folyamán (vö. Jel 13. fej.).

Az előző kérdésnél hangsúlyoztuk, mennyire fontos volt szó szerint megérteniük az őskeresztényeknek Jézus jövendölését. Ha nem engedelmeskedtek volna a Megváltó üzenetének, mindannyian elvesznek Jeruzsálem hamis illúzióktól megrészesedett lakosai között. Ugyanígy lesz a végidőben is. Akik haladéktalanul nem fordítanak hátat – a nagy evangéliumhirdetés hatására sem – az

eltorzult szervezeteik ellenségeskedő és gyűlölködő lelkületének és utasításainak, nem számíthatnak oltalomra. Isten népének kötelessége és felelőssége itt is hatalmas: olyan tisztán, vonzóan kell hirdetni az evangéliumot, hogy az Istent szerető emberek mindenütt készséggel engedelmeskedhessenek.

„Vigyázzunk, nehogy figyelmen kívül hagyjuk azt a leckét, amelyet Krisztus szavai rejtenek magukban! Jézus figyelmeztette a tanítványait Jeruzsálem pusztulására, és megmondta, mi fogja jelezni e veszély közeledtét, hogy tudják, mikor kell menekülniük. A világ figyelmét is felhívta a végső pusztulás napjára, és megadta e nap közeledtének jeleit, hogy mindenki, aki akar, megmenekülhessen az eljövendő haragtól. (...)

A világ ma semmivel sem ad nagyobb hitelt a korunkban élőket intő üzenetnek, mint annak idején a zsidó nép azoknak a szavaknak, amelyeket a Megváltó Jeruzsálemről mondott. Bármikor köszönt az emberiségre az Úr napja, a gonoszokat váratlanul éri. Amikor az élet megy tovább a maga egyformaságában, amikor az embereket leköti a szórakozás, az üzlet, a kufárkodás, a pénzszerzés, amikor a vallásos vezetők dicsőítik a világ haladását és tudását, s az emberek biztonságban érzik magukat, akkor, miként a tolvaj lopakodik az őrizetlen lakásba, olyan váratlanul semmisülnek meg a könnyelműek és a gonoszok. »Semmiképpen meg nem menekednek« (3. vers).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Jeruzsálem pusztulása c. fej.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

IGÉK MINDEN NAPRA

Április

1. vasárnap	Zsolt 119,4–6	
2. hétfő	Péld 1,23; 25; 27–29;33	
3. kedd	Rm 14,4; 10; 12,10	
4. szerda	1Kor 3,19–21/a; 1,25	
5. csütörtök	2Pt 1,19	
6. péntek	Eféz 1,17–20	Napnyugta: 19.18
7. szombat	Péld 2,3–5	
8. vasárnap	Jer 5,1–2; 4,1–2	
9. hétfő	Jn 6,56; 63	
10. kedd	Mt 23,23–24	
11. szerda	Ésa 41,14	
12. csütörtök	2Tim 2,19	
13. péntek	Kol 1,9–11	Napnyugta: 19.28
14. szombat	Kol 4,6; Mk 9,50/b	
15. vasárnap	1Tim 1,3–5	
16. hétfő	Eféz 3,20–21	
17. kedd	Ésa 62,10; 12	
18. szerda	Ésa 8,11; 13; 20	
19. csütörtök	Gal 3,24	
20. péntek	Zsolt 19,8–10	Napnyugta: 19.38
21. szombat	Mt 10,29–31	
22. vasárnap	5Móz 16,20	
23. hétfő	5Móz 16,19	
24. kedd	Zsolt 119,123–124	
25. szerda	1Thessz 5,19	
26. csütörtök	Zsid 3,7–8/a; 12–13	
27. péntek	Jak 4,6	Napnyugta: 19.48
28. szombat	5Móz 15,7–8	
29. vasárnap	2Kor 3,17; Péld 1,10	
30. hétfő	Jn 14,27	

IGÉK MINDEN NAPRA

Május

1. kedd	2Kor 5,17	
2. szerda	Lk 18,7–8	
3. csütörtök	Jn 12,36	
4. péntek	Péld 4,25–27	Napnyugta: 19.57
5. szombat	Rm 3,31	
6. vasárnap	Jel 3,19	
7. hétfő	Zsolt 60,14	
8. kedd	3Jn 2; Péld 3,5; 8	
9. szerda	2Kor 3,18	
10. csütörtök	Mt 25,45	
11. péntek	Zsolt 119,169	Napnyugta: 20.07
12. szombat	Eféz 5,29; 31–32	
13. vasárnap	Jel 3,14–16	
14. hétfő	Péld 8,20	
15. kedd	Zsid 4,12; Jak 4,17	
16. szerda	Jel 3,20	
17. csütörtök	Zsolt 112,1; 6–8	
18. péntek	Jer 23,28–29	Napnyugta: 20.16
19. szombat	Mt 19,17; Jn 15,5	
20. vasárnap	1Kor 7,23	
21. hétfő	Zsid 4,15	
22. kedd	Mt 11,28–30	
23. szerda	Zsid 7,25	
24. csütörtök	Mt 11,28; Jn 6,37	
25. péntek	Zsolt 27,4	Napnyugta: 20.24
26. szombat	Péld 16,6	
27. vasárnap	Jak 4,5; Kol 3,5	
28. hétfő	Mk 14,38	
29. kedd	Zsolt 125,1	
30. szerda	Eféz 5,7–8	
31. csütörtök	Apcs 17,25; 28; Zsolt 119,133	

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. péntek	Ésa 58,6–11	Napnyugta: 20.31
2. szombat	1Jn 3,17–18	
3. vasárnap	Zsolt 127,3; Jer 13,20–21	
4. hétfő	Hós 11,7–9	
5. kedd	Ésa 64,5–6; Apcs 16,30–31	
6. szerda	2Kor 4,18	
7. csütörtök	Fil 4,13	
8. péntek	Zsolt 34,4–6; 9–10	Napnyugta: 20.37
9. szombat	Eféz 6,10	
10. vasárnap	Pél 23,12; Ésa 28,29	
11. hétfő	Gal 6,1	
12. kedd	1Jn 3,14–15	
13. szerda	Rm 12,16	
14. csütörtök	Zak 7,10; 8,17	
15. péntek	Zak 8,16	Napnyugta: 20.42
16. szombat	Jn 17,15–19; 25	
17. vasárnap	Zsolt 119,126–129	
18. hétfő	Jn 17,21	
19. kedd	Jn 16,13; 14,26	
20. szerda	Jób 28,12–14; 20–21; 23–24; 28	
21. csütörtök	Fil 2,12/b–13; 2Jn 8	
22. péntek	Jel 3,17–18	Napnyugta: 20.44
23. szombat	Mt 12,28–29	
24. vasárnap	Jer 33,3; Ésa 62,6–7	
25. hétfő	Péld 3,11; 1Sám 15,22–23; 29	
26. kedd	Mt 5,23–24; Péld 28,13	
27. szerda	Jób 42,3/b–6/a; Péld 28,26	
28. csütörtök	Eféz 4,6–7; 15	
29. péntek	Mk 16,9–14	Napnyugta: 20.45
30. szombat	Ésa 26,3; Jak 3,13	